

Chương 1 Tú Uyên buồn bã nhìn chiếc máy bay chạy dài trên đường băng rồi từ từ cất cánh, hai hàng lệ lăn dài trên má. Nguyên Hải đã ra đi, từ hôm nay và mãi mãi, chuyện tình của Tú Uyên sẽ là một trang sách khép kín, phần hồn người thiếu nữ đã gởi theo cánh chim trời kia bạt gió về nơi xa. Biết làm sao được khi người yêu đã chọn kiếp sống tha hương, nơi đó có một giai nhân đang chờ đến cuộc hôn nhân định trước của cha anh.

– Tú Uyên ! Đến hồi nào vậy ?

Lan Anh khẽ thất lên khi nhận ra nhỏ bạn đang nép mình ở một góc xa. Cô cũng có mặt trong số người đến tiễn Nguyên Hải và gia đình xuất cảnh.

Tú Uyên ngược đôi mắt đầm lệ nhìn bạn :

– Mình vừa đến thôi, không kịp nhìn thấy anh Hải lần cuối trước lúc anh đi xa.

Lan Anh buông giọng hờn trách :

– Lỗi tại Uyên đó. Bữa tiệc cuối cùng của gia đình. anh Hải, Uyên không đến dự. Đêm qua mình năn nỉ Uyên sáng nay tiễn anh ra phi trường, Uyên cũng lắc đầu. Bây giờ thì muộn mất rồi. Tội nghiệp Nguyên Hải, anh đâu biết Uyên đến đây. Lúc này thấy anh thật buồn vậy đó.

Tú Uyên rút khăn lau lệ :

– Buồn hay vui rồi cũng biệt ly thôi Lan Anh ạ ! Ngay khi anh Hải đặt chân lên đất Mỹ, anh đã có tân giai nhân chờ đón, bắt đầu một cuộc tình mới đầy hứa hẹn tương lai, tất cả rồi cũng phai tàn trong ký ức.

Lan Anh kéo tay bạn :

– Trưa rồi. Đi kiếm một quán ăn nhé !

Tú Uyên lắc đầu :

– Mình không thấy đói đâu. Lan Anh cứ tự nhiên đi.

Lan Anh phì cười :

– Vậy thì cùng về. Ta ngại ăn một mình lắm. Mi ra đây bằng gì thế?

– Xe buýt.

– Vậy đón xe thô nhé ! Ta không đi xe nhà.

Thuận tay, Tú Uyên vẫy một chiếc xích lô Lan Anh mỉm cười lồi cùng bạn trèo lên, chỉ cho hác xích lô địa chỉ đến.

Tú Uyên ngồi lặng lẽ trong căn nhà tranh nhỏ bé nhìn đắm đắm vào bức chân dung của chính mình, bên dưới bức họa là chữ ký thân yêu của Phan Nguyên Hải với dòng chữ bay bướm :

"Tặng Tú Uyên nhân ngày 8/3".

Bức họa này, Uyên đã cẩn thận giữ suốt ba năm nay. Ba năm có nhiều thay đổi, song cô chưa có phút giây nào thay đổi tình yêu.

Tú Uyên quen Nguyên Hải tình cờ. Ba năm trước đây, Tú Uyên được Lan Anh giới thiệu với một thợ chụp ảnh nghệ thuật nổi tiếng tên là Nguyên Hà, Uyên đã đến chụp hai ảnh chân dung ở đó, và ngày mừng bốn tết Nguyên đán thay vì đi chơi, Uyên đến nhờ Nguyên Hà đến nhà chụp cho Uyên vài kiểu ảnh Nguyên Hà đi vắng, Nguyên Hải là người đến chụp thay cho anh mình.

Hải ngạc nhiên nhận ra Tú Uyên chính là người trong bức ảnh mà anh Nguyên Hà đã chọn để phóng to có 18x24cm quảng cáo cho nghệ thuật chụp ảnh của mình. Tú Uyên cũng chính là cô gái mà Nguyên Hải đã chọn trong số ảnh chân dung để phác họa hình mẫu, bởi anh vốn là một họa sĩ với năng khiếu đặc biệt. Nguyên Hải chụp ảnh cũng không kém gì anh mình.

Sau một tuần, Hải đã giao cho Tú Uyên những tấm ảnh thật đẹp, chụp cô đứng giữa vườn

hoa hướng dương vàng rực, rồi dưới hàng cau cạnh mấy chậu cúc đại đóa. Nguyên Hải tặng Tú Uyên một bức họa của chính cô.

Đó chính là hình ảnh cô đang ngồi mơ màng, nhưng thay vì trên thảm cỏ xanh, Hải vẽ cô trên cạnh bãi biển, cánh trí thì mờ ảo nhưng đường nét trên khuôn mặt cô thì đầy sinh khí. Rồi hai người quen nhau, có được một người yêu tài năng, Tú Uyên sung sướng thấy mình đang bơi trong dòng sông hạnh phúc.

Cái hạnh phúc đó kéo dài bao lâu ? Chỉ được tám tháng mà thôi. Gia đình Nguyên Hải với cái nhìn khắt khe về danh giá đã không cho phép Nguyên Hải có quan hệ mật thiết với Tú Uyên.

Anh cố giấu người yêu chuyện này, kể cả những chuyện cãi vã thường xuyên giữa anh, mẹ và người chị cả, nhưng với sự nhạy cảm của một người phụ nữ thông minh, Tú Uyên đoán hiểu tất cả sự việc và cô âm thầm rút lui.

Tú Uyên tránh mặt Hải được bốn tháng, anh đã tìm mọi cách để gặp cô, và rủ cô cùng anh ra đi. Hai người sẽ đến sống với cô ruột ở Đà Lạt cho đến khi mẹ anh chịu nhìn nhận Tú Uyên làm dâu. Uyên đã biết rõ Hải yêu mình thật lòng, thật chân thành, nhưng lúc đó cô đã từ chối. Cô không thể chấp nhận chuyện “cuốn gói theo trai mà cô cho là xấu xa. Lần đó Nguyên Hải giận cô thật sự. Hai người tuyệt giao với nhau. Một năm vắng tin, rồi năm kế tiếp nghe đâu Hải đã làm lễ đính hôn với một cô người mẫu giàu có. Cuối năm đó, không hiểu lý do gì, chàng trai hủy bỏ hôn ước, và năm nay Nguyên Hải cùng gia đình được xuất cảnh sang Mỹ để đoàn tụ với cha anh.

Một tuần trước lúc ra đi, Nguyên Hải có nhờ Lan Anh trao cho Uyên một lá thư, ngõ ý mời cô đến dự bữa tiệc chia tay tại nhà anh. Tú Uyên không đến vì giận Nguyên Hải sao không đích thân đến gặp cô. Uyên cũng quyết định không đi tiễn Nguyên Hải. Nhưng sáng đó cô bỗng đổi ý và đã đến sân bay.

Tiếc thay cô đến muộn, Nguyên Hải đi rồi. Xa thật xa. Chung quanh đây, kỷ niệm về người yêu vẫn còn đầy ắp. Tú Uyên ôm chặt bức họa vào lòng, lặng lẽ khóc cho mối tình đầu đã bay xa.

– Bữa nay con không đi làm sao Uyên ?

Ông Tấn Phát khẽ hỏi con gái sau một cơn ho dài. Uyên vừa đập hột gà vào nồi cháo nhỏ, khuấy đều rồi mỉm cười trả lời cha.

– Có chứ ba ! Con nấu cho ba tô cháo giải cảm này rồi con đi ngay thôi.

– Để mặc ba đi nào ! - Ông Phát lại hờ. Con đi làm đi, bây giờ rồi !

– Trễ một chút cũng không sao mà ba.

Tú Uyên múc cháo ra tô, rắc hành tiêu vào rồi bung đến bên giường cho ông Phát :

– Ba ăn đi ! Ăn lúc nóng cho ra mồ hôi. Con đỡ ba dậy nhé !

– Ba tự ngồi dậy được mà, con đừng quá lo lắng như thế. Con lo cho con đi !

Ông Phát gắng gượng ngồi dậy. Uyên chạy đi rót sẵn một ly nước cho cha :

– Ba ăn xong nằm nghỉ nhé. Con đi làm !

Rời khỏi nhà , Tú Uyên suy nghĩ đến chuyện xin ứng lương trước và cảm thấy ngại. Cô mới làm việc ở xưởng bông được hai tháng. Ngày mai là đến kỳ tái khám bệnh của cha, mà còn năm bữa nữa mới đến kỳ lương của cô. Không biết chủ có chịu cho cô mượn ít tiền hay không ?.

Bước vào cổng, Tú Uyên suýt chút nữa bị một chiếc xe đụng phải, may là cô tránh kịp. Đó là chiếc mô-tô của Gia Long từ trong nhà phóng ra, chở theo một cô gái rất đẹp. Tú Uyên hơi ngạc nhiên. Gia Long là con trai lớn của bà chủ, đáng người to lớn, dềnh dàng, gương mặt bị rỗ xạm đen là vua nhậu, không hiểu đâu ra cô bồ đẹp như tài tử xi-nê

thế-nhỉ ?

– Trời đất ơi ! Đi làm mà cứ như đi chơi vậy Uyên ? Trễ mười lăm phút rồi.

Lúc này tôi đã ghi cô nghỉ bữa nay.

Thấy nét mặt nhăn nhó của Lan Phượng, con gái thứ ba của bà chủ, Tú.

Uyên vội nói :

– Xin lỗi nghe chị Phượng. Hôm nay em đi bộ, để chiều em ở lại làm bù mười lăm phút cho chị.

Nghe vậy, nét mặt Lan Phượng dịu lại.

– Có thể chứ ! Phượng không thích ai ăn gian giờ làm với bất cứ lý do gì.

Phượng chịu quản lý hai mươi nhân công ở đây và cô thích Tú Uyên nhất, nhưng cũng không tỏ ra dễ dàng với Uyên hơn người khác.

Lúc Uyên đi ra giặt phơi thì Lan Phượng đưa tay vẫy :

– Đến đây đi Uyên !

Tú Uyên trở vô. Lan Phượng dắt cô tới một phòng nhỏ ở cuối xưởng.

Đó là nơi đặt máy cào, máy này có công dụng đánh bụi, loại chất rác lén lẩn trong bông để cho ra phần bông sạch trắng mới đem nấu.

– Chị định gọi em làm gì ?

Lan Phượng cười :

– Thế này nhé. Từ hôm nay, Uyên sẽ đứng máy thay cho tôi, bởi vì tôi đi học may. Tôi đã xin với mẹ và mẹ bảo nhờ đến Uyên.

Tú Uyên rùng mình :

– Eo ơi ! Em sợ lắm. Chị cho gọi người khác đi.

Phượng lắc đầu :

– Tôi chỉ tin tưởng một mình Uyên. Đừng sợ, công việc cũng đơn giản thôi mà, chỉ cần thuận trọng một chút:

Tôi sẽ dạy Uyên cách sử dụng máy.

Không biết nói sao, Uyên đành phải nhận lời. Mới vào làm, Uyên không muốn phật ý chủ. Đối với cô, tìm được việc làm quả là khó khăn.

– Bây giờ bắt tay vào việc nhé. Uyên nhìn này !

Lan Phượng giơ tay kéo cầu dao, một tia sáng xanh xẹt lên làm Uyên giật mình, máy đã khởi động.

Lan Phượng quay qua phía sau hốt bông trong bao cho vào máy đầy ắp, hai tay dè nhẹ lên lớp bông rồi đẩy từ từ vào trục quay, lớp bụi rác rớt lại phía chân cô, còn bông lọc rồi thì bay gọn vào một cái mùng giăng sẵn phía trước máy.

Tay Phượng cầm cái móc nhọn, cô nói :

– Thỉnh thoảng, Uyên nên làm thế này cho bông đừng bám vào trục quay.

Vừa nói, Phượng vừa khom người đưa móc vào xẻ rãnh trục cho Uyên nhìn.

– Thế đây, Uyên làm thử đi !

Phượng nhường chỗ cho Tú Uyên, cô hơi run tay, nhưng rồi đầu vào đó, Uyên thấy công việc khá dễ. Phượng đứng nhìn Uyên làm việc tỏ ý hài lòng :

– Uyên tiếp thu tốt đấy chứ. Nếu muốn ngưng máy thì kéo cầu dao xuống, để ẹc hà.

– Chị Phượng ! - Một cô gái tên Sương chạy vào gọi - Chị có điện thoại, hình như bạn chị gọi đến.

– Thế à !

Lan Phượng bước nhanh ra ngoài. Sương tò mò đứng nhìn Uyên cho máy chạy. Cô hỏi :

– Chị sợ không chị Uyên ? Học có khó không ?

Uyên lắc đầu :

- Cũng dễ thôi. Lúc này chị sợ, nhưng bây giờ thì hết rồi.
- Chị vào máy làm cũng sướng vì được vì ở trong này, còn tụi em phải phơi nắng phơi nôi cực thấy mồ hà. Không có chị trò chuyện, kể cũng buồn.

Uyên cười :

- Chị đứng máy có một mình vui lắm sao ? Làm ở ngoài tuy cực mà đông vui. Thật ra, chị không muốn làm cái việc này đâu.

Như đồng ý lời than vãn của Uyên, máy đang chạy bỗng kêu lên en ét mấy tiếng rồi ngưng hẳn. Uyên hoảng hốt kêu lên:

- Í chết ! Sao vậy nè ?

- Để em đi kêu chị Phụng nha !

Sương nói rồi co giò chạy thật nhanh. Còn lại một mình, Uyên lo lắng đến toát mồ hôi.

Mình mới vào nhận việc mà đã xảy ra chuyện rồi:

Không biết có sao không đây ?

- Việc gì vậy cô Uyên ?

Uyên hết hồn khi thấy bà chủ bước vào.

Cô vội nói :

- Dạ, cháu đang cho bông vào, không hiểu sao ngưng hẳn rồi.

- Chết thật ! Con Phụng lại vừa đi khỏi. Cô chịu khó chờ một lát, để tôi gọi Gia Bảo nó ra xem.

Bà Năm đi rồi, Uyên cảm thấy ngại ngùng. Nếu Lan Phụng còn ở đây, mọi chuyện sẽ dễ dàng hơn. Gia Bảo là con trai út của bà chủ. Theo Uyên biết anh ta là giáo viên rất ít khi xuất hiện ở các phân xưởng. Dù sao Uyên cũng ngại phải tiếp xúc với phái nam.

Bà Năm vào nhà thấy con trai đang ngồi cắm cúi viết trên một cuốn sổ rộng, bà liền nói :

- Gia Bảo ! Con ra xem cái máy cào thế nào rồi. Đang chạy lại ngưng đây!

Bảo ngẩng lên với vẻ ngạc nhiên :

- Ủa ! Chị Phụng đi rồi mà mẹ.

- Có người khác thay nó, con bé này mới nhận việc sáng nay. Con chịu khó ra sửa đi !

- Con đang soạn giáo án. Hay mẹ đợi một lát chị phụng về đã !

- Không được ? Con Phụng nó bận chuyện quan trọng. Nào, đứng dậy đi, không giúp mẹ được à ?

Gia Bảo miễn cưỡng xếp sổ đứng lên.

Xuống đến xưởng, anh hơi ngạc nhiên khi nhận ra cô gái trẻ đang lúng túng bên máy, cô không có dáng vẻ của một nhân công, trông cô ta giống như các cô học trò của mình vậy.

Bảo bắt chuyện rất tự nhiên :

- Thế nào ? Mới nhận việc mà Xui Xẻo thế hả cô bé ?

Uyên lúng túng thấy rõ :

- Dạ có lẽ tại em chưa biết sử dụng.

- Tránh qua một tí xem !

Bảo bước tới bên máy đưa mắt, nhìn khắp một lượt, chẳng thấy gì khác cả.

Bảo đưa tay kéo thử dây cu roa, dây vẫn còn tốt, bánh xe cũng không bị khô dầu ... Lại nhỉ ! Anh nhìn về phía ổ điện đưa tay bật công tắc đèn rồi mỉm cười nói :

- Đâu có gì, cô bé. Máy tốt đây !

Tú Uyên chưng hửng :

- Nó không khởi động nữa ...

Gia Bảo gật đầu :

– Dĩ nhiên rồi. Cúp điện mà.

– Ủa !

Thì ra là vậy, chỉ vì điện cúp đột xuất thôi chứ đâu có vấn đề gì. Vậy mà cô lo sốt vó:

Tú Uyên đỏ mặt vì thẹn :

– Quả thật, em không nghĩ bị cúp điện. Xin lỗi anh.

– Không có chi ! Tuy nhiên, khi nào có điện, cô vẫn phải kéo cầu dao để chạy máy.

Uyên nghĩ đến cái nhá lửa lúc nãy, khi Phụng kéo cầu dao mà thấy ớn ớn.

Song, cô không dám để lộ nỗi lo ra ngoài.

– Cô tên gì ?

Câu hỏi bất ngờ của anh làm Tú Uyên ngẩn ngơ, một lúc, cô đáp khẽ :

– Tên em là Tú Uyên.

– Tên anh chắc em biết rồi chứ ?

– Dạ biết.

– Em làm được bao lâu rồi ?

– Hai tháng. Mọi ngày thì em làm việc bên ngoài, chỉ mới hôm nay chị Phụng bảo đến đứng máy.

Gia Bảo nhìn cô một lúc rồi nói :

– Em có vẻ như là một nữ sinh.

Một thoáng buồn chợt đến, Uyên lắc đầu :

– Rất tiếc, em xa trường năm năm rồi.

– Em học đến đâu ?

– Dạ, hết chương trình phổ thông.

Câu trả lời của cô gái làm Gia Bảo sững sờ. Một nữ sinh đã học hết phổ thông cách đây năm năm, bây giờ đi làm thuê cho gia đình anh. Không cần hỏi thêm, Gia Bảo cũng tự hiểu rằng, người con gái này đã có những lý do về hoàn cảnh mới phải vào làm ở đây. Sung sướng gì một nhân công xưởng bông suốt ngày phải phơi mình giữa nắng với công việc nặng nhọc mà giá tiền công thì rẻ mạt. Hầu hết những người làm ở đây là người già, trung niên và một số nam nữ trẻ dở dang việc học từ lúc nhỏ, chứ chưa thấy ai có học vấn như Tú Uyên mà chịu làm ở đây.

Lúc Gia Bảo còn đang băn khoăn với những ý nghĩ chợt đến thì đèn bật sáng. Uyên kêu khẽ :

– Có điện lại rồi !

Gia Bảo gạt đầu :

– Em mở cầu dao thử xem !

Tú Uyên hồi hộp đưa tay gạt cầu dao xuống, một làn xanh nhỏ lóe lên rồi vụt tắt, máy bắt đầu chuyển động. Uyên hốt bông đặt lên bưng. Lúc này. Bảo chợt nhận ra Uyên không mang khẩu trang, anh nói :

– Làm ở đây bụi ghê lắm, phải đeo khẩu trang. Để anh đi lấy cho !

Nói xong là Gia Bảo đi ngay. Tú Uyên còn chưa hết ngỡ ngàng:

Cô không nghĩ gia đình bà Năm Thành còn một người đáng mến như vậy. Gia Long thì Uyên có biết quá rồi, cái mặt béo phị lại còn rỗ, thêm hình dáng bề sề, nói chuyện lại hay chửi thề. Lan Phụng thì đỡ hơn, song cũng dữ dằn và thường lên giọng kẻ cả. Còn Gia Bảo thì Uyên mới tiếp xúc lần đầu. Sau hai tháng làm việc, Uyên thấy có cảm tình với người con trai này. Anh ấy dịu dàng, thân thiện làm Uyên chợt nhớ đến Nguyên Hải, anh đi đã hai năm không gởi về cho cô lá thư nào, chắc Hải còn giận cô. Mà không lẽ anh đã quên rồi ? Uyên buồn khi nghĩ đến cô vợ hứa hôn mà cha của Hải đã lựa chọn cho anh

trên đất khách. Giờ đây chắc có lẽ họ sống hạnh phúc với con cái, đâu còn nhớ nhung gì một Tú Uyên xa cách nghìn trùng.

– Khẩu trang đây, cô bé !

Tiếng nói của Gia Bảo vọng lại sát bên cô, Uyên đón nhận đeo lên mặt.

Khuôn mặt Uyên bây giờ chỉ còn lại đôi mắt và vàng trán rộng thông minh.

Gia Bảo thân ái ấn nhẹ vào vai cô :

– Cần thận nhé, anh vào đây. Anh còn phải chuẩn bị bài giảng chiều nay.

Tú Uyên gật đầu ra ý chào anh với ánh mắt đầy thiện cảm:

Bảo không có vẻ phân biệt chủ tớ, lại luôn tỏ ra thân thiện với mọi người. Uyên bật cười khi nghĩ đến hai tiếng cô bé của anh, giống như mình là học trò của anh vậy.

Cuối giờ buổi chiều, Tú Uyên bấm bụng đến gặp bà Năm để mượn trước một ít tiền thuốc men cho cha. Trái với lo sợ của cô, bà Năm vui vẻ ứng tiền ngay.

Cô mừng rỡ cảm ơn chủ rồi đi như chạy ra cổng, mà không biết có đôi mắt dõi theo bước chân cô cói một tiếng thờ dài.

– Uyên à ! Ba bớt bệnh không cháu ?

Ông Tấn Lợi bước vào căn chòi trong khi Uyên đang giặt quần áo. Nửa tháng nay ông đi về miền tỉnh lo việc buôn bán, có lẽ vừa về đến.

Uyên ngẩng lên nhìn chú không giấu nét buồn.

– Cũng vậy thôi chú à. Cháu nghĩ còn nặng hơn trước nữa.

Ông Lợi đến ngồi bên chiếc giường tre cạnh anh mình, liếc nhìn người anh đang thêm thiếp ngủ, không nén được tiếng thờ dài :

– Tội nghiệp ! Anh ấy ốm nhiều quá. Uyên nè ! Cháu cầm ít tiền lo bồi dưỡng cho ba cháu nghe !

Ông Lợi rút xấp tiền đã bó sẵn ở túi áo dúm vào tay Uyên, cô ngại không dám nhận :

– Thôi, chú cất đi ? Cháu tự lo cho ba được mà.

– Đâu được ! Dù sao ba cháu vẫn là anh của chú. Anh em phải đùm bọc nhau. Cháu cất tiền đi, đừng ngại !

Uyên biết vậy, nhưng cô ngại vợ ông Lợi. Thím cô là người đàn bà ích kỷ, lạnh lùng, thích lướt quyền chồng, chú cô đã lép vế. Ngay từ lúc đầu cha con Uyên đến xin ở trọ, bà đã tỏ vẻ khó chịu. Chú Lợi thuyết phục mãi bà mới chịu.

cho ông anh chồng ở nhờ bên cái kho gỗ dùng chứa củi của hai vợ chồng. Uyên đã tự tay quét dọn, thu xếp thành một chỗ nương tựa.

Bà Lợi không thềm hỏi han gì đến bệnh tình của anh chồng, thậm chí còn ngăn bốn đứa con của bà tiếp xúc với "ông già ho lao" ấy nữa. Vậy thì làm sao Uyên dám nhận sự giúp đỡ vật chất của chú Lợi, dù thỉnh thoảng chú vẫn giấu vợ đem tiền cho anh mình một cách lén lút.

– Chú à ! Chú cất tiền đi. Lỡ thím biết được sợ cha con cháu phải ra đi mà thôi.

– Ồ, không đâu ! Thím con làm sao biết được.

Uyên cảm động ứa lệ :

– Cháu mang ơn chú lắm.

– Đừng khách sáo nữa ! Cháu đừng quên mối quan hệ của chúng ta.

Uyên cười buồn. Lẽ ra chỉ là quan hệ giữa cha cô và, chú Lợi thôi, còn cô thì không liên can gì. Từ lâu, Uyên đã biết được rằng ông Phát không phải là cha ruột của mình. Mẹ cô thời con gái đã bị một tên sỏ Khanh lường gạt rồi bỏ rơi lúc bà vừa thụ thai. Giữa lúc tuyệt vọng ấy, bà đã gặp ông Tấn Phát, ông hiểu và thương cho cảnh ngộ má hồng nên đã cưới bà làm vợ:

Bảy tháng sau ngày cưới, bà sinh Tú Uyên. Ông Tấn Phát rất thương yêu cô và nuôi dưỡng cô đến ngày nay.

Khi Tú Uyên được sáu tuổi, bà Phát sinh được một đứa con trai với ông, nhưng khổ thay đứa bé bị tim bẩm sinh và mất lúc tám tháng tuổi. Từ đó, bà không sinh được lần nào nữa. Bà tần tảo buôn bán phụ chồng nuôi con, lúc ấy Tú Uyên được mười sáu tuổi, thì tai nạn giao thông đã cướp đi mạng sống của người mẹ. Lái xe bỏ chạy trong đêm, nhân mạng không được bồi thường.

Sau tang lễ của mẹ, cha con cô lâm nợ phải bán căn nhà gỗ đơn sơ với giá rẻ mạt để trang trải nợ nần và xây mộ cho người quá cố. Sau đó, hai cha con phải đến nương nhờ chú Lợi. Uyên vẫn tiếp tục việc học theo ý cha nên số tiền cạn dần, và sau đó thì thi trượt đại học phải làm tạp dịch để kiếm sống phụ cha.

Chính vì hoàn cảnh đó nên cô bị gia đình người yêu từ chối. Ông Tấn Phát sau những năm tháng lao động nặng nề đã kiệt sức rồi bệnh phổi tái phát cả năm nay ông nằm vùi vì không đủ tiền để trị dứt bệnh lao.

– Ba ơi ! Mẹ gọi ba lên nhà khách có việc.

Minh Huyền đứng ngoài cửa gọi ông Lợi.

Ông đứng lên nói :

– Ráng lo cho ba nhen cháu !

Tú Uyên gật nhẹ. Đợi cha đi rồi, Minh Huyền bước vào ngồi xuống bên cạnh Tú Uyên hỏi :

– Sao lúc nào chị cũng giặt đồ tối quá vậy ?

– Ô ! Ban ngày chị bận nhiều việc lắm Huyền à.

– Chị Uyên nè ! Chừng nào xong việc chị làm bài luận văn này giùm em nha.

Minh Huyền rút trong người ra một quyển vở có kẹp sẵn cây bút, đặt bên cạnh Tú Uyên.

Uyên nhìn em nói :

– Sao em không tập làm cho quen ?

Huyền bối rối cúi đầu :

– Em học văn kém lắm.

– Chị cũng đâu có giỏi giang gì. Sao em không nhờ anh Phong làm giúp ?

– Hả ! Anh hai em còn dốt hơn em. Anh bỏ học lâu rồi, đâu còn nhớ gì nữa.

– Chị cũng bỏ học đã lâu.

– Chị không giúp em thì thôi, đừng làm bộ.

Minh Huyền có vẻ giận dỗi dậm đứng lên, Uyên vội đưa bàn tay còn dính

đầy xà phòng kéo em lại :

– Giận hả ? Chị nói vậy chứ chị vẫn giúp em mà.

Cô gái tươi nét mặt :

– Vậy sao ! Nè, bài làm hôm trước của chị, em được đến tám điểm đấy nhé.

Lạy chúa ! Thà nó được không điểm còn hơn. Điều này thì cứ phải học giùm nó thôi.

Minh Huyền là con gái của thím Lợi, năm nay theo học lớp bảy. Nam Phong là con lớn mà học đến lớp chín thì nghỉ. Đứa con gái thứ nhì là Minh Hương đã bị loại trong đợt thi chuyển cấp, giờ ở nhà chơi. Đứa con trai thứ là Nam Sơn bị cầm điếc bẩm sinh, còn Minh Huyền là con út. So ra con bé này dễ chịu nhất nhà.

– Huyền à ! Mà làm gì ở đây vậy ?

Minh Hương vừa đi chơi về, cô thấy em ở bên nhà của ông bác họ lão nên có vẻ phật ý.

Minh Huyền tìm cách nói dối :

– Ô em xuống chơi với chị Uyên.

– Hay nhi ! Chỗ này đâu phải chỗ của mày. Biến ngay ! Không tao mách mẹ thì ốm đòn. Minh Huyền nghe chị dọa thì hoảng sợ bước ra quên cả chào Uyên. Minh Hương liếc xéo Uyên một cái thật sắc. Trước khi bỏ đi, cô ả không quên giả đồ ho rồi phun một bãi nước bọt cạnh chỗ Uyên ngồi. Sự sỉ nhục đó làm Uyên không cầm được nước mắt. Mẹ ơi !

Nếu không vì thương cha và ghi nhớ lời dạy Bảo của mẹ có lẽ con đã ra đi từ lâu.

Uyên vừa cầm hộp sữa trong tiệm tạp hóa bước ra thì trông thấy Gia Bảo cùng một cô gái đi tới. Có lẽ họ vừa uống nước bên quán đối diện. Gia Bảo đã nhận ra Uyên, anh nở một nụ cười thân thiện :

– Chào cô bé. Nhà ở gần đây ư?

Uyên bối rối gật đầu. Cô bạn gái của Bảo ngạc nhiên :

– Anh Bảo ! Cô bé này ...

Gia Bảo giới thiệu hai người :

– À ! Đây là Tú Uyên, làm việc ở xưởng gòn nhà anh. Còn đây là Khánh Hà, bạn đồng nghiệp của anh.

Hai người con gái chào nhau. Uyên nhận thấy Khánh Hà rất đẹp, vóc dáng ra vẻ một nhà giáo trang nhã, cô lại có nụ cười rất dễ thương.

Chắc cô giáo là "bồ" của anh ấy . Uyên nghĩ vậy yà mỉm cười. Trông họ thật xứng đôi, Bảo thấy Uyên tự đứng mỉm cười thì ngạc nhiên.

– Em cười cái gì vậy Uyên ?

Uyên đưa mắt nhìn Khánh Hà rồi lại cười :

– Chị Hà dễ thương quá. Chị giống hệt cô giáo chủ nhiệm của em ngày xưa.

Khánh Hà vui vẻ :

Cảm ơn lời khen của em. Nhưng chị nghĩ ... như vậy đâu có gì đáng cho em cười.

– Sự thật là như vậy, mấy phút trước đây em vẫn nghĩ là anh Bảo cô đơn.

Còn bây giờ em biết em lầm và đang dự tính không biết có để dành tiền kíp đi may đồ mới ăn cưới thầy cô" hay không đây.

Nghe Uyên giải thích, Khánh Hà đỏ mặt.

Còn Gia Bảo thì phá ra cười :

– Ghê vậy à ? Có thích ăn cưới thật không ?

– Được dự đám cưới con trai bà chủ, đương nhiên là thích rồi.

– Vậy tuần sau nhé. Mai anh sẽ đưa thiệp cho em ngay để kíp chuẩn bị.

Tú Uyên nhìn hai người :

– Thật không ?

Gia Bảo gật đầu :

– Chắc chắn là thật ! Quân tử nhất ngôn mà !.

Sáng hôm sau, Tú Uyên vừa đến xưởng, Gia Bảo đã đưa ngay tám thiệp hồng cho cô.

– Đây này, bắt buộc phải dự đấy nhé.

Tú Uyên tròn mắt kinh ngạc :

– Anh không đùa chứ ?

– Ai mà đùa những chuyện như vậy. Bình tĩnh mà đọc đi, coi chừng đi sai giờ đó.

Gia Bảo nói xong cười cười rồi bỏ đi. Tú Uyên ngơ ngác một lúc mới bóc thiệp ra xem.

À, ra vậy ! Tám thiệp hồng báo tin lễ thành hôn của Gia Long phì lũ, sánh duyên cùng người đẹp Mỹ Trang.

Tuần sau Đám cưới của Gia Long được tổ chức khá trọng thể. Quan khách đầy nhà.

Cô dâu trang điểm lộng lẫy chẳng khác gì một nữ vương.

Cô dâu càng đẹp thì chú rể càng tệ hại. Tầm thân núng nính của Long rất dễ dàng che

khuất Mỹ Trang. Khuôn mặt hai người cũng tương phản rõ rệt, người ta thầm tiếc cho cái nhan sắc kia trao làm người nhận, thật phí đời.

Còn Mỹ Trang thì khác, cô quá chán ngán cuộc sống vất vả của gia đình, cha mẹ cô có đến sáu người con, trong đó Mỹ Trang là đẹp nhất. Cô chẳng dại gì không sử dụng sắc đẹp của mình để đến với vinh hoa phú quý. Gia Long tuy xấu nhưng cung chiều, săn sóc đưa đón cô. Long lại là con trưởng sẽ được hưởng thừa kế, ngay bây giờ Mỹ Trang cũng được ban tặng nhiều thứ rồi. Ba của Gia Long cũng không quá khát khe như những gia đình giàu sang khác, nên cô tha hồ thụ hưởng.

Duy chỉ có một điều làm Mỹ Trang ngỡ ngàng là chính ở nơi đây, cô gặp lại người con trai mà cô đã thầm yêu trộm nhớ, Đó là Gia Bảo. Hai năm trước đây, Mỹ Trang đi xem phim cùng một bạn trai tên Tuấn, khi hết xuất phim thì bên ngoài mưa to, Tuấn bị rơi chìa khóa nên vào lạp tim. Mỹ Trang ở ngoài một mình nhìn mưa rơi và cô nhìn thấy Gia Bảo. Có lẽ chưa bao giờ Mỹ Trang nhìn thấy một chàng trai quyến rũ đến thế. Anh có ngoại hình đẹp, mái tóc bồng bênh như tài tử với vóc dáng thì có vẻ là một thư sinh.

Hình như anh đi xem phim một mình. Mỹ Trang ngấm chán mắt rồi nảy ra ý muốn làm quen. Cô chưa kịp thực hiện ý định thì Tuấn đã bước đến. Ngoài kia mưa nhỏ dần rồi dứt hẳn. Mỹ Trang đành theo Tuấn ra về, lòng mang theo bóng hình chàng trai xa lạ.

Lần sau nữa, Trang lại gặp anh ở quán cà phê Dạ Lan. Lần này thì ngược lại, Mỹ Trang chỉ có một mình. Còn anh thì đi chung với ba người khác, có lẽ là bạn bè. Đêm hôm đó, hình bóng người con trai xa lạ đã ám ảnh Mỹ Trang gần như suốt đêm. Rồi không còn gặp nhau lần nào nữa.

Đến hôm nay thì Trang biết người con trai ấy tên là Gia Bảo, giấc mộng tình tan vỡ rồi.

Trang đã nhận làm vợ Gia Long, bây giờ Gia Bảo gọi cô là chị Hai.

Giá Trang biết trước Long là anh trai Gia Bảo thì sẽ không có ngày hôn lễ này:

Nhưng bây giờ ... dở cười dở khóc.

Mỹ Trang vừa nghĩ đến đó thì Gia Bảo xuất hiện. Anh mặc quần Jeans xanh, áo sơ mi trắng rất phù hợp với vóc dáng thư sinh của anh. Đi bên cạnh Gia Bảo là một cô giáo trẻ mặc áo dài thiên thanh, tóc xõa dài tự nhiên mà lúc này Trang được giới thiệu đó là Khánh Hà, bạn gái Gia Bảo. Trang thầm nghĩ, giá mà chú rể là Gia Bảo thì sẽ xứng đôi với cô biết chừng nào ...

– Gia Bảo ! Để em tiếp bàn này cho, anh xuống nhà dưới lấy thêm đá đi. Nhớ mang thêm nước ngọt nhé. A ! Hình như ở đây thiếu một đôi dưa nè.

Khánh Hà nói khẽ bên tai Gia Bảo, anh tất tả đi ngay. Bước xuống nhà dưới, Bảo nhìn thấy Tú Uyên đang đặt cục đá trong tay rồi dùng muống đập. Bảo phì cười :

– Khờ thế cô bé, làm vậy đau tay mà lâu nữa. Xem anh nè !, Gia Bảo lừa hết mớ đá còn lại cho vào bao vải, đặt xuống sàn rồi vỗ mấy cái bằng chiếc chày nhỏ. Một lúc sau, anh trút ra được một thau đá nhỏ. Tú Uyên nhìn anh với đôi mắt khâm phục :

– "Thầy giáo" thiệt là giỏi.

Gia Bảo đùa.

– Phải như thế sau này có thất nghiệp mới làm nhà hàng được chứ cô bé.

Lan Phượng xuống tới, mặt nhăn nhó :

– Trời ơi ! Trên kia thiếu người tiếp mà em lại ở đây giỡn với Tú Uyên.

Khánh Hà đang chờ em đem dưa lên đó.

– Dạ, có ngay ! Chị sao ưa nhăn nhó quá. Em nhớ kỹ chị có phải con dâu nhà họ Tôn đâu.

Câu pha trò của em trai làm Lan Phượng đang bực cũng phải bật cười. Cô làm bầm :

– Phải mẹ nghe lời mình đãi nhà hàng thì sướng biết mấy. Mẹ cũng thiệt là ...

Một lúc sau, cô hỏi Tú Uyên :

– Đám cưới này, bộ anh Hai mời Uyên hả ?

Uyên cười :

– Dạ không ! Là anh Bảo mời em.

– Vậy à ! Cái thằng cũng thiệt là ...chỉ làm khổ em thôi. Mình lên. Nhà đi Uyên !

– Dạ không sao đâu chị Phụng. Em thích làm ở đây hơn.

– Vầy chút nữa hai đứa mình dùng sau nhé.

– Dạ !

Chương 2

Buổi trưa ngày chủ nhật, trong lúc Tú Uyên đang ăn cơm thì Gia Bảo bước vào. Dù Uyên cố gom dọn thật lẹ, nhưng anh vẫn kịp nhìn thấy bữa cơm của cô.

gái nghèo:

chỉ một hũ muối sả và vài lát dưa leo. Một niềm thương cảm trào dâng trong lòng anh, ứa ra theo giọng nói đầy về xúc động.

– Em ăn uống cực như thế sao Uyên ?

Cầu hỏi thật thà làm Uyên đỏ mặt vì tủi thân. Cô cố gắng lấy giọng thản nhiên nói :

– Có gì đâu anh, chuyện đó không thành vấn đề.

– Em nghĩ vậy à ? Đứng máy suốt cả ngày, ăn thế sao có sức mà làm.

Uyên bỗng bực bội với anh :

– Vậy chứ anh bảo sao ? Một nhân công làm thuê phải ăn theo tiêu chuẩn thịt, cá, trứng chắc ? Thế ba tôi đau ốm ở nhà thì khỏi ăn ?

Thái độ của Uyên chẳng làm Bảo phật ý, mà ngược lại, anh càng thấy thương cô nhiều hơn.

– Anh xin lỗi Uyên. Anh không có ý đó. Chỉ là anh quan tâm đến sức khỏe của em mà thôi. Anh không biết ba em bệnh ra sao. Uyên đừng hiểu lầm:

Nghe giọng nói chân thành của Bảo, Uyên cũng chợt thấy mình vô lý. Cô dịu giọng :

– Ba em bệnh lao phổi. Bệnh trở nặng cả năm rồi nên ba cần chất bổ hơn em.

– Thế chẳng lẽ em không có anh chị gì sao ?

– Nếu có thì đâu đến nỗi. Nhà chỉ có hai cha con thôi. Đôi lúc em mong muốn có một người anh hay một người chị để cùng san sẻ, nhưng tạo hóa không có lượng khoan hồng với em. Em mãi mãi chỉ có một mình.

Gia Bảo ngẫm nghĩ giây lát rồi nói :

– Tú Uyên ? Em có muốn làm em gái của anh không ?

Tú Uyên sững người :

– Làm em gái của anh ? Theo nghĩa nào vậy ?

Giọng nói có vẻ châm chọc của cô khiến Gia Bảo tự ái. Anh xẵng giọng :

– Em muốn hiểu theo nghĩa nào ? Anh lợi dụng để tán tỉnh em chắc !

Uyên so vai:

– Em không phải nói chuyện đó. Em biết anh đã cô chị Khánh Hà, Em không hiểu tại sao anh lại muốn có một cô em gái nghèo như em. Có phải anh. tội nghiệp cho hoàn cảnh của em hay không ?. Cám ơn anh. Từ trước tới nay em không thích nhận sự thương hại như vậy, xem ra nó còn tệ hơn sự dửng dưng.

– Em suy nghĩ sai lầm quá ! Từ lâu anh rất thích có một đứa em gái. Lúc nhỏ, anh có nói với mẹ, nhưng rồi ba mẹ bảo không còn sinh được nữa, đành thôi vậy. Lúc này nghe em bảo thích có anh hoặc chị, anh mới nói rõ ý mình, không ngờ em nghĩ xấu anh.

– Anh liệu có thể xem em là em gái thật sự của anh hay không ?

Gia Bảo có vẻ buồn :

– Chỉ khi nào bằng lòng thôi. Anh không thích sự gượng ép. Anh biết em là cô gái tốt. Anh muốn được chăm sóc cho em. Em sợ bị lợi dụng thì anh không còn giải thích gì nữa.

Tú Uyên suy nghĩ một lát rồi gật đầu :

– Em có lỗi đã nghi ngờ lòng tốt của anh. Bỏ qua cho em đi. Thật ra, em cũng muốn gọi anh là "hiền huynh[/navy][i>/i]" lắm chứ.

– Em muốn vậy thật hử ?

– Xin thề.

– Vậy thì tốt lắm. Từ hôm nay, em sẽ trở thành em gái cưng của anh. Bắt tay nhé !

Gia Bảo chìa bàn tay ra chờ đợi. Tú Uyên đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào tay anh.

Gia Bảo mỉm cười trong lúc gương mặt Tú Uyên lại nhạt nhòa nước mắt.

Hai hôm nay, Gia Bảo bị cảm phải nghỉ dạy. Anh hơi bức mình vì sự săn sóc quá mức của chị dâu; nào là đi mua thuốc, nào là hái lá xông, nào là nấu cháo hột gà bưng đến tận giường, thậm chí còn muốn ngồi lau mồ hôi cho anh nữa. Mỹ Trang rất vui sướng được tự tay chăm sóc cho Gia Bảo. Còn anh thì ngược lại thấy chuyện ấy có vẻ lố bịch quá trớn. Muốn tránh chuyện phiền phức này, Gia Bảo thầm nghĩ cô lẽ ngày mai anh phải đến lớp dù chưa khỏi bệnh.

Quá tình Bảo không thấy mến bà chị dâu quá nhiệt tình như vậy ...

– Bảo bớt sốt chưa mà ngồi ngoài gió thế này ? Vào nhà nằm nghỉ đi, kẻo bị trúng gió nữa.

Mỹ Trang vừa nói vừa đưa tay chạm nhẹ vào vai Gia Bảo. Dù đã được Bảo nhiều lần nhắc nhở nhưng Trang nhất quyết không gọi Bảo bằng chú với lý do xưng tên cho nó thân mật hơn !".

Gia Bảo ghét cay ghét đắng cái lối nói chuyện không có ngôi thứ như thế.

Bảo không hiểu anh Hai mình kiếm đâu ra người đàn bà lẳng mạn như chị dâu mình.

Anh nghiêm giọng :

– Chị cứ để mặc tôi, không sao đâu ! Chị nên lo cho anh Hai nghe phải phép hơn.

– Nếu anh Long bệnh như Bảo thì Trang lo rồi:

Anh ấy khỏe lắm, lại không làm việc trí óc nhiều như Bảo, nên làm gì có chuyện đau yếu.

Đêm nào, Trang cũng thấy Bảo thức quá khuya.

– Tôi có công việc của tôi, chị bận tâm làm gì. Bộ buổi tối chị không ngủ hay sao ?

– Đôi lúc cũng cố dỗ giấc ngủ, song cái hình ảnh buồn buồn của Bảo ngồi chống bút suy tư trong đêm làm cho Trang ray rứt quá, cho nên.

Giọng nói chột nhả của Mỹ Trang làm Gia Bảo thấy khinh bỉ tư cách của chị dâu mình ghê gớm. Anh cau mày nói hơi lớn tiếng :

– Tôi là em chồng của chị mà chị vẫn thích xưng hô như vậy, làm tôi bất chợt nhớ đến "Kim Liên".

Mỹ Trang ngơ ngác :

– Kim Liên nào ?

Gia Bảo nhún vai :

– Phan Kim Liên trong câu chuyện Võ Tòng đã hồ đồ mà. Kim Liên lấy chồng vừa xấu vừa nghèo, huống gì chị gặp anh Hai tôi là con trưởng trong một gia đình bề thế, lại không đến nỗi xấu xa, tật nguyền. Tôi không hiểu sao chị không giữ đúng bổn phận của một người vợ.

Lời lẽ của Gia Bảo làm Mỹ Trang lịm người. Không ngờ một nhà giáo nho nhã, hiền lành như Gia Bảo lại lắm lúc nghiêm khắc như một quan tòa. Mặt của Mỹ Trang đổi sắc.

Cổ nuột giận, cô nói vớt vát :

– Chỉ vì Trang quý mến Bảo nên mới lo lắng cho Bảo, không ngờ Bảo lại oán ghét Trang đến thế.

Giữa lúc tình hình đang căng thẳng như thế thì sự xuất hiện của Khánh Hà được xem như một cứu tinh.

Vừa trông thấy Khánh Hà, Gia Bảo vội đứng lên đón bạn với một nụ cười triu mến :

– Khánh Hà ! Em đến đúng lúc quá !

Mỹ Trang đành phải rút lui mà trong lòng tức giận Gia Bảo lắm.

Khánh Hà lấy từ trong giỏ ra một túi trái cây đưa cho Gia Bảo :

– Nghe anh bệnh, em vội đến thăm. Anh nhận ít trái cây này để dùng cho đỡ nhạt miệng.

Gia Bảo nhận quà, ngỏ lời cảm ơn. Khánh Hà nghĩ đến nét mặt ủ dột của Mỹ Trang lúc bỏ đi nên hỏi Bảo :

– Lúc này ... chị dâu của anh xem có vẻ không vui. Có chuyện gì xảy ra vậy ?

Gia Bảo là một người tế nhị, kín đáo và biết cư xử, anh không muốn làm tổn hại đến thanh danh gia đình, nên giấu Khánh Hà về thái độ của người chị dâu.

Anh cười nói :

– Cũng không có gì ! Dạo này anh Hai nhậu nhẹt hoài nên chị ấy buồn, vừa nhờ anh can thiệp giùm.

Khánh Hà tin ngay. Cô góp ý :

– Theo em thấy đàn ông khi đã có gia đình rồi cần phải tu tỉnh lại, chớ không nên sống buông thả như thời kỳ còn độc thân. Anh cũng nên khuyên nhủ anh Long giúp chị ấy.

Gia Bảo gật đầu :

– Anh sẽ nghe em.

– Anh định nghỉ dạy trong bao lâu ?

– Có lẽ ngày mai anh trở lại trường. Xa học trò đôi khi anh cũng nhớ nhớ.

Khánh Hà tinh nghịch nhìn anh :

– Nhớ học trò à ? Có đặc biệt về một cô nào không ?

Gia Bảo lườm cô :

– Có Khánh Hà đây, anh làm sao còn dám nhớ đến cô nào khác nữa.

Khánh Hà thôi cười, đưa mắt nhìn anh. Lời nói của Gia Bảo nhắc cho cô nhớ lại mối quan hệ giữa hai người. Họ kết thân đã ba năm nay. Với Gia Bảo, Khánh Hà là người gần gũi nhất bên anh.

Còn với Khánh Hà, Bảo lại là người yêu muôn thuở. Đã từ lâu, cô chờ đợi Bảo ngỏ lời đề mối tình của hai người có thể đi đến hôn nhân. Vậy mà Bảo vẫn chưa hề thổ lộ, dù Hà biết trong lòng anh, ngoài mình ra vẫn chưa có một bóng hình nào.

– Làm gì nhìn anh dữ vậy, cô giáo ?

Gia Bảo tránh tia nhìn dò xét của Khánh Hà. Cô hơi cúi đầu khẽ nói :

– Gia Bảo ! Trong chuyện tình, em không muốn gây áp lực với anh:

Nếu anh thực sự nhớ đến cô nào khác, chắc là em không cản anh được. Anh cần gì phải rào trước đón sau.

Gia Bảo xúc động trước sự chân tình của người con gái. Phải ! Khánh Hà yêu anh, cô không hề có ý muốn cản trở tự do của anh, cô chỉ biết âm thầm chờ đợi. Gia Bảo hiểu Khánh Hà rất tốt, anh thật sự quý mến cô. Còn về chuyện yêu đương, Gia Bảo lại chưa thấy có một hình bóng nào bước vào trái tim anh, dù trong những giấc mơ.

– Anh xin lỗi em. Đôi lúc anh cảm thấy mình quá đỗi vô duyên với tình yêu.

Niềm vui của anh là bài vở, là bục giảng, là kết quả tốt của học trò mình. Một ngày nào

đó, anh hy vọng rằng giữa chúng ta sẽ có những tiến triển tốt đẹp.

Khánh Hà cười buồn :

– Em cũng vậy ! Nhưng Gia Bảo ơi, có mấy ai nói trước được tương lai.

Chuyện con tim không phải đo cố gắng mà kết hợp được, nếu hai tâm hồn không thật sự hướng về nhau.

– Anh nghĩ rằng bao giờ mình cũng ở cạnh nhau.

– Ở mãi bên nhau cũng chưa chắc là yêu được cùng nhau, nếu có thì chuyện đó đã xảy ra từ lâu lắm, chớ nào phải đợi đến ba năm.

Gia bảo mím môi. Khánh Hà nói đúng. Tại sao với một thời gian dài những ba năm, mà anh chưa hề nói với cô là "anh yêu em". Phải chăng trong lòng anh, tình yêu chưa đến ?

Phải chăng giữa họ chỉ là một tình bạn đậm đà ?

Cuối cùng, Gia Bảo nói :

– Khánh Hà ! Sao em không thử có thay đổi ?

Gia Bảo không nói hết câu, Khánh Hà đã hiểu ý anh. Bảo muốn Hà hướng con tim về một người khác, không phải là Gia Bảo. Song con tim có lý lẽ riêng tư mà khối óc không thể sai khiến được.

Khánh Hà thở dài nhẹ nhẹ :

– Có thử cũng không kết quả gì. Em tự hiểu mình, chỉ một lần trong đời dù là được hay thua. Nhưng em sẽ không tranh chấp trong tình yêu.

Gia Bảo xúc động nắm lấy tay cô :

– Em tốt quá, Hà ạ !

– A ha ! Bất gặp quả tang nhé ! Từ này hết chối nữa Bảo nhé ?

Tiếng reo tình nghịch của Thanh Bình làm Khánh Hà giật mình rút tay ra khỏi tay Gia Bảo. Thanh Bình sửa lại gọng kính, mỉm cười đầy ý nghĩa :

– Không sao ! Hai người cứ tự nhiên. Tôi xuất hiện thật là không phải lúc.

Khánh Hà e lệ cúi đầu chào Thanh Bình. Bình là kỹ sư lâm nghiệp, hiện đang công tác ở Đắc Lắc, là bạn thân nhất của Bảo thời phổ thông. Sau khi hai người vào đại học, tuy theo hai ngành nghề khác nhau nhưng tình bạn vẫn không thay đổi. Mỗi lần có dịp về thăm nhà, Bình đều ghé thăm Bảo.

Bình cũng có gặp Khánh Hà vài lần, nhưng khi anh hỏi bạn thì Bảo chỉ cười Bạn đồng nghiệp thôi mà, chưa có gì đâu". Nên lần này bất gặp hai người tay trong tay, Bình nhất định không tha :

– Vậy là năm nay tôi có hy vọng được uống rượu mừng chứ hai bạn ?

Khánh Hà đỏ mặt nhìn Gia Bảo. Anh gật đầu :

– Nếu cần, lát nữa mình đưa cậu đi uống.

Thanh Bình giẫy nảy :

– Không đâu ! Rượu cưới mới được đấy !

Khánh Hà thấy ở lại không tiện nên cáo từ :

– Thôi, xin phép hai anh nhé. Em phải về để chuẩn bị bài giảng. Chiều nay em có hai tiết ở lớp mười.

Khánh Hà đi rồi, Gia Bảo kéo ghế mời bạn :

– Ngồi đi ! Cậu làm cô ấy mắc cỡ bỏ về rồi đó.

Thanh Bình nheo mắt :

– Chứ tôi nói chuyện không phải sao ?

– Dù có là phải đi chăng nữa, cậu cũng không nên ồn ào như vậy, người ta là con gái mà. Cậu trêu ghẹo kiểu đó chắc cô ấy từ hôn mất.

– Ai biểu cậu cứ giấu giếm mãi, lúc nào cũng bảo Khánh Hà chỉ là bạn.

Gia Bảo cười :

– Thì là bạn chứ sao ! Nói thật với cậu hiện nay mình cũng chưa tính gì cả.

– Sao lúc này tớ thấy ...

– Thấy ... thấy cái con khi ! Bộ nắm tay bạn gái là có vấn đề ghê gớm lắm hay sao ? Còn cậu, đã nhắm được cô nào chưa ?

Thanh Bình lắc đầu :

– Chưa ! Các cô trên rừng cứ khô như ngói ấy. Còn các nàng ướt át thì chê mình cận. Cậu xem còn cô nào làm mai cho mình đi.

Gia Bảo thở ra :

– Ai đâu ... À, có rồi ! Bạn gái mình ít lắm, nhưng mình có một cô em kết nghĩa trông cũng dễ thương, lại còn trẻ, có học. Cậu chịu thì mình giới thiệu cho. Tên cô ấy là Tú Uyên.

Thanh Bình bóp trán :

– Chà ! Cái tên nghe hay nhỉ ! Thế có đẹp không ?

– Đẹp thì không đẹp lắm nhưng mà có duyên.

– Vậy là tốt ! Ai chứ mình thì mình cần cái duyên hơn cái sắc. Nào tiến hành đi !

Gia Bảo đứng lên kéo tay bạn :

– Đi theo tớ xuống khu chạy máy đã !

Hai người xuống đến nơi, Bảo ngạc nhiên khi thấy Lan Phương đứng máy.

Không muốn gây thắc mắc cho người chị khó tính, Bảo kéo bạn đi ra.

Thấy mẹ đang ngồi bên máy tính, Bảo đến bên hỏi khẽ :

– Tú Uyên hôm nay không đi làm hờ mẹ ?

Bà Năm ngẩng lên đáp :

– Nó bận việc nhà, xin nghỉ ba hôm.

– Có nói lý do gì không hờ mẹ ?

– Không ! Sao con có vẻ lưu ý đến nó dữ vậy ?

Gia Bảo tươi cười chỉ qua Thanh Bình, nói :

– Ông "kỹ sư[/navy][i>/i]" mới đòi coi mắt cô bé. Con tính kiếm đầu heo đó mà ...

Bà Năm nghe vậy vui vẻ nhìn Bình :

– Cháu muốn hỏi vợ hả ? Chà ! Con bé này coi cũng được, chỉ tội nghèo ... ôi, mà mình là đàn ông, đâu cần vợ giàu cho nó khinh, phải không cháu.

Thanh Bình gật đầu ra ý tán thành. Gia Bảo chớp ngay câu nói của mẹ :

– Đấy ! Mẹ nói gì mẹ nhớ nhé ! Mai một con cưới vợ nghèo, mẹ không được làm khó con à nha !

Bà Năm lườm anh :

– Con đã có Khánh Hà còn nghĩ bậy bạ gì nữa. Mẹ là mẹ thương cô giáo đó lắm. Liệu mà cưới sớm đi, con gái người ta chỉ có một thời thôi.

– Con biết mà, nhắc mãi ! Thôi, để con đưa Thanh Bình ra phố một chút nghe mẹ.

Bà Năm vui vẻ gật đầu. Gia Bảo là đứa con mà bà cưng nhất, nó ăn học cao, đẹp người đẹp nết, lại là con trai út, không cưng sao được.

Thương con nên bà luôn tỏ ra dễ dãi với con. Ngay cả việc Bảo xin nhận Tú Uyên làm em nuôi, bà cũng chịu. Bà hiểu con hơn ai hết. Gia Bảo đứng đắn, tự trọng, hứa sẽ xem Tú Uyên là cô em gái đúng nghĩa. Về tình cảm riêng tư, anh đã có Khánh Hà, như vậy bà khỏi phải lo chuyện hôn nhân của Bảo nữa; đâu đó đã hăn hoi.

Nghĩ đến Khánh Hà, bà cảm thấy nhẹ lòng. Phong cách cô gái đó rõ con nhà có giáo dục

tốt, Sau này sẽ là vợ hiền dâu thảo, sẽ mang hạnh phúc cho Gia Bảo. Nghĩ vậy nên bà Năm sung sướng mỉm cười ...

Minh Hương vừa thoa xong lớp kem nền thì nghe tiếng xe quen thuộc rẽ vào sân. Nhận ra Gia Bảo cùng đi với một người bạn, Minh Hương vội thoa phớt chút son hồng lên môi rồi bảo Minh Huyền :

– Này Huyền ! Có anh Bảo đến, mày ra mời anh vô giùm. Để tao đi thay bộ quần áo một chút.

Minh Huyền nhăn mặt :

– Làm gì diện quá vậy ? Anh Bảo là bạn của chị Uyên mà, đâu phải bạn chị.

Sao lần nào anh đến, chị cũng giành mời, giành tiếp hết vậy ?

– Như thế thì đã sao ! Anh là chủ con Uyên chứ không phải là bạn. Mày hiểu chưa ?

Người như anh xứng đáng tiếp ở đây hơn là tuốt ngoài cái chái lá xiêu vẹo đó.

– Chị Uyên nói hai người đã kết nghĩa anh em ... Chị làm như vậy kỳ cục lắm.

– Dù anh Bảo nhận nó làm em thì cũng đâu có nghĩa, anh bỏ bịch với nó. Tao quan hệ được mà.

Minh Huyền bĩu môi :

– Em thấy anh chẳng ưa chị tí nào.

Minh Hương trợn mắt nhìn em. Vừa lúc đó thì Gia Bảo và Thanh Bình bước vào thềm.

Vì chỗ ở của cha con Tú Uyên nằm đằng sau nhà bếp của chú thím nên có ai tới thăm cũng buộc phải tiếp xúc với nhà của Minh Hương trước. Sau đó cô mới hướng dẫn khách theo lối hông xuống chỗ Tú Uyên. Gia Bảo cũng vậy lần nào cũng thường đụng độ với Minh Hương, và vì đẹp trai nên Bảo đã bị cô nàng kết mô đen ngay.

– Anh Bảo tới thăm chị Uyên há ? Mời vào nhà chơi. À, có cả bạn anh nữa, thích thật !

Gia Bảo giới thiệu cho Hương và Bình biết nhau rồi vào đề ngay :

– Cô Hương ! Cho phép tôi xuống gặp Uyên có vài việc cần thiết.

Minh Hương sa sầm nét mặt :

– Hai anh không thích ghé đây ?

– Ô, không phải ! Sau khi gặp Uyên xong, chúng tôi sẽ lên hầu chuyện cô.

Hương che miệng cười :

– Anh nói quá đáng. Ứ, hai anh xuống túp lều lý tưởng" của cô Lọ Lem đi.

Nhớ là em đợi đấy !

Gia Bảo kéo tay Thanh Bình đi ngay. Xuống đến nơi, cả hai đều bàng hoàng vì cảnh tượng trước mắt :

Tú Uyên ngồi ngủ gục bên cạnh giường cha. Dưới chân cô là một bức họa, có lẽ lúc còn thức cô đã cầm xem và khi ngủ đã đánh rơi.

Gia Bảo cúi nhặt bức họa lên và ngạc nhiên vì đó là bức chân dung của Tú Uyên với dòng đề tặng của Nguyên Hải. Bảo ái ngại lén nhìn Thanh Bình, không ai nói ra nhưng cả hai người đều hiểu rằng họ đã gặp thất bại. Cô gái này đã cô người yêu.

Thanh Bình than thầm :

– Minh rõ là vô duyên.

Gia Bảo lay nhẹ bờ vai Tú Uyên. Cô giật mình thức giấc, bàng hoàng khi nhìn thấy hai người. Điều làm Uyên bối rối nhất là bức họa ở trong tay Gia Bảo:

Uyên lung túng :

– Anh mới đến hả anh Bảo. Em xin lỗi em thật là bất lịch sự và đáng xấu hổ khi để các anh nhìn thấy trong tình trạng này.

Gia Bảo mỉm cười, giao bức họa lại cho Tú Uyên :

– Không sao mà. Em ngủ say quá ! Sao trông em có vẻ mệt mỏi vậy. Đi rửa mặt cho tỉnh táo một chút rồi anh sẽ giới thiệu cho em biết người bạn của anh.

Tú Uyên kéo hai cái ghế mời khách :

– Hai anh ngồi chơi, đợi em một lát. Nhà không có trà nước gì, xin được thông cảm nhé. Uyên ra chỗ sàn nước một lát rồi trở vào, vẻ mặt đã tươi tỉnh hơn.

Cô nhìn Bảo với ý trách :

– Anh đã biết em ở một nơi bất tiện thế này, mà lại còn tính ... bêu xấu em chắc ?

Gia Bảo giải thích :

– Đừng nghĩ oan cho anh. Tú Uyên ! Đây là Thanh Bình, bạn thân của anh đó.

– Bạn thân ? Ủa ? Sao em ít thấy ảnh ghé ...

– À ! Bạn anh làm việc ở xa nên thỉnh thoảng mới về và đến chỗ anh. Trước đây, Bình vẫn thường ghé lại, nhưng anh chưa biết em. Đợt vừa rồi thì em quá bận nên anh chưa tiện giới thiệu.

Thanh Bình nhìn Uyên nói :

– Lần này thì ... cô sẵn lòng làm bạn với tôi chứ ?

Uyên thản nhiên đáp :

– Ô ! Anh Bảo là anh trai của em, bạn bè anh ấy em cũng có thể coi là anh của em vậy.

– Nhưng anh chỉ muốn làm bạn với em mà thôi.

– Chuyện đó ... e rằng em không dám đâu. Cuộc sống của em từ trước đến nay không có bạn bè.

Thanh Bình ngạc nhiên :

– Em không có cả bạn gái sao ?

– Em có một cô bạn thân tên là Lan Anh, nhưng nó bận buôn bán, hai đứa ít khi được gặp nhau.

– Cuộc sống của em có vẻ cô đơn quá.

Uyên cười buồn :

– Em quen như vậy rồi. Bây giờ em đã có một người anh như Gia Bảo, em cảm thấy hạnh phúc lắm.

Thanh Bình cau mày :

– Đến một lúc nào đó Gia Bảo cũng phải lấy vợ chứ. Em không tính đến tương lai của em sao ?

Uyên thở dài :

– Em làm sao còn có tương lai mà tính toán nữa. Cuộc đời đã bỏ quên em rồi.

Mai kia anh Bảo có vợ, em vẫn cứ sống như từ trước đến nay mà thôi.

– Em đã được biết cô dâu của anh Bảo em chưa ?

– Biết chứ ! Em nghĩ chị Khánh Hà rất xứng đáng với tình yêu của anh Bảo.

Gia Bảo xen vào :

– Lúc này ... Thanh Bình có ngó ý muốn tìm một người bạn gái, anh đã hứa giới thiệu em đó Uyên ạ !

Tú Uyên giật mình :

– Em ? Bộ anh không thấy hoàn cảnh của em là không thể lấy chồng hay sao ?

Thanh Bình ngạc nhiên :

– Sao lại không thể ... Anh có được Bảo cho biết về bệnh tình của ba em. Nếu như em lấy chồng sẽ có thêm người cùng chia sẻ với em.

Uyên lắc đầu :

– Em không muốn kéo người khác lâm vào cái khổ của mình. Một mình anh Bảo, em đã

trả không hết ơn nghĩa. Anh ấy giúp em quá nhiều.

– Tú Uyên ! - Gia Bảo kêu lên - Anh lo cho em là vì anh hiểu em, thương em chứ không phải anh chịu đựng em đâu. Em luôn luôn nghĩ xa vời quá. Em không thể nói một cách trung thực là vì em đã cô người yêu hay sao ? Đó cũng là lời từ chối vậy, song nghe có vẻ thật hơn.

– Gia Bảo !

Tú Uyên kêu lên, rồi cô chợt nhớ đến bức họa khi nãy và biết ý Bảo muốn nói gì. Cô gật đầu :

– Tất cả những gì anh nói đều đúng. Em xin lỗi.

Thanh Bình mỉm cười :

– Thôi nhé ! Chớ có vì tôi mà anh em sinh chuyện bất hòa. Tú Uyên này !

Em muốn coi anh như một người anh cũng được. Có điều là lẽ ra hôm nay anh về Đắc Lắc, Gia Bảo lại kéo anh đến đây. Dù sao cũng mang tiếng đi coi mắt", bây giờ anh sẽ bắt đền em:

Em có thể chuyển hệ" cho anh qua cô bạn của em được không. Anh đang ế lắm rồi.

Thấy điệu bộ khôi hài của Thanh Bình, Tú Uyên dù đang buồn cũng không nhịn được cười :

– Ế thật sao ? Được rồi, được rồi ! Hẹn anh lần sau nhé ! Có thể em sẽ giới thiệu bạn em cho anh, nó xinh hơn em nhiều. Mà em nói trước nhé, em không bảo đảm kết quả đâu, đừng có bắt đền nghe chưa ?

Những tiếng nói ồn ào của ba người làm ông Phát giật mình thức giấc. Tú Uyên ngồi xuống cạnh cha :

– Con xin lỗi đã làm ba mất giấc ngủ.

Nhận ra Gia bảo, ông nở nụ cười hiền hòa :

– Không sao, ba ngủ nhiều rồi. Bảo đến chơi hả cháu ? Còn cậu kia là ai ?

Gia Bảo giới thiệu Thanh Bình cho ông Phát biết rồi hỏi thăm sức khỏe của ông :

– Dạo này bác ngủ có ngon giấc không ? Bác còn ho nhiều về đêm hay không ?

Ông Phát có vẻ xúc động :

– Bác thấy sức khỏe khá hơn đôi chút. Cảm ơn cháu về những vi thuốc thần diệu. Cháu giúp đỡ em Uyên nhiều quá, bác ngại ...

Gia Bảo khoát tay :

– Dạ, không có chi, tụi cháu là anh em mà ! Bác đừng coi trọng chuyện ân nghĩa, cứ để cháu được tự nhiên.

Bất chợt, ông Phát hỏi Tú Uyên :

– Đêm nay con còn làm nữa không. ?

Câu hỏi bất ngờ đó gây cho Tú Uyên sự bối rối rõ rệt. Gia Bảo trở mắt nhìn cô :

– Đi làm ban đêm à ? Ở đâu vậy ?

Đến lượt ông Phát ngạc nhiên :

– Ủa ! Chớ em nó không làm ở chỗ cháu hay sao ? Một tuần nay nó bảo là phải chạy máy ban đêm mà ...

Gia Bảo kinh ngạc, nắm lấy bàn tay Tú Uyên, giọng nói có hơi giận :

– Em đi đâu vậy Uyên ? Tại sao phải nói dối ?

Hai dòng lệ từ từ rơi trên khuôn mặt tái xanh của người con gái. Uyên cố nén tiếng khóc và nói :

– Mấy đêm nay em đi phụ bếp và rửa bát cho nhà hàng Mỹ Cảnh. Người ta trả cho em cái giá cao bằng ba lần một ngày công.

Gia Bảo biết nhà hàng Mỹ Cảnh rất nổi tiếng về thức ăn ngon và rất đắt khách. Anh và các bạn cũng thường đến đây ăn tối. Buồng tay Tú Uyên, Gia Bảo thở dài :

– Tại sao em giấu anh chuyện này ?

– Em cần thêm một số tiền để mua giấy dầu lợp lại mái nhà này. Tháng này trời hay mưa, sợ ba em nằm không yên vì nhà đã dột nát. Em làm sao dám cho anh hay, em không thể ngửa tay nhận chịu sự lo lắng của anh hoài như thế được.

Em xấu hổ lắm.

– Anh em mình giúp đỡ nhau thì có gì xấu hổ chứ. Em làm như vậy sức đâu chịu cho nổi. Mỗi đêm em ngủ được có vài giờ, còn lại là đứng máy suốt. Em đã tự phá hỏng sức khỏe của mình một cách nghiêm trọng đấy.

Ông Phát rung rung nước mắt :

– Tội nghiệp ! Tú Uyên cũng vì lo cho bác mà phải lao lực như vậy. Ước gì bác chết đi cho tương lai nó được sáng sủa một chút.

Tú Uyên kêu lên :

– Ba ! Ba đừng nói như vậy, con khổ lắm. Con còn trẻ mà, cực nhọc mấy cũng đâu bằng công ơn của ba đã nuôi dưỡng con từ bé đến nay.

– Tú Uyên ! Mấy ngày nay em nghỉ để làm gì ?

– Dạ, em nhờ mấy anh chị bên cạnh phụ che lại cái nóc nhà và đóng giùm ba cái giường khác ... Hơn nữa, em thấy mệt mỏi quá, cần ngủ thêm ban ngày cho lại sức.

Gia Bảo trùu mến nhìn cô :

– Từ nay có cần gì cứ nói vớ anh, đừng có làm hại sức khỏe như vậy nữa.

Biết chưa !

Tú Uyên ngoan ngoãn gật đầu:

Thanh Bình nãy giờ mới lên tiếng :

– Em Uyên quả là một cô gái đảm đang, một người con hiếu thảo. Ai được sánh duyên cùng em quả là một hạnh phúc tuyệt vời. Tiếc thay ! Anh không được cái may mắn đó.

Uyên dịu dàng đáp :

– Theo em nghĩ, có lẽ là duyên ai nấy gặp. Em thì chưa nghĩ đến tương lai.

Còn anh, cứ yên tâm về rừng đi. Lần sau trở lại, biết đâu sẽ gặp được người như mơ ước.

– Anh chờ tài ."mai mối của em đó.

Gia Bảo nhìn đồng hồ nói :

– Thôi, mai anh ghé thăm bác một chút, giờ phải về, công việc đang chờ.

Tạm biệt Uyên nhé !

– Thưa bác, chúng con về.

Uyên vòng tay tiễn khách. Ông Phát trùu mến nhìn theo bóng dáng hai chàng trai xa dần.

Khi đi ngang qua chỗ Minh Hương, Gia Bảo kéo tay bạn, nhanh chân để tránh gặp

Hương. Không dè Minh Hương đã chặn lại ngay chiếc xích đu :

– Anh Bảo ? Vào nhà chơi chút xíu đi. Tính đánh bài chuồn hả.

Không muốn lời thôi, Bảo tỏ thái độ rõ rệt :

– Xin lỗi Minh Hương, anh Phải đưa người bạn này ra bến xe kéo lỗ chuyển.

Hẹn dịp khác nhé !

Dứt lời, Bảo lên xe nổ máy chờ Thanh Bình. Chiếc xe phóng vọt ra khỏi cổng, vừa lúc mẹ của Minh Hương về đến. Bà chau mày hỏi con :

– Ai mà chạy xe bạt mạng quá vậy ?

Minh Hương sần đang bực, nói luôn :

– Mấy thằng bạn của con Uyên chó ai ! Hề nó ở nhà là rộn lên vậy đó.

– Chà ! Coi bộ lộng dữ ha ! Cái thân ăn nhờ ở đậu mà còn đàn đúm trai gái, ai chịu cho nổi.

– Hay là mẹ tổng quát nó đi cho rồi.

– Tao đâu muốn chữa, nhưng ba mày vì chút liên hệ máu mủ với anh Phát nên để nó ở đó chớ. Hễ bác mày qua đời rồi là con nhỏ này phải đi thôi. Đồ thứ con hoang mà tốt đẹp gì. Để tao xuống dẫn mặt nó cho nó chữa cái thói rủ trai tới nhà, kéo rồi nó không coi tao ra gì nữa.

Nói xong, bà quày quả bước đi. Minh Hương mỉm cười nhìn theo mẹ. Nghĩ đến lúc Tú Uyên bị mẹ mình nặng nề, Minh Hương cảm thấy thích thú vô cùng.

Chương 3

Vừa bước ra khỏi cổng trường, Bảo vô cùng ngạc nhiên khi thấy Tú Uyên đón anh Với một bó hoa hồng đỏ thắm thật tươi.

– Chào “thầy” ! Kính tặng “thầy” nhân ngày hai mươi tháng mười một. Chúc thầy luôn đầy đủ sức khỏe để cống hiến cho ngành giáo dục.

Một niềm vui khó tả tự dung ngập đầy trong lòng Gia Bảo. Dễ thương biết bao nhiêu hình ảnh Tú Uyên trong tà áo trắng, tóc xõa ngang vai trân trọng trao bó hoa cho anh. Đối với Gia Bảo, hôm nay là ngày trọng đại. Từ buổi sáng nay, anh đã nhận được nhiều quà tặng của học trò, nhưng quà tặng quý giá nhất vẫn là sự xuất hiện bất ngờ của Tú Uyên với trang phục nữ sinh áo trắng. Anh nhận hoa và mỉm cười :

– Cảm ơn Tú Uyên ! Không ngờ em vẫn nhớ ngày hôm nay. Tuổi học trò chắc để lại trong em một ký ức sâu sắc lắm:

Uyên gật đầu thừa nhận :

– Đối với em, quãng đời học sinh là quãng đời đẹp nhất mà em đã đánh mất.

Bây giờ và mãi mãi, em không làm sao sống lại được với khung trời áo trắng, nhưng trong lòng em, kỷ niệm đó mãi mãi không bao giờ phai nhạt:

– À ! Anh dạy môn gì vậy ?

– Anh văn.

– Môn này em kém lắm. Vậy mà trước đây thầy giáo Anh vẫn vẫn thương: em, thầy chỉ dạy tận tình mà còn có vẻ thiên vị luôn cho em điểm cao:

Tiếc là em bết quá, không được giỏi để đền đáp lại tình thương ưu ái mà thầy đã dành cho em.

– Thầy giáo đó tên gì ?

– Anh hỏi chi vậy ?

– Để biết thôi. Thầy giáo đó ... thương em bằng bây giờ anh thương em. không ?

– Làm sao mà so sánh như thế được !

– Sao lại không ?

Uyên cười :

– Tình thầy giáo đó đối với em là tình thầy trò. Còn tình anh đối với em là tình anh em. Em đều quý hai người như nhau.

– Em chỉ muốn chúng ta là anh em thôi .

Tú Uyên nghiêng đầu nói :

– Lúc trước khi kết nghĩa, mình đã quy định vậy rồi mà. Em còn mong muốn gì hơn nữa. Đôi mắt Gia Bảo thoáng một vẻ buồn, Khi hai người đi ngang một quán cà phê, Bảo nói :

– Ghé uống nước một chút Uyên nhé !

Tú Uyên e ngại :

– Ngồi quán như vậy có kỳ không anh ?

– Em đúng là nữ sinh ngoan nhất mà anh gặp.Đố ai biết là em xa trường bao nhiêu năm. Thôi, đừng ngại nữa, vào đi cô bé.

Lâu rồi mới nghe Gia Bảo gọi lại hai tiếng “cô bé”, Tú Uyên cảm thấy vui vui.

Hai người bước vào một góc bàn khuất sau mấy chậu kiểng. Bảo gọi hai ly đá chanh.

Anh ngắm Tú Uyên đang e thẹn vâng vâng tà áo trắng và mở lời khen tặng :

– Tú Uyên mặc áo dài đẹp lắm. Bộ áo này em may lâu chưa ?

– Năm năm rồi. Đây là kỷ niệm mỗi tình đầu của em. Bộ áo dài này Nguyễn Hải tặng em vào một đêm Giáng sinh.

Lời nói của Uyên nhắc Gia Bảo nhớ về bức họa. Anh khẽ hỏi :

– Uyên đã có người yêu từ lâu, sao hai năm nay anh chưa nhìn thấy.

Giọng Uyên buồn buồn :

– Anh ấy đi xa rồi, trước khi em vào làm ở xưởng bông nhà anh. Tình yêu đó đã trở thành quá khứ, em không còn nhớ nữa.

– Vì sao hai người lại xa nhau ?

Tú Uyên nhìn anh, nói :

– Có lẽ đã đến lúc em nói với anh về tâm sự của đời mình.

Và Tú Uyên bắt đầu kể về Nguyễn Hải, về mối tình nhiều ngang trái và cả về thân phận lạc loài của chính mình.

Nghe xong, Gia Bảo có vẻ buồn, anh nói thật nhỏ :

– Tú Uyên ! Đời em nhiều sóng gió quá. Em chịu đựng đã nhiều rồi, hãy nên tìm cho mình một bến đỗ bình yên.

Nghĩ đến Thanh Bình, Tú Uyên nói :

– Em không nghĩ đến chuyện ấy. Anh Bảo ! Xin anh đừng bao giờ tìm cách giới thiệu em cho ai cả.

Gia Bảo ngồi xích lại cạnh Uyên, bàn tay anh vuốt nhẹ lên mái tóc nhung huyền của cô khẽ nói :

– Anh xin lỗi em:

Anh ...

Bất giác, Gia Bảo buông một tiếng thở dài. Có lẽ anh muốn nói gì đó nhưng lại thôi.

Uyên lấy làm lạ về thái độ của anh nên hỏi :

– Anh muốn nói gì rồi lại thôi ?

– Không có gì ! Tú Uyên à ! Em có nghĩ là một ngày nào đó, Nguyễn Hải sẽ trở về tìm lại em không ?

Tú Uyên nhún mày :

– Tìm em à ? Chắc là không có đâu. Anh ấy đi đã hai năm rồi mà không hề có lấy một dòng thư, nói chi đến chuyện quay về và lại, nghe đâu anh ấy đã có vợ hứa hôn do người cha định sẵn.

– Biết đâu Nguyễn Hải sẽ chối từ ! Như khi còn ở đây, Hải đã chẳng từng rủ em bỏ trốn hay sao ? Đã có một đám hỏi ở đây, anh ta còn từ hôn được mà.

– Nhưng qua bên kia thì chắc là khác, anh ạ. Nguyễn Hải rất nể sợ cha. Hơn nữa, người mà cha anh ấy đã chọn thì cũng xứng đáng.

Gia Bảo chợt hỏi :

– Tại sao em yêu Nguyễn Hải mà không đi theo anh ấy để xây dựng tình yêu?

Uyên cười buồn :

– Có thể em sai lầm. Nhưng lúc đó em không thể đi theo anh được:
Em vừa rời ghế nhà trường, không thể bỏ nhà theo trai. Tình yêu của em lúc đó không được sự chấp thuận của người lớn, em cảm thấy cần phải chần chừ.

– Em cứng rắn quá Uyên ạ. Theo anh thấy Nguyễn Hải yêu em rất nhiều.

– Thôi, bỏ qua chuyện đó đi anh, nhắc lại chỉ thêm buồn. Anh nói cho em nghe về chị Khánh Hà đi.

– Anh không có gì để nói với em cả, Tú Uyên.

– Anh không yêu chị ấy sao ?

Gia Bảo cắn nhẹ bờ môi suy tư :

– Anh biết anh có lỗi với cô ấy, nhưng như vậy còn khá hơn sự lừa dối, phải không em ?

Tú Uyên im lặng không đáp. Bất chợt cô thấy Gia Bảo cúi hôn nhẹ vào đóa hoa hồng.

– Anh làm gì vậy ?

Gia Bảo mỉm cười :

– Đâu có gì ! Anh chỉ hôn bông hồng thôi mà. Uyên ơi ! Em không biết những bông hoa này đối với anh có ý nghĩa như thế nào đâu.

Tú Uyên bối rối cúi đầu. Thời gian ơi, xin ngừng trôi ! Phút giây này ai biết được chỉ là một buổi hôm nay, hay sẽ là mãi mãi !

Gia Long đã mặc quần áo chỉnh tề mà Mỹ Trang vẫn còn ngồi nguyên tại chỗ.

Gia Long quay sang vợ trách :

– Đã trễ rồi, Mỹ Trang ! Đi thay áo đi, sao em còn ngồi tĩnh bơ vậy ?

Mỹ Trang ngẩn ngơ. Lúc sáng, Gia Long rủ cô đi dự tiệc tân gia nhà một người bạn Mỹ Trang nhận lời vì thấy Gia Bảo lấy xe đi từ sớm. Ai dè đến lúc cô chuẩn bị đi với chồng thì Gia Bảo trở về. Do đó, Mỹ Trang đổi ý. Cô muốn ở nhà để nhìn thấy Gia Bảo, dù chẳng có ích lợi gì. Mỹ Trang tìm cách nói dối chồng :

– Sao tự dưng em cảm thấy mệt quá. Anh đi một mình nha.

Gia Long nhăn mặt :

– Đẹp đi ! Bệnh hoạn đâu mà bắt từ vậy ! Em tẻ lắm, lấy chồng xong cứ ru rú ở nhà, nhiều khi lại đi chơi một mình, không chịu theo bên anh. Cho em biết, má bắt đầu phản nản em đó.

Mỹ Trang nhìn chồng, hỏi lại :

– Em làm gì mà má phản nản ?

– Không làm gì ư ? Em làm dâu mà công chuyện nhà không mót tay, lại tự ý chung điện đi chơi không xin phép ai hết.

Mỹ Trang cau mày :

– Em còn trẻ mà, chẳng lẽ bị giam lỏng hay sao ?

– Vậy sao đi đây đi đó với anh em không thích. Có vợ nào mà lại tránh chồng mình ? À ! Lan Phượng còn nói với anh là em đặc biệt quan tâm Gia Bảo đó.

Bị đánh trúng tim đen, Mỹ Trang giật thót mình. “Chà ! Con nhỏ đó ghê thật ! Từ rày phải cẩn thận mới được”. Tuy nhiên ngoài mặt Mỹ Trang vẫn tỉnh tuông :

– Cô Phượng bày bạ, quá ! Chị dâu em chồng hòa thuận, gần gũi đâu .có gì là xấu. Vậy mà anh cũng nói ra được. Anh chỉ biết nghe mà không nhận xét gì hết.

Gia Long vì si mê sắc đẹp của Mỹ Trang nên không nổi giận vợ, trái lại còn nghe lời hết mực. Anh nói như dỗ dành :

– Ừ có thể là nó hiểu lầm, em đừng trách. Thôi, chịu khó sửa soạn đi với anh nha cưng.

Mỹ Trang nhủ thầm :

“Bây giờ mà không chiều theo ý hấn thì e có nguy cơ lộ chuyện. Phải xóa tan sự nghi ngờ

của hắn mới được”.

Nghĩ vậy, Trang vui vẻ nhận lời, tuy không quên nói một câu đầy ngụ ý :

– Được rồi, em sẽ đi Với anh. Nhưng nói trước là nếu em cảm thấy trong người khó chịu là em về liền đó. Em hơi nhức đầu.

Và để cho chắc ăn, cô còn kể tai Gia Long, khẽ nói :

– Biết đâu em cần thai đó. Tháng này đã trễ nguyệt kỳ.

Gia Long nghe vậy hớn hờ ra mặt :

– Thật hả ! Chà, nói vậy anh càng cưng em nhiều. Từ lâu, anh vẫn cứ trông chờ một đứa con:

Ráng sanh cho anh một thành cu, em sẽ thành dâu cưng của mẹ, vợ cưng của anh đấy.

Mỹ Trang nghe Gia Long hí hửng như thế thì cười thâm trong bụng. Gia Long đâu có biết là cô không hề muốn có con với Gia Long. Cô chỉ gạt anh thôi.

Mỹ Trang uống thuốc ngừa thai hằng ngày nhưng giấu không để ai biết. Cô còn trẻ đẹp, không muốn vướng bận con cái.

Với cái tính lãng mạn đa tình, thỉnh thoảng Mỹ Trang vẫn cặp bồ lén lút với các chàng trai trẻ xứng hợp với cô, nhưng trái tim cô thì đặc biệt yêu say đắm Gia Bảo. Vì vậy Trang chưa từ bỏ ý định quên rũ em chồng.

– Xong chưa em ?

Tiếng Gia Long hỏi thúc và cô trang điếm thật lẹ. Một lát sau, chiếc mô tô từ từ lướt ra cổng.

Gia Bảo thay quần áo xong liền nhấc chiếc ghế bỏ ra ngoài hè định nghỉ ngơi một chút.

Hôm nay chủ nhật nên anh nghỉ dạy, lúc sáng Bảo có đến nhà Khánh Hà chơi một lúc rồi về. Anh có cảm giác lúc này Khánh Hà hơi gầy, nước da không còn được hồng hào như trước. Có lẽ là do việc giảng dạy quá sức làm ảnh hưởng sức khỏe của cô.

Gia Bảo khuyên cô nên nghỉ dưỡng bệnh ít hôm, song Khánh Hà cũng là một giáo viên yêu nghề và tận tụy, cô chỉ cười bảo không sao.

Nhiều lúc nghĩ lại, Gia Bảo thấy mình có lỗi với Khánh Hà vì đã để cô phải đợi chờ trong hy vọng ...

Nhưng Bảo cũng không khuyên nhủ cô được Khánh Hà chỉ nghe theo lý lẽ của trái tim mình.

Riêng Gia Bảo, anh luôn xem Khánh Hà như một người bạn tốt thật tốt, nhưng vẫn chỉ là bạn mà không thể tiến xa hơn. Có những lúc Bảo đã nghĩ đến chuyện hôn nhân mà lòng anh vẫn sợ bóng dáng hạnh phúc sẽ không gõ cửa một ngôi nhà thiếu vắng tình yêu song phượng. Đành vậy Hà ạ ! Mong em hãy hiểu và tha thứ cho anh.

Khi Gia Bảo cố để tâm trí được yên để tìm đến giấc ngủ thì một hình bóng lại hiện về, làm tâm hồn anh băng khuâng ... Cô gái ấy với một đoá hồng rực rỡ ... Tú Uyên ơi ! Nếu em biết được tâm sự của anh thì em sẽ nghĩ sao đây ?

Nghĩ ngợi một lúc, Gia Bảo mệt mỏi nhắm mắt, mang theo hình ảnh Tú Uyên vào giấc ngủ mộng mơ ...

Riêng về Mỹ Trang, đi dự tiệc cùng chồng được nửa chừng thì kêu đau bụng. Gia Long đang nhậu đang dở đành để Mỹ Trang về trước.

Lúc Trang về đến nhà thì mọi người đã ngủ trưa, trừ Lan Phượng còn đang lui cui bên bàn máy may để thực tập chiếc áo dài đầu tiên. Liếc thấy chị dâu, Phượng không thêm hỏi vì vốn ghét cay ghét đắng loại đàn bà diêm dúa này.

Mỹ Trang chải lại tóc búi cao cho gọn gàng rồi thản nhiên đi ra ngoài hè. Gia Bảo lúc này còn đang ngủ say, Mỹ Trang lặng lẽ ngắm anh thỏa thích, Ôi ! Giá như Mỹ Trang làm

quen được với Gia Bảo trước khi gặp Gia Long thì có lẽ đời cô sẽ tươi đẹp lắm. Mỹ Trang tuy nghèo nhưng được cái sắc đẹp trời cho, chỉ cần sống đầy đủ vật chất thì cô trở nên đẹp lộng lẫy, cao sang. Cái sắc đẹp của cô chỉ có giá trị khi được sánh đôi cùng Gia Bảo trên bước đường tình, đó mới đúng là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ. Nhưng có lẽ tạo hóa muốn trêu ngươi nên khi Mỹ Trang gặp lại người trong mộng thì "ván đã đóng thuyền". Trang phải chấp nhận cái cảnh chị dâu em chồng mà trong thâm tâm cảm thấy khổ sở, tình cảm dồn nén bao ngày chỉ chực thời cơ nổi loạn. Vậy mà Gia Bảo vẫn đứng đưng như không.

“Bảo ơi ! Anh làm sao hiểu được tình yêu của em đã gởi trọn cho anh từ buổi đầu gặp mặt, dù lúc đó anh chưa bao giờ biết đến” Mỹ Trang”.

– Anh Gia Bảo !

Mỹ Trang kêu tên anh bằng một giọng hết sức xúc động. Cô mong ước được hôn lên vầng trán thông minh và đôi mắt đẹp của anh. Nhưng hoàn cảnh hiện tại không cho phép cô làm được những gì mình thích, Mỹ Trang đành phải nén lòng. Cô đưa tay vuốt nhẹ vào mái tóc của Gia Bảo, vén nó qua một bên.

Vừa lúc đó, một giọng hằn học cất lên ngay sau lưng Mỹ Trang :

– Chị đang giờ trò gì vậy ?

Mỹ Trang quay lại bắt gặp đôi mắt sắc lạnh của Lan Phượng. “Hừ ! Lại con nhỏ này. Sao mà nó tò mò thế không biết, chắc nó đã rình mò mình đây”.

Mỹ Trang lấy lại thái độ kẻ cả, đưa mắt nhìn em chồng :

– Cô nói ai giờ trò. Ăn nói phải cẩn thận chứ !

Lan Phượng bĩu môi :

– Không cần cẩn thận lời nói với cái hạng đàn bà như chị:

Chị làm gì mà lúc nào cũng tìm cách gằn gỏi Gia Bảo khi nó chỉ có một mình. Hừ ! Chị liệu mà giữ bốn phận. Ở cái nhà này không chứa thứ gái lộn chồng đâu nhé.

Mỹ Trang tái mặt :

– Cô ăn nói bậy bạ gì thế? Nè, tôi nói cho cô biết, dù sao cô cũng là em trong nhà, không được phép nói hỗn với chị dâu.

– Tôi đâu có hỗn. Tôi chỉ nói sự thật.

– Sự thật gì ? Chẳng lẽ tôi ra đây hóng mát là có lỗi hay sao ?

– Đừng già mồm ! Không phải chị vừa tỏ thái độ âu yếm với em chồng của mình đó sao ?

Tiếng cãi vã giữa hai người đã đánh thức Gia Bảo. Anh ngơ ngác một chút rồi chợt hiểu “Thì ra con đàn bà trác nết này chưa chịu buông tha mình”.

Anh khó chịu hỏi :

– Hai chị em làm gì mà ồn ào vậy. Em thức cả đêm rồi, hôm nay muốn ngủ một chút cũng không yên.

Lan Phượng liếc em :

– Từ mai có ngủ thì vào phòng riêng mà ngủ. Nhớ là phải cài chốt cửa lại.

Nhà này có sói cái đấy chứ không vừa đâu.

Gia Bảo sẵn dịp nói luôn :

– Những việc ấy, chị nên trình bày với mẹ.

– Bộ em tưởng mẹ nghe chị sao ? Ông Long nắm hết quyền hành, chỉ biết theo sự điều khiển của “hồ ly tinh” thôi.

– Nè, nè ... cô ăn nói mất dạy vừa chứ. Ai là sói cái ? Ai là hồ ly tinh ? Có phải cái thứ ế chồng hay không ?

Nghe Mỹ Trang mạt sát chị mình, Gia Bảo tức giận:

– Chị vừa nói ái mắt dạy ? Chị làm ơn xét lại tư cách của mình thử xem có giống sói cái hay hồ ly tinh không ?

– Gia Bảo ...

– Tên của tôi không phải để chị tùy tiện gọi. Yêu cầu chị hãy giữ đúng bổn phận của mình kể từ hôm nay.

Nói xong, Gia Bảo bỏ đi vào nhà, Lan Phượng cũng bỏ đi mà không thêm nói thêm lời nào. Lời nói của Gia Bảo vừa rồi cũng đủ cho Mỹ Trang lịm người.

Cô lẩm bầm :

– Được rồi, Gia Bảo ! Chị em nhà mi ăn hiếp ta. Mỗi hân này ta sẽ trả cho các người thấy.

– Chị Uyên ơi ? Hình như chị Lan Anh bị tai nạn Đang nằm ở bệnh viện.

Đang cho máy chạy, nghe nói Lan Anh bị tai nạn, Tú Uyên sững sờ nhìn Mai Ly hỏi dồn :

– Sao ? Lan Anh bị tai nạn hả ? Sao Ly biết ?

– Em mới vừa ở bệnh viện về đây. Thấy chị ấy máu me đầy chân, trông sợ lắm.

– Ghê vậy à ? Để chị vào xin phép nghỉ rồi em dẫn chị đến đó nhé !

Mai Ly lắc đầu :

– Không được, em đang làm dở công việc. Chị xin nghỉ rồi đi đi. Chị ấy đang nằm ở phòng cấp cứu.

– Thôi được rồi, chị cảm ơn em.

Nói xong, Tú Uyên quay vào nhà xin phép bà Năm cho cô nghỉ hôm nay. Bà Năm dễ dãi ưng thuận.

Vừa ra đến cổng, chợt Uyên nghe có tiếng Gia Bảo gọi :

– Tú Uyên ! Chờ anh đi với !

Tiếp theo đó, anh dắt chiếc Dream ra nổ máy :

– Nào, lên xe anh đưa em đi !

Tú Uyên ái ngại :

– Anh ... có biết em đi đâu mà đòi đưa với đón ?

– Đừng lo, anh biết mà ! Cứ lên xe rồi chỉ đường, anh khắc biết !

Tú Uyên bước lên xe. Theo sự chỉ dẫn của cô, chiếc xe phóng vút đến bệnh viện.

Khi hai người bước vào phòng ... Tú Uyên ngạc nhiên đến độ không tin vào đôi mắt của mình. Lan Anh đang cựa mình, mặt mày nhăn nhó vì đau. Bên cạnh cô là Thanh Bình đang mở lời an ủi.

Tú Uyên buột miệng kêu lên :

– Ủa ! Sao lại có chuyện này ? Anh Bình đi đâu mà vô đây ?

Thanh Bình nhìn lên thấy Tú Uyên và Gia Bảo thì cũng ngạc nhiên không kém :

– Hai người cũng đến đây sao ?

Uyên tròn mắt :

– Trời đất ! Lan Anh là bạn thân của em mà. Nghe nó bị tai nạn, dĩ nhiên là em phải đến thăm chứ. Chỉ có anh mới ngộ đó, không hiểu sao anh lạc lõng chốn này.

Thanh Bình vò đầu khổ sở :

– Đâu phải ! Anh gây tai nạn cho cô ấy mà.

Gia Bảo sững sờ :

– Cậu là thủ phạm ? Về hỏi nào mà gây tai nạn nhanh vậy ?

– Mới về thôi. Đang tính vọt đến nhà cậu thì cô này từ đâu băng ngang qua, mình thắng không kịp nên xảy ra chuyện đáng tiếc đó.

Tú Uyên chột vỗ tay reo lên :

– A ha ! Vậy là đúng rồi “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ” mà. Mình khỏi giới thiệu thì hai người cũng biết nhau rồi. Hay lắm !

Thanh Bình ngơ ngác :

– Uyên nói gì vậy ? Chẳng lẽ đây là ...

Uyên che miệng cười :

– Đây là “nhịp cầu tri âm” của anh đó. Lần trước em có hứa giới thiệu bạn em cho anh.

Nay định mệnh đã xui khiến cho anh gặp “nàng” rồi, thật là may mắn.

Lan Anh nãy giờ nghe chuyện chẳng hiểu gì cả, cô nhìn Tú Uyên có ý hỏi.

Uyên vui vẻ thuật lại câu chuyện cho bạn rõ. Lan Anh nghe xong, đỏ mặt cúi đầu.

Uyên lên tiếng trước :

– Sao, thấy “nạn nhân” coi được không hở ?

Thanh Bình lúng túng :

– Ồ thì ...

Gia Bảo phát nhẹ vào vai bạn :

– Có thích người ta hay không thì nói, làm gì mà ú ớ mãi thế. Mọi khi cậu vẫn dạn dĩ lắm mà.

Thanh Bình đưa mắt nhìn Lan Anh và nhận được ở cô một tín hiệu tốt:

Suốt buổi sáng hôm nay, hai người đã có dịp nhận xét về nhau, lần này Thanh Bình may mắn, Lan Anh có vẻ mến anh nhiều.

Tú Uyên trông thấy nét mặt ứng hồng của bạn thì thích thú kêu lên :

– Vậy là đồng ý rồi nhé. Đợi đến khi vết thương của Lan Anh lành hẳn, anh Bình phải đãi cho em một châu nghe chưa.

Gia Bảo bấm nhẹ vào tay Tú Uyên :

– Anh nghĩ là em đòi quỳên lợi vô lý. Người ta quen nhau thật tự nhiên chứ đâu phải là do em giới thiệu. Không được ăn gian như thế !

Tú Uyên trề môi nói :

– Nếu anh nói vậy thì em sẽ xúi Lan Anh, xem anh Bình sẽ làm gì em ?

Thanh Bình le lưỡi :

– Í trời ! Đừng nói chuyện “dễ xa nhau” như vậy chứ em. Thôi được, để từ từ anh hỏi lộ cho ! Gia Bảo ơi ! Em gái cậu thiệt là "số dzách", mình chịu thua rồi đó.

Lan Anh nhìn bạn hỏi :

– Tú Uyên ? Anh này là Gia Bảo đó hả ?

Uyên gật đầu :

– Phải ! Đó là người mà Uyên thường nói với bồ đây.

– Đẹp trai quá hén. Anh em kết nghĩa kiểu này sao mình nghi ghê.

Câu nói thẳng thắn của Lan Anh làm Gia Bảo bối rối, còn Tú Uyên thấy thẹn đỏ cả mặt.

Cũng may là Thanh Bình đã nói đỡ giùm cho họ :

– Không có đâu Lan Anh ạ. Lúc đầu anh cũng tưởng như em vậy, nhưng sau đó anh biết mình lầm. Gia Bảo có một cô giáo dễ thương lắm.

Thanh Bình vừa nói xong, Gia Bảo vội vâng nhìn sang Tú Uyên để xem thái độ Tú Uyên ra sao. Ai dè cô còn gật đầu một cách rất vui vẻ :

– Lan Anh nè ! Bồ mà nghi ngờ kiểu đó, khi gặp chị Khánh Hà là bồ sẽ hối hận về ý nghĩ sai lệch của mình đây.

Gia Bảo quay mặt đi, lặng lẽ buông một tiếng thở dài ...

Sau cuộc thăm viếng đó, Thanh Bình bị Tú Uyên buộc ở lại bệnh viện để lo cho Lan

Anh:

Thanh Bình sau khi biết Lan Anh chính là người mà Tú Uyên có ý định giới thiệu cho mình, anh cũng muốn ở lại bên cạnh Lan Anh, một phần vì trách nhiệm, một phần vì muốn tìm hiểu thêm về cô bạn gái trẻ.

Chỉ còn lại Gia Bảo và Tú Uyên cùng về bên nhau. Ra đến hành lang bệnh viện, Uyên vô ý trượt phải miếng vỏ chuối trên nền gạch. Gia Bảo kéo tay cô lại để giữ thăng bằng làm Tú Uyên có cảm giác như mình đang ở trong vòng tay Gia Bảo.

– Có làm sao không em ?

Gia Bảo hỏi với một giọng chăm sóc đặc biệt. Tú Uyên buông giọng khô khan:

– Anh xem, ở bệnh viện hầu như không có một ai bị tai nạn vì cái vỏ chuối hết đó.

Cô nói xong, bật cười nhưng Gia Bảo không cười. Anh nói một cách nghiêm túc :

– Anh lo cho em mà em thì lại quá thờ ơ với bản thân mình. Có lẽ em không hiểu anh ...

Thấy Gia Bảo có vẻ buồn, Tú Uyên nghe lòng mình sao động. Cô cúi đầu ra vẻ hối hận vì lời nói vô tình của mình.

– Đừng giận em nghe anh !

Môi Gia Bảo điểm một nụ cười buồn :

– Ồi với em anh chỉ có thương mà không có giận.

– ao anh buồn vậy ?

– Anh buồn chuyện riêng của anh thôi.

Tú Uyên nhìn anh :

– Chuyện gì ? Em có thể cùng san sẻ với anh không ?

Gia Bảo lắc đầu :

– Chuyện này thì anh chỉ muốn một mình gánh chịu. Em không cần phải lo.

À ! Ghé vào đây đi Uyên, anh mua cho bác thêm ít thuốc.

Dứt lời, Gia Bảo kéo tay cô ghé vào quầy thuốc của bệnh viện. Tú Uyên la lên :

– Đừng mua anh Bảo. Ba em còn đủ thuốc uống mà. Khi nào hết em sẽ mua.

Anh không thể lo cho em cái kiểu đó được.

Gia Bảo nhìn thẳng vào mắt cô :

– Nếu như em muốn đoạn tình anh em, thì anh sẽ để em được toại nguyện.

– Anh ...

Trước những lời nghiêm khắc đó, Tú Uyên đành yên lặng nhận lấy ân nghĩa của Gia Bảo.

Cô xúc động đến rướm lệ :

– Lẽ ra anh phải để em tự lo liệu chứ, không lẽ anh lo cho em đến suốt đời.
sao ?

Giọng Gia Bảo thật nồng ấm :

– Anh còn muốn lo cho em đến suốt đời kia ...

Trong lúc hai người nói chuyện, họ không trông thấy Khánh Hà cũng đang mua thuốc cạnh đó. Khánh Hà vừa mới đến quầy thuốc, nhưng cô đã nghe được câu nói của Gia Bảo “anh còn muốn được lo cho em đến suốt đời kia” thì một nỗi ghen ngào từ đâu ập đến.

Khánh Hà cảm thấy choáng váng, cô vội quay mình đi như chạy. Chính trong lúc đó, Tú Uyên kịp nhận ra Khánh Hà. Đoán được sự việc Uyên kêu lên :

– Anh Bảo ! Chị Khánh Hà kia !

– Khánh Hà ! Khánh Hà ...

Gia Bảo gọi lớn, nhưng Khánh Hà cứ cúi mặt mà đi thật nhanh. Tú Uyên thấy vậy vội xô mạnh vào vai Gia Bảo, miệng hỏi thúc :

– Nhanh lên anh, chạy theo chị ấy đi ! Chị ấy có thể hiểu lầm rồi đau khổ.

Coi kìa, anh làm sao vậy .. Còn không đi nhanh lên !

Gia Bảo sau phút giây bàng hoàng, sức tỉnh vội buông tay Tú Uyên mà bước nhanh theo Khánh Hà. Anh vừa đi vừa chạy ...

Còn lại một mình Tú Uyên đột nhiên ứa lệ biết rằng cô sẽ không bao giờ có được Gia Bảo.

Còn Khánh Hà, khi nghe thấy những bước chân của Gia Bảo đến gần, cô biết anh đã đuổi kịp. Vì quá mệt mỏi nên Khánh Hà cũng không thể vội vã thêm nữa. Cô đành dừng lại khi Gia Bảo đã bước ngang hàng với mình.

– Khánh Hà ! Sao em làm như vậy ?

Khánh Hà cố nén đau khổ, đáp mà không nhìn anh :

– Em đâu có cố ý, chỉ tại vì bất ngờ thôi.

– Em giận anh hờ Khánh Hà ?

– Anh có lỗi gì đâu mà giận ? Đừng hỏi em như vậy !

Im lặng một lúc, Hà tiếp :

– Anh Bảo này ! Cô ấy ra sao rồi ?

– Em hỏi ai ?

– Hỏi ai anh biết rồi còn làm bộ. Cô ấy bệnh thế nào vậy ?

– Tú Uyên đâu có bệnh hoạn gì.

– Ủa ! Sao lúc này em thấy ...

Gia Bảo giải thích :

– Tú Uyên có một người bạn bị tai nạn phải điều trị ở đây. Anh đưa cô ấy tới thăm bạn, sẵn dịp nên mua biếu bác trai ít thuốc.

– Tú Uyên thật hạnh phúc quá:

Em ...

Nói đến đó, Khánh Hà ghen lời. Gia Bảo nhìn thấy hai hàng nước mắt lăn dài trên khuôn mặt xinh đẹp của cô. Anh lúng túng giải thích :

– Không phải đâu. Khánh Hà. Em nghe anh nói nè.

Bất chợt, Gia Bảo nhận ra sắc mặt Khánh Hà đã thay đổi rất nhiều, chứng tỏ Khánh Hà đau yếu luôn. Hèn chi dạo này cô đi dạy thất thường, bữa đi bữa nghỉ. Chắc là Hà có bệnh nhưng lại không nói cho anh biết. Tự dưng Bảo thấy mình có lỗi với người bạn tri kỷ này. Anh nhẹ nhàng nắm bàn tay gầy guộc của Khánh Hà nói :

– Em bệnh nhiều lắm hờ Khánh Hà ? Trông em hốc hác quá. Anh thật vô tâm, em đừng buồn anh nhé. Anh không ngờ em lại xuống sức đến như vậy.

Khánh Hà cắn môi nhẹ nhẹ để giấu cảm xúc :

– Không sao đâu anh. Em chỉ bệnh xoàng thôi, vài bữa là sẽ khỏi.

– Đừng chú quan em ạ. Anh cảm thấy vấn đề nghiêm trọng lắm. Em ăn uống thế nào ?

– Cũng không có gì suy nhược đâu anh.

– Anh biết em cố giấu anh. Mình hiểu nhau đã lâu, em phải biết là anh rất quan tâm đến em mà Khánh Hà. Em đừng tự ái. Thật ra, giữa anh và Tú Uyên không có vấn đề gì đâu. Tú Uyên chỉ một mực coi anh như một người anh, không hơn không kém. Trong lòng cô ấy chỉ có một người đó là họa sĩ Nguyên Hải. Anh không là gì đối với cô ấy cả, em hiểu không ?

Khánh Hà không nói gì, chỉ gục đầu vào vai anh nức nở khóc. Gia Bảo ôm bờ vai cô, đôi mắt anh ướt lệ, không rõ vì thương cho Khánh Hà, hay khóc thương cho chính bản thân mình.

Chương 4

Chưa bao giờ Khánh Hà cảm thấy cuộc đời có ý nghĩa bằng thời gian gần đây, Gia Bảo tỏ ra quan tâm đến cô hơn bao giờ hết ...Ngoài những giờ giảng dạy, lúc nào Gia Bảo cũng có mặt bên cạnh cô. Hai người cùng trao đổi kinh nghiệm về bài giảng, tâm sự với nhau về ước mơ của mỗi người. Càng ngày họ càng gần gũi nhau hơn.

Đạo trước, thường thì hai tuần, Bảo đến nhà Khánh Hà một lần:

Gần đây, mỗi tuần anh ghé thăm cha mẹ Hà hai ngày, thứ năm và chủ nhật. Đối với gia đình Khánh Hà đây là một sự thay đổi lớn. Mẹ Khánh Hà vẫn hằng mong có được người con rể hoàn thiện như Gia Bảo.

Tối thứ năm, lúc Khánh Hà chấm bài thì Gia Bảo đến, Hà vui vẻ rót nước mời anh :

– Hôm nay đến muộn vậy anh ?

Gia Bảo cười :

– Xe hư dọc đường ! Bữa nay anh không phải đến chơi, mà là đến chở "cô giáo" đi bác sĩ đó.

Lúc đó, bà Bích Ngọc, mẹ Khánh Hà trong nhà bước ra. Thấy Gia Bảo, bà vui vẻ hỏi :

– Mới đến hả con ?

Bà vẫn quen gọi Gia Bảo bằng tiếng “con” thân yêu. Bà thầm nghĩ, nếu hai đứa không cô duyên nợ thì Gia Bảo làm con trai bà cũng tốt Song, thời gian sau này, chuyện tình giữa Bảo với Khánh Hà đã tiến triển tốt đẹp, bà lại hy vọng một đám cưới. Vợ chồng bà chỉ có một mình Hà là con, bà cưng lắm. Phía gia đình Gia Bảo tuy giàu sang mà không hách dịch, vậy là Khánh Hà tốt phước rồi.

Nhưng vì Gia Bảo chưa mở lời, nên bà không tiện nói ra. Dù sao con bà cũng là con gái đứng đắn, không thể giữ vai trò chủ động trong chuyện hôn nhân được.

– Thừa bác ! Bác làm ơn khuyên giùm em Hà một tiếng. Em bệnh mà không chịu điều trị.

Thấy Gia Bảo lo lắng cho Khánh Hà như vậy bà vui lắm. Bà quay sang rầy con :

– Sao kỳ vậy Hà ? Bộ con không thấy là con xanh xao quá hay sao. Nghe lời anh Bảo đi !

– Mẹ ! - Khánh Hà nhăn mặt - Mẹ cứ làm như con còn bé lắm ấy, hờ một chút là đi bác sĩ.

Gia Bảo làm mặt giận :

– Nếu em búống bình như vậy là anh đi về đó.

Khánh Hà hắt hoáng kêu lên :

– Đừng mà ! Được, anh đợi một lát. Em đi tắm xong sẽ đi với anh.

Gia Bảo ngồi yên lặng mãi suy nghĩ. Khánh Hà quả là một người con gái đáng yêu Tình trạng sức khỏe của cô dạo này đã đến mức báo động, nhưng nhờ có tình yêu của Gia Bảo, cô đã chịu để ý đến chế độ ăn uống và thuốc men. Tâm hồn cô thanh thản hơn trước, nhưng cô vẫn cứ ốm đi nhiều và Gia Bảo cảm thấy thương cô hơn.

– Xong rồi ! Mình đi thôi anh Bảo !.

Khánh Hà trở ra với bộ com-lê màu hoa cà Gia Bảo nhìn cô, khen :

– Em mặc màu áo này đẹp ghê.

Khánh Hà cười sung sướng. Lúc đầu cô nghi ngờ là Gia Bảo chỉ thương hại mình nên để ý dò xét thái độ anh rất kỹ. Khánh Hà tuyệt nhiên không nhìn thấy một chút giả dối nào trong tình cảm của anh, nên cô nghĩ có lẽ bây giờ anh mới thực sự có tình yêu.

Bác sĩ Huy điều trị cho Khánh Hà là bạn học cũ của Gia Bảo. Hai tuần trước, Huy đã làm sinh thiết và gởi máu của Hà đem xét nghiệm. Lần này Bảo chở cô đến phòng mạch ngoài giờ của Huy để biết kết quả.

Sau khi nghe Khánh Hà khai bệnh, Huy hỏi :

– Cô có bị mất ngủ hay không ?

– Dạ có ! Gần đây tôi. vẫn bị nặng đầu hoa mắt.

– Cô nên xin nghỉ phép ít lâu để dưỡng bệnh. À ! Hệ bài tiết thế nào, có triệu chứng gì không ?

Khánh Hà hơi đỏ mặt. Một lúc sau, cô đáp :

– Có đôi khi tôi cảm giác khó chịu ở vùng dưới bụng, một tuần nay thì ...
đường tiểu không tốt.

Bác sĩ Huy gật đầu :

– Nằm xuống tôi chích cho. Nhớ uống thuốc đầy đủ theo toa đừng bỏ cữ nhé ! Sáng thứ hai đến thẳng bệnh viện xem lại cho nhé !

– Dạ !

Liều thuốc tiêm khá mạnh lắm Khánh Hà nhăn mặt vì đau. Khi Hà bước ra, Gia Bảo vòng tay đỡ cô ra xe. Trong lúc Khánh Hà còn nhăn nhó vì đau do mũi tiêm vừa rồi gây nên, bác sĩ Huy khẽ lắc đầu và dúi nhanh vào tay Gia Bảo bản sao tờ phiếu xét nghiệm. Gia Bảo ngồi một mình trong phòng đốt thuốc liên tục. Bình thường, anh rất ít hút thuốc, chỉ trừ trường hợp gặp chuyện buồn, hoặc phải suy nghĩ nhiều.

Đêm đã khuya rồi mà Gia Bảo vẫn không sao ngủ được, cứ nằm xuống một lát, anh lại ngồi bật dậy đốt thuốc. Phiếu xét nghiệm của Khánh Hà vẫn nằm yên trên bàn. Kết quả ghi trên tờ giấy vô tình đó đã đưa anh vào một tình thế hết sức khó xử.

Gia Bảo phải suy nghĩ thật nhiều trước khi đi đến quyết định. Biết tính sao đây để khỏi vấp sai lầm ?

Nghĩ đến lúc nào đó phải rời bỏ Tú Uyên, lòng anh như dậy sóng. Tú Uyên ơi ! Sao hững hờ mà không hiểu cho anh ?

Hình ảnh Khánh Hà lại hiện ra trong tâm trí anh, xanh xao và bệnh hoạn.

Khánh Hà ơi ! Anh phải làm sao để giữ được em ở lại bên anh ?

Những ngày tháng gần đây. Gia Bảo đã đến với Khánh Hà bằng tất cả cố gắng mà anh có được. Yêu mến và tận tình, Gia Bảo phải cố hết sức để che giấu nỗi buồn vì Khánh Hà rất thông minh, nhạy bén. Chỉ cần Gia Bảo sơ ý một chút là cô sẽ biết rõ căn nguyên cô sẽ đau khổ. Hà là một cô gái đức hạnh vẹn toàn, Gia Bảo không đành lòng để khổ cho cô. Ôi ! Cuộc đời sao mà đầy sự phức tạp. Nếu ai yêu cũng đều được đền đáp lại bằng tình yêu thì sẽ không có dở vỡ, không có ly hôn, không có ngoại tình.

Điểm tốt nhất của Khánh Hà là tính chịu đựng và lòng hy sinh của cô. Khánh Hà yêu anh nhưng không tỏ tình, không hối thúc, không đòi hỏi, mà chỉ chờ đợi nơi anh sự tự nguyện đền đáp. Cô sẵn lòng chấp nhận để Bảo yêu bất cứ ai, mà không hề tỏ ra tranh chấp, ganh tỵ hay dùng bất cứ thủ đoạn gì để chiếm đoạt ưu thế. Chính vì vậy mà Gia Bảo quý mến, trân trọng Khánh Hà hơn bất cứ ai. Anh tự dặn lòng không để cho cô phải buồn khổ nữa. Bảo đã có ý thương một người, nhưng người ta không hề xúc động, không đáp lại tình anh. Còn Khánh Hà đâu có tội lỗi gì mà phải rước lấy tuyệt vọng ?

Câu chuyện trao đổi với bác sĩ Huy sáng nay cứ ám ảnh Bảo mãi. Anh nhủ thầm :

– Với Khánh Hà, mình phải có sự đền bù xứng đáng. Cô ấy đã chờ đợi mình năm năm rồi, bây giờ cô sẽ không còn sức chịu đựng nữa đâu.

Gia Bảo nhả khói. Tam bằng lòng với ý nghĩ đó, nên anh đặt lưng xuống giường tìm giấc ngủ.

– Gia Bảo ! Gia Bảo ơi ...

Chưa kịp nhắm mắt, Bảo đã nghe tiếng gọi khẩn cấp của mẹ nên vội lên tiếng :

– Con đây mẹ ạ:

Có gì không ?

– Con ra coi Tú Uyên bị làm sao, đưa nó đến trạm y tế giùm, Tay nó bị ép vào dây cu roa. Hai tiếng “Tú Uyên” làm Gia Bảo bật dậy như chiếc lò xo, anh không kịp xỏ dép, cứ thế chạy chân đất xuống xuống máy. Tú Uyên đang ôm lấy bàn tay nhuộm máu, mặt tái xanh ràn rụa nước mắt. Gia Bảo lao đến ôm lấy cô :

– Trời ơi ? Tú Uyên ! Em có làm sao không ?

Không hiểu tại sao vừa trông thấy Gia Bảo, Tú Uyên lại bật khóc thành tiếng. Gia Bảo cầm bàn tay cô lo lắng nói :

– Đưa anh xem, máu ra nhiều quá. Em vào đây, anh lo cho.

Anh ôm vai Tú Uyên đi. Đến nhà bếp Bảo mở đèn sáng. Anh chạy đến tủ thuốc gia đình lấy hộp bông gòn và chai oxy già.

Bảo ngồi xuống băng ghế dài rồi kéo Tú Uyên ngồi cạnh bên :

– Đưa tay đây cho anh. Ráng chịu đau để anh lau sạch máu nghe.

Gia Bảo dùng bông gòn thấm oxy già lau bớt máu nơi tay Uyên và nhìn thấy một đường vết khá sâu. Anh kêu lên :

– Chết rồi ! Ngón tay này bị giập cần phải may. Để anh đưa em xuống trạm y tế nhé. Gần đây thôi.

Bà Năm lúc đó vừa ra tới, vội nói :

– Giờ này khuya quá ... biết họ có mở cửa không ?

Gia Bảo nhăn với mẹ :

– Không mở là không được vì con đâu. Phải có người trực chứ. Tại sao mẹ lại bảo Uyên làm ban đêm như vậy ? Khổ quá !

Bất chợt Uyên nói :

– Em bớt đau rồi, khỏi đi đâu hết !

Gia Bảo đỡ cô đứng lên, gất nhỏ :

– Đừng có bướng! Em phải đi với anh.

Khi đến trạm y tế, Uyên nhiều lần rên lên vì những mũi khâu. Gia Bảo vẫn ôm chặt lấy cô, mỗi lần cô thét lên vì đau là mỗi lần Gia Bảo thấy xót xa trong dạ. Anh gất cô y tá.

– Nhẹ tay giùm một chút có được không ? Sợ cô ấy chịu không nổi đâu.

Cô y tá lắc đầu :

– Khâu thì phải chịu đau rồi, tránh sao được.

Sau khi khâu xong, Tú Uyên được chích thêm một mũi. Gia Bảo xin mua thêm thuốc cho cô rồi đưa cô ra xe :

– Anh đưa em về nhà đi.

Nghe Uyên nói, Gia Bảo ngạc nhiên :

– Về nhà em nửa đêm như vậy ai mở cửa cho em vào ? Em nên về nhà anh. ngủ một chút rồi sáng về.

– Không ! Em muốn về nhà. Minh Huyền sẽ mở cửa cho em.

Gia Bảo nhận ra trong giọng nói của Tú Uyên có hơi giận mình. Vì đã lâu rồi hai anh em không nổi chuyện cùng nhau. Gia Bảo vì bận tâm căn bệnh của Khánh Hà nên ít khi lui tới nhà Tú Uyên như trước, do đó anh đâu có biết rằng cả tuần nay ông Phát trở bệnh nặng nề. Vì vậy, Tú Uyên phải làm thêm cả đêm, cô không thích phiền lụy đến Gia Bảo nữa.

– Tú Uyên ! Em giận anh sao ?

Tú Uyên lắc đầu, lẳng lặng lên ngồi phía sau xe.

Gia Bảo nổ máy, tiếng của anh nồng ấm trong đêm ?

– Về nhà anh nghe em ?

– Không ! Về với ba em thôi !

Gia Bảo đành chiều theo ý cô. Trên đường về không ai nói chuyện với ai. Sự im lặng kéo dài mãi đến lúc Gia Bảo cảm thấy lưng áo mình ấm nóng vì nước mắt của cô, thì anh không chịu nói.

– Tú Uyên ơi !

Gia Bảo buông tay ga, đạp nhẹ thắng cho xe dừng lại ở ven đường. Uyên cúi mặt che giấu nước mắt :

– Anh ngừng xe chỉ vậy ? Chạy tiếp đi, sắp đến nhà rồi !

Gia Bảo bước xuống đứng sát cạnh Tú Uyên :

– Em buồn anh lắm phải không ? Sao em cứ khóc hoài như thế? Tú Uyên !

Em muốn làm gì, hãy nói với anh đi, anh sẽ chiều theo em tất cả.

Uyên đưa tay gạt lệ, buồn bã nói :

– Em không muốn gì bên ngoài những cái mà em đã có. Đừng đòi hỏi quá nhiều ở cuộc sống, điều đó không tốt đâu. Cho em về đi anh !

– Tú Uyên !

Gia Bảo đưa tay nâng cằm cô, dịu giọng :

– Em có thương anh không, Tú Uyên ?

Tú Uyên tròn mắt nhìn anh :

– Anh nói gì anh Gia Bảo ?

Gia Bảo mặc kệ thái độ của Tú Uyên, anh khẽ sát mặt cô âu yếm :

– Tú Uyên ! Chỉ cần em thú nhận là em yêu anh, tất cả sẽ thay đổi. Anh cưới em, có hiểu không ?

Tú Uyên xô vai anh, giọng cô run lên không hiểu vì xúc động hay vì giận dữ:

– Cưới em ? Anh có điên không Gia Bảo ? Tại sao anh lại nói những lời như thế với em ? Anh phải biết lời cầu hôn này anh dành lại chỉ để nói với một người thôi, không phải là em.

– Tú Uyên ơi ! Anh ... trời ơi ! Khánh Hà với em là hai người khác nhau.

Khánh Hà đâu phải là em.

Uyên gạt đầu :

– Anh nói đúng ! Khánh Hà khác em, vì chị ấy rất yêu anh, còn em thì không. Vì vậy, anh không thể nói chuyện yêu đương với em được. Em không muốn anh quên lời giao ước giữa chúng ta. Mình chỉ là hai anh em mà thôi.

– Tú Uyên !

Gia Bảo kêu lên đau khổ. Vô tình, anh bóp chặt bàn tay của Tú Uyên, khiến cô kêu thét lên :

– Buông ra ! Anh làm tay em đau !

Gia Bảo buông tay, giọng có vẻ ân hận :

– Xin lỗi em, anh lỡ tay. Thôi được, lên xe đi, anh đưa em về nhà:

Hãy quên những gì anh đã nói, mình sẽ vẫn là hai anh em mà thôi.

Dứt lời, Gia Bảo trở lại cầm lái. Tú Uyên ngồi bên cạnh anh, cố nén tiếng thổn thức:

Quả thật, tình yêu thường không dễ hiểu, con gái càng khó hiểu hơn. Khi đối mặt với ái tình, người ta không sẵn lòng đón nhận. Nhưng đằng sau sự chối từ lại là những dòng lệ âm thầm và con tim tan nát ...

Vết thương của Tú Uyên bị nhiễm trùng làm bàn tay của cô sưng tấy lên. Bà Năm cho

phép Tú Uyên nghỉ hưởng lương trọn tuần vì tai nạn lao động, ngoài ra còn cho thêm cô một số tiền thuốc men. Tú Uyên tận dụng phần tiền có được vào việc mua thuốc men cho cha, do đó vết thương của cô lâu lành. Đêm đêm, Tú Uyên phải chịu đựng sự đau nhức khủng khiếp. Mấy ngày nay Gia Bảo không đến, không hiểu có phải vì giận cô hay vì bận săn sóc Khánh Hà. Dù sao đi nữa, Tú Uyên cũng không tin tưởng vào lời nói của anh, cô cảm thấy buồn vô kể. Tú Uyên thấy tiếc là hôm đó đã để Gia Bảo đưa mình về. Đêm đó, không phải Minh Huyên mở cửa cho cô, mà là Minh Hương. Như một cơ hội hiếm có, Minh Hương giữ Gia Bảo ở lại gần một tiếng đồng hồ, đến ba giờ sáng anh mới về được. Lúc ấy, có lẽ Bảo sợ Hương làm khó Tú Uyên về chuyện đêm hôm kêu cửa, làm mất giấc ngủ của cô, nên phải ép lòng trò chuyện cùng Minh Hương, trong khi Tú Uyên bỏ đi thẳng vào nhà sau, không một lời cảm ơn anh.

Tú Uyên biết Gia Bảo nặng tình với mình nhưng cô không làm sao hưởng được trọn vẹn tình yêu đó.

Gia Bảo đào hoa quá. Tú Uyên không muốn chen thêm vào cuộc sống riêng của anh. Khánh Hà là người đến trước, cuộc tình của họ kéo dài đã năm năm rồi. Khánh Hà vẫn chung thủy chờ đợi. Nay không có lý do gì mà Tú Uyên muốn phá rối họ cả.

Hai năm sống và làm việc ở đây, Uyên được bà Năm quý mến, cô không muốn làm bà thất vọng vì sự đua đòi, trèo cao của mình.

Uyên còn nhớ rất rõ lời bà Năm tâm sự :

– Tú Uyên ! Con biết đấy, Gia Bảo là đứa, con ngoan nhất gia đình, con người mà bác đặt hết niềm hy vọng vào tương lai của nó, Bác biết nó mến con lắm nên chịu nhận cho hai anh em kết nghĩa cùng nhau. Con tuy nghèo mà đạo đức tốt, siêng năng, hiếu thảo, cũng đáng mặt làm em gái Gia Bảo. Điều mà bác muốn nó ở đây là vấn đề hôn nhân của nó với Khánh Hà. Bác mong hai đứa nó sớm thành hôn, và chuyện kết nghĩa giữa Gia Bảo với con chắc sẽ không làm ảnh hưởng đến tình cảm của nó chứ ?

Để trấn an bà, Tú Uyên vui vẻ đáp lời :

– Vâng ! Chuyện đó sẽ không làm ảnh hưởng đến hôn sự của anh ấy. Bác nên đặt lòng tin nơi con.

Bà Năm mỉm cười hài lòng :

– Tốt lắm ! Ta biết ta không nhìn lầm người. Con quả thật là đứa con gái biết cư xử. Hình ảnh thứ hai là Tú Uyên ghi nhớ là nét mặt đau khổ của Khánh Hà hôm gặp nhau tình cờ ở bệnh viện. Khánh Hà đã không chịu đựng nổi cảnh Gia Bảo săn sóc Tú Uyên, cô ấy gần như là chạy trốn ... trong khi cô ấy có đủ tư cách để đối phó với Tú Uyên mà cô không làm ... điều đó chứng minh được tính cao thượng của Khánh Hà trong tình yêu. Vậy thì một con người biết nghĩ như Tú Uyên đâu có thể cho phép mình nhận lấy hạnh phúc từ sự thất vọng của người khác.

Một phần nào Tú Uyên cũng nghi ngờ Gia Bảo. Ba năm trước biết đâu anh đã yêu mến Khánh Hà và chỉ vì sự hiện diện của Tú Uyên ở hai năm sau này đã làm tình anh thay đổi ... Uyên đã một lần yêu và dang dở, đã một lần đau khổ vì yêu. Bây giờ cô không cần thiết phải chuốc thêm đau khổ trong môi tình ngang trái này nữa Chỉ cần Uyên không để lộ tâm sự, tất cả sẽ tốt đẹp. Có khổ đau chẳng thì chỉ một mình cô, như vậy còn hơn kéo cả một dây oan ...

– Chị Uyên !

Tiếng gọi của Minh Huyên đã cắt ngang dòng suy nghĩ của Tú Uyên, cô ngẩng lên :

– Chuyện gì vậy ? Chắc lại bài luận văn khó chớ gì. Nè, tay chị còn đau lắm, không đủ tinh táo để làm thay cho em đâu.

Minh Huyền xụ mặt :

– Chị này ... làm như suốt ngày em chỉ biết có nhờ vả chị không vậy. Em xuống đây là để giúp đỡ cho chị thôi.

Tú Uyên ngạc nhiên :

– Giúp đỡ chị ? Em ...

– Chị Uyên ! Ba sai em qua đây đưa cho chị số tiền này để chích thêm thuốc cho bác Hai. Ngay cả chị cũng phải uống kháng sinh cho vết thương mau lành.

Ba em đi Sài Gòn thu xếp chuyện làm ăn. Hai hôm nữa, ba em về ở nhà một thời gian.

Bệnh của bác Hai nghiêm trọng quá, ba sợ

Minh Huyền nói không hết lời, cô dúi vào tay Uyên một cuộn giấy bạc loại hai chục ngàn. Uyên nhận lấy và cầm tay Minh Huyền mà ứa lệ :

– Nhờ em nói với chú, ân nghĩa này ngàn năm chị không quên. Cầu trời cho chị làm ăn được tốt chị sẽ tạ ơn của chú hôm nay.

Nói xong, cô lại thở dài. Biết đến bao giờ cô mới khá lên được ? Biết đến bao giờ cô mới trả nổi thâm ân ? Lẽ ra Tú Uyên phải từ chối số tiền, nhưng vì sinh mệnh của cha đang hồi nguy kịch. vì nghĩ rằng cha và chú là tình anh em, nên cô bằng lòng nhận lấy sự giúp đỡ của chú mình.

– Minh Huyền !

Bà Lợi đã đứng bên liếc cửa trừng mắt nhìn con :

– Mới sáng mày xuống đây làm gì ? Bộ ba mày kêu xuống nộp tiền cúng cô hồn đó hả ?

Câu nói chanh chua của người thím như một ngọn roi quất mạnh vào mặt Tú Uyên, cô nghe lòng rất buốt. Minh Huyền nhanh miệng trả lời mẹ:

– Đâu có gì mẹ ! Con chỉ định nhờ chị Uyên giảng bài giúp thôi mà.

– Giảng bài ? Hừ ! Cái thứ đó học hành tới đâu mà giảng dạy cho mày ? Tập vở mày đâu ? Chà ! Tính qua mặt mẹ mày hả ?

Tú Uyên đưa tay lau lệ, lễ phép nói :

– Thưa thím, em Huyền chỉ định ghé chơi với con chút xíu thôi. Nếu thím không bằng lòng thì từ nay con sẽ không để em xuống chỗ này nữa.

– Nó xuống hay không là do quyền của tao đây nè, chứ mày không là cái gì ở nhà này hết mà được phép ngăn cản nó. Tao nói cho mà biết, nhà này không phải là cái điểm hẹn mà mày dắt trai tới liên liên, lại còn đi đêm đi hôm về phá giấc ngủ của người khác. Vừa phải thôi, đừng để tao xón con mắt rồi ra ngoài đường mà ở.

– Thưa thím ...

– Thôi, tao không muốn nghe lời giải thích của mày. Liệu mà giữ lấy thân, mày không có quan hệ máu mủ gì với nhà này cả, hãy nhớ lấy điều đó !

Dứt lời, bà đưa mắt về phía Minh Huyền :

– Còn mày, mau lên phụ với con Hương trang trí nhà cửa, chuẩn bị cho ngày sinh nhật của nó kìa. Nhanh lên !

Bà Lợi nói xong bước nhanh ra ngoài.

Trước khi bước theo mẹ, Minh Huyền kề tai nói nhỏ với Tú Uyên :

– Chị Hương thích anh Gia Bảo lắm đấy. Chị đừng nên để ảnh đến đây, xảy ra chuyện phiền phức sẽ khổ cho chị. Đêm hôm qua, chị Hương có mời anh Bảo đến dự sinh nhật vào ngày mai.

– Rồi ảnh nói sao ?

– Dĩ nhiên là ảnh từ chối ! Vì vậy, chị Hương ghét ghê lắm, chỉ đổ thừa chị xúi anh Bảo.

Tú Uyên thở dài :

– Gia Bảo đã có vợ hứa hôn rồi, đương nhiên anh phải tránh những quan hệ khác, cần gì chị phải xúi biếu chứ !

Minh Huyên tròn mắt :

– Ủa ! Bộ không phải anh ấy thương chị sao ?

– Không ! Tụi chị chỉ là chỗ quen biết thôi. Huyên an tâm đi, từ rày anh Bảo sẽ không đến đây nữa, khỏi sợ phiền đến ai cả.

– Vậy thôi em đi nhé. Chị ráng giữ gìn sức khỏe để còn lo cho bác Hai.

– Cảm ơn Minh Huyên.

Khi còn lại một mình, Tú Uyên lặng lẽ khóc. Cuộc đời của cô từ khi mất mẹ chỉ là một chuỗi ngày đắng cay đầy nước mắt. Có ai hiểu được Tú Uyên đâu ?

Uyên cảm thấy cô đơn lạc lõng vô cùng.

– Tú Uyên, con ...

Nghe tiếng gọi yếu ớt của cha, Tú Uyên quay lại. Cô kinh ngạc thấy đôi dòng lệ lăn dài trên khuôn mặt già nua, hốc hác ... ông đã thức tự bao giờ và cổ lê đã nghe những lời thóa mạ của người em dâu.

Tú Uyên quỳ xuống bên cạnh cha :

– Ba ! Sao ba lại khóc ?

Ông đưa tay run run vuốt tóc con :

– Không phải là con cũng đang khóc hay sao ? Tú Uyên ơi ! Vì ba mà con phải gánh chịu quá nhiều đau khổ, ba có chết cũng chẳng được yên lòng.

Tú Uyên vội ngăn cha :

– Ba đừng nói vậy, con khổ tâm lắm !

– Không ! Đó là ý muốn của ba. Uyên ơi. Con đừng cố công chạy thuốc thang gì cho ba nữa, chỉ tốn tiền vô ích mà thôi. Ba đã kiệt sức rồi, có cố gắng cũng chỉ là để kéo dài những phút giây đau khổ. Ba Không qua khỏi trận này đâu.

– Không ! Không ! Ba sẽ qua khỏi ! Con nhất định là ba sẽ giám bệnh mà.

Bây giờ con đã có đủ tiền, chú Lợi vừa gọi thêm cho con. Lát nữa con sẽ đi mời bác sĩ đến, ba sẽ bình phục và cha con mình sẽ mãi ở cạnh bên nhau.

– Ba cảm ơn tấm lòng hiếu thảo của con. Con đừng tự phí sức mình nữa. Hãy lo nghĩ đến bản thân con là hơn.

– Không ! - Tú Uyên đứng lên - Ý con đã quyết ba đừng cản con. Ngay bây giờ con sẽ đi rước bác sĩ.

Tú Uyên chạy đi lập tức. Ông Phát chỉ biết nằm yên nhỏ lệ:

Ông thì thầm với chính mình :

– Phi Yến ! Vong hồn em linh thiêng hãy mang anh theo với. Anh không thể cứ làm khổ con gái của em, mà anh chỉ muốn nó được thanh thoi để lo đến tương lai. Phi Yến ! Hãy chờ nhé, anh sẽ đi tìm lại em thôi !

Hết tiết dạy đầu ở lớp 12A, Gia Bảo vào phòng ban giám hiệu ngồi chấm bài để đợi

Khánh Hà:

Lẽ ra giờ này anh đã Về Vì chiều nay chỉ có một tiết dạy duy nhất. Khánh Hà thì có hai tiết sử ở lớp 11, hiện cô còn đang trong giờ giảng nên Gia Bảo phải ngồi đợi Hiệu trưởng hôm nay có buổi họp ở Sở Giáo dục, trường chỉ còn lại thầy hiệu phó và cô Duyên chủ tịch công đoàn.

Thấy Bảo đến, Duyên cười chào :

– Chưa về sao anh Bảo ?

Gia Bảo thành thật đáp :

– Tôi đợi Khánh Hà cùng về.

Thanh Duyên cười ý nhị :

– Bây giờ thì chịu nhận rồi hả. Vậy thì em có hy vọng uống rượu mừng anh chị chứ ?

Gia Bảo gật đầu :

– Cô có thể chuẩn bị được rồi, tôi nghĩ vài tháng nữa không phải là lâu đâu.

– Có thể chứ ! hai người quen nhau đã mấy năm trường, có lẽ đạt kỷ lục về thời gian tìm hiểu dài nhất nơi đây đó !.

– Và Duyên có hứa sẽ không ngạc nhiên nếu tôi báo tin thành hôn với thời gian rất gần chứ ?

Duyên cười :

– Em còn mừng nữa là khác. Anh chị quả là một cặp xứng đôi về cả ngoại hình và thành tích giảng dạy. Anh biết không, ở đây ai cũng mong mỗi được nhìn thấy anh với cô Khánh Hà nên duyên.

Cô chủ tịch công đoàn đang vui vẻ nói chuyện, chợt im bật vì nét mặt hốt hải của cô giáo dạy môn sinh vật, đang từ ngoài lao nhanh vào văn phòng.

– Có chuyện gì vậy chị ?

Thanh Duyên nhanh miệng hỏi, cô giáo.

Mỹ trả lời ngay :

– Chết rồi ! Không hiểu Khánh Hà đang đứng lớp bỗng dung bị ngất xỉu, lớp học nhốn nháo cả lên. Anh Bảo xuống lớp xem sao !

Gia Bảo buông bút vội vã theo chân cô Mỹ xuống lớp. Anh trông thấy Khánh Hà đang quỵ trên bục giảng, mặt trắng bệch. Gia Bảo tái mặt vội chạy đến bế xốc cô bước ra. Anh nhờ Duyên đi kêu xe và anh bế Khánh Hà vào văn phòng, đặt cô nằm xuống băng ghế, sau đó nhân máy bấm số cho bác sĩ Huy biết sự việc.

Chiếc tắc xi vào đến cổng trường, Bảo bế Khánh Hà ra xe rồi giục bác tài chạy thẳng đến bệnh viện. Anh ôm trọn thân thể của Hà trong tay mà nghe trái tim mình nhói lên một niềm đau.

Bác sĩ Huy đo huyết áp cho Khánh Hà, sau đó tiêm thuốc cho cô. Nhìn vẻ mặt đầy lo lắng của bạn, Huy nói để Bảo an tâm :

– Chưa đến nỗi nào đâu, cậu đừng quá hốt hoảng đến thế ! Lát nữa cô ấy sẽ tỉnh lại thôi. Chủ yếu là tinh thần ổn định, không làm việc quá nhلء. Lẽ ra cậu phải để cô ấy nghỉ ngơi một thời gian khá dài.

– Tớ đã bàn với Khánh Hà mà cô ấy cứ định đợi đến kỳ hè hẵng nghỉ.

– Thế cậu không biết làm sao để cô ấy thay đổi quyết định à ? Có lẽ mình cần phải nhắc cho cậu nhớ, rằng tình yêu làm nên tất cả đây. Đó cũng là một liều thuốc thần diệu giúp người ta vượt qua mọi nỗi đau.

– chà, cậu có vẻ rành tâm lý nhỉ ! Được rồi, tớ sẽ hết sức chú ý điểm này, chỉ sợ quá muộn.

Huy nghiên nét mặt :

– Thà muộn còn hơn không. À, để mình đưa cậu thêm một ít thuốc ! Phải ép cô ấy uống hết đây. Bây giờ cậu có thể đưa cô ấy về nhà, nhớ chăm sóc đặc biệt, đừng chủ quan.

Gia Bảo gật đầu, siết chặt tay bạn :

– Mình hiểu rồi ! Tạm biệt nhé, anh bạn.

Đến ngày cưới, mình sẽ nhớ đến cậu đây.

Bác sĩ Huy mỉm cười ...

Nụ hôn triu mến của Gia Bảo làm Khánh Hà giật mình tỉnh giấc. Gia Bảo âu yếm nhìn cô

:

– Cô giáo ngủ say quá. Trong giấc ngủ em đẹp như một nàng "công chúa ngủ trong rừng" đợi hoàng tử đến đánh thức nàng bằng nụ hôn của tình yêu.

Đôi má Khánh Hà ửng hồng vì sung sướng. Cô mỉm cười :

– Nghe giọng nói của anh chắc không phải là một giáo viên. Anh có vẻ như thuyết minh phim thần thoại. Dễ ghét quá !

Khánh Hà nói xong, trở mình định ngồi dậy, nhưng Gia Bảo đã đưa tay ngăn lại :

– Nằm nghỉ đi, không được đi động đấy !

Em cần gì anh đi lấy cho.

Khánh Hà lại cười :

– Chà ! Sao em lại có cảm tưởng mình là công chúa thật đấy. Có người phục dịch hẳn hoi.

– Em muốn uống nước hờ ?

– Ồ không ! Em đi lấy chai dầu. Trời lạnh quá.

– Vậy đợi anh chút xíu. Dầu em cất ở đâu ?

– Ngay trên bàn viết của em đó.

Bên ngoài trời đang mưa. Không biết bây giờ là mấy giờ rồi ? Khánh Hà nhìn qua khung cửa sổ, chỉ thấy một màn nước trắng xóa. Gió ào ạt thổi vào khóm trúc, bên ngoài tạo nên những âm thanh lao xao ...

Một bàn tay nhẹ vuốt mái tóc cô. Khánh Hà âu yếm nắm lấy bàn tay ấy với tất cả niềm thương yêu.

– Em làm phiền anh quá phải không ?

Gia Bảo không trả lời câu hỏi, chỉ lặng lẽ xoa dầu vào hai bên thái dương và phía dưới cổ Hà. Sau đó anh xoa dầu vào lòng bàn tay và cả dưới lòng bàn chân giá lạnh của cô nữa. Khánh Hà nhắm mắt đón nhận sự săn sóc của người yêu với một niềm rung động mãnh liệt.

– Bớt lạnh không em ?

– Có anh ở bên cạnh, em không còn lạnh nữa.

Khánh Hà !

Gia Bảo cúi hôn nhẹ lên rèm mi còn rướm lệ. Anh đưa khăn chấm nước mắt cho người yêu và khẽ trách Hà :

– Anh không thấy ai khóc vì hạnh phúc cả Em cất bớt nước mắt đi. Bên ngoài trời mưa cũng đủ thấy buồn rồi, em còn khóc nữa làm sao anh chịu nổi chứ.

– Tại anh không biết, con gái vui hay buồn đều biểu lộ qua dòng nước mắt, có người khóc vì đau khổ, cũng có người khóc vì hạnh phúc đến bất ngờ. Gia Bảo ! Anh suy nghĩ chắc chắn chưa mà lại nhất quyết cưới em ? Nếu anh cưới em vì cái công chờ đợi, cưới em vì sợ em sống cô đơn thì em không chấp nhận đâu nhé. Em chỉ cần tiếng nói của trái tim anh.

– Khánh Hà ! Có lẽ em nghi ngờ anh vì anh đã để em chờ đợi rất lâu. Nhưng em đâu biết, là anh thật sự cảm thấy hối tiếc vì đã để thời gian trôi đi một cách vô tình. Anh tiếc là anh đã không hiểu rõ ràng mình sớm hơn vào năm. Khánh Hà ! Em là người con gái tuyệt vời, cái đẹp của em toát lên từ chiều sâu của tâm hồn khả ái. Lúc trước, anh thật là khờ dại đã không nhìn thấy cái hạnh phúc của mình. Anh cưới em vì chính tình yêu mà anh vừa cảm nhận được khi một mình đối diện với con tim. Em là một phần đời của anh, anh chắc điều đó không bao giờ nhầm lẫn. Khánh Hà ơi ! Anh muốn được tạ tội vì sự nhận thức chậm trễ của mình. Anh yêu em, biết chưa, Khánh Hà ! Anh yêu em ...

Nghe Gia Bảo thổ lộ tâm tình, Khánh Hà cảm thấy vô cùng vui sướng, bệnh tật giờ đây không có ý nghĩa gì, đời cô từ nay đã có được Gia Bảo. Cô cầm tay người tình đưa lên môi hôn :

Gia Bảo ! Cuối cùng rồi anh cũng hiểu được tình yêu của em, em tin anh.

Song về chuyện cưới hỏi, em thấy là sớm quá.

– Cái gì ! Năm năm rồi còn chưa đủ hay sao ?

– Không phải thế. Ý em muốn nói là ... lẽ ra, anh nên đợi cho em mạnh khỏe hẳn, lúc đó em hồng hào tươi tỉnh lại như trước rồi mình sẽ kết hôn, chứ đang gầy ốm xanh xao thế này, làm cô dâu chắc tẻ lắm.

Gia Bảo ôm lấy gương mặt người yêu :

– Mẹ anh đã sang nhà em rồi, ngày tháng đã định, không dòi dỏi gì nữa cả.

Chúng ta yêu nhau, vì hiểu nhau, vì chung một hướng đời chứ đâu phải vì cái dáng vẻ bên ngoài mà em phải lo ngại. Cô dâu có thể nào thì cũng là vợ của anh. Cưới nhau rồi, anh sẽ có chế độ chăm sóc cho em bằng cách riêng của anh.

Đến lúc đó, chẳng những em lấy lại nét tươi hồng mà còn trở thành một người mẹ tuyệt vời cho đứa con tương lai của anh ...

Nghe anh nói thế, Khánh Hà đỏ mặt kêu lên :

– Thôi, không thèm đâu, chưa chi đã nói đến chuyện con cái, nghe sợ muốn chết ...

Dứt lời, cô nhéo Gia Bảo một cái thật đau.

Chương 5

– Ô kìa Lan Anh ! Có chuyện gì mà lên tận đây kiểm Uyên vậy ?

Gia Bảo kêu lên khi nhìn thấy Lan Anh đang hỏi mẹ mình về Tú Uyên. Lan Anh cười chìa ra cho Bảo thấy một phong thư, cô nói :

– Tú Uyên có tin vui. Em đợi không được đành phải thân hành đến đây. Bữa nay anh không đi dạy sao ?

– Hôm nay anh được nghỉ bù. À ! Lúc này trông em khác trước nhiều quá, đúng là tình yêu làm cho con người trở nên yêu đời hơn.

Lan Anh bật cười trước câu nói của Gia Bảo, cô thích Gia Bảo ở điểm này nhất, rất tự nhiên và dễ làm thân. Từ ngày quen biết rồi yêu thương Thanh Bình, Lan Anh cũng nghiễm nhiên trở thành một người bạn của Gia Bảo.

– Thế còn anh thì sao ? - Lan Anh trêu lại Anh trông thấy cũng có vẻ hạnh phúc đấy chứ. Anh còn yêu đời hơn em.

Gia Bảo nhìn chiếc phong bì trong tay Lan Anh hỏi :

Tú Uyên có tin vui gì vậy em ?

Anh thân với nó, chắc anh có nghe nó kể về một người con trai tên Nguyễn Hải chớ. Đó là mối tình đầu của Tú Uyên. Anh ấy sang Mỹ đã hai năm giờ viết thư cho Uyên đấy. Tội nghiệp, không biết nó còn giận anh hay không.

Gia Bảo lịm người, cô giữ về mặt thần nhiên mà trong lòng vừa khơi dậy niềm đau xưa.

– Nguyễn Hải thương Uyên lắm hả Lan Anh ?

– Thương chứ ! Khi trước, anh ấy sẵn sàng bỏ tất cả để đi với Tú Uyên, vậy mà nó câu nệ đủ thứ, rốt cuộc hai người đành xa nhau.

– Bây giờ anh ấy viết thư về chắc Uyên vui lắm.

– Cũng chưa chắc anh ạ. Tú Uyên là bạn thân nên em biết. Nó tuy nghèo nhưng tự

ái cao lắm, tính khí bướng bỉnh bất thường lại luôn luôn sĩ diện, nên không biết kết quả có gì đáng mừng không nữa ... Ô kìa ! Tú Uyên vừa ra khỏi phòng máy, để em xuống gặp nó, anh Bảo nhé.

– Ủ, em đi đi ! A, Lan Anh này ! Em đã nghe Thanh Bình nói gì chưa ?

Lan Anh dừng bước :

– Về chuyện đám cưới của anh chứ gì ?

Em biết rồi, Thanh Bình có nói, chị Hà nhờ em làm phụ dâu vì anh là phù rể.

Em thuận rồi. Anh yên tâm.

. Khi Lan Anh đi rồi, Gia Bảo vào phòng riêng. Nhìn chồng thiệp cưới cao ngất trên mặt bàn, anh nở nụ cười chua xót. Thiệp cưới của mình hay của ai đây ?

Mười ngày nữa, ngôi nhà này sẽ treo đèn kết hoa rực rỡ để chúc mừng ta tròn nợ lương duyên.

Nào ai biết được tình ta đã chết. Tim ta đã vỡ tan rồi, khi phải chọn xa em.

Khánh Hà ơi ! Em làm sao biết được ! Khánh Hà ơi ! Hãy tha thứ cho anh ...

Tú Uyên về đến nhà, lo cho cha ăn uống xong và đợi ông ngủ thật say rồi, cô mới nhẹ nhàng đến bên chiếc bàn nhỏ dùng dao rạch phong bì. Những dòng chữ thân yêu lần lượt hiện về rõ trước mắt Tú Uyên, đưa tâm hồn cô về một vùng kỷ niệm xa xăm ...

Tú Uyên không nghĩ là Nguyên Hải còn tưởng nhớ đến mình ...

Những ngày tháng yêu đương tưởng như đã lùi dần vào quá khứ, say ngủ với thời gian, nay lá thư từ phương trời xứ lạ lại gọi lên trong lòng Tú Uyên nỗi nhớ nhung, những chiều hò hẹn nhau ngập đầy men tình ái, ánh mắt Nguyên Hải say đắm nồng nàn, nụ cười Tú Uyên hé mở lối yêu thương. Tú Uyên tưởng sẽ cùng người yêu đi đến nơi cùng trời cuối đất, tiếc thay họ đã phải xa nhau.

Nguyên Hải đã đi xa, anh đã đi tìm một tương lai vô định nơi đất khách quê người. Còn Tú Uyên thì ở lại để sống bằng thương nhớ.

Nguyên Hải ! Giá như ngày xưa anh đừng đầu hàng số phận, thì mình sẽ êm đẹp biết bao. Sao anh lại bắt em phải trốn đi để cả hai đều mang tội bất hiếu ?

Sao anh không cố thuyết phục gia đình để mẹ chấp nhận em ? Thà là anh đấu tranh để giành hạnh phúc bằng cách thuyết phục mẹ, thì em đã là vợ anh, dù sau đó mẹ và chị của anh ghét bỏ em thế nào cũng được. Em chỉ cần tình yêu của anh và sự chung sống giữa chúng ta phải được công nhận rõ ràng. Vì vậy mà em không theo anh. Em biết anh sẽ giận lắm, vì anh rất yêu em. Em bướng bỉnh lắm, Nguyên Hải ơi ! Em nghĩ là chúng ta không có duyên số kết hợp lại ... Em đã chọn cho mình một nỗi cô đơn, để rồi anh ra đi, để rồi em đóng cửa trái tim mình trong đau xót.

Giờ đây, anh lại viết thư về. Giờ đây, trong lòng em, tâm hồn em sao lại ngập đầy phong ba. Anh yêu em lâu như vậy sao ? Anh không quên được Tú Uyên sao ?

Trong khi ở nơi đây, em vừa bắt gặp một tình yêu khác, dịu dàng và sâu lắng, không có sự rẻ khinh, không có ai làm áp lực; chỉ có những ân tình ...

Vậy mà em cũng không thấy hạnh phúc, khi em chọn lấy sự cô đơn thì nhận được thư anh.

Em phải làm sao đây, Nguyên Hải ? Em không thích anh viết thư, em chỉ muốn anh trở về bên em mà thôi.

Tú Uyên mân mê lá thư rồi cẩn thận xếp bỏ vào phong bì. Cô bỗng thấy môi mình có vị mặn. Khóc ư ? Tại sao ta phải khóc ? Phải chăng những dòng lệ này khóc

tổng biệt một cuộc tình đã xa ?

Yêu đương để mà làm gì, hai lần rung động trong đời đều vương mang niềm tủi hận. Tú Uyên này sinh ra để trả nợ đời chớ đâu phải để đón nhận tình yêu ...

– Chị. Uyên ! Chị còn thức không ?

Nghe tiếng Minh Huyền, Tú Uyên vội bước ra nói :

– Chị chưa ngủ đâu. Có việc gì em xuống đây khuya quá vậy ?

– Suyt ! Mới mười giờ mà, đâu có khuya. Chị Uyên ! Gia Bảo đến kìa. Ảnh muốn vào, nhưng chị dặn không tiếp khách nên em không dám tự ý mở cửa.

Ảnh nói là có chuyện muốn nói với chị, ảnh đợi chị ngoài cổng.

Trời ơi ! Có chuyện gì nữa đây. Tú Uyên cảm thấy khó xử quá. Gia Bảo !

Anh không buông tha cho em hay sao ?

Uyên biết nếu cô chịu gặp Gia Bảo trong lúc này, có nghĩa là cô chấp nhận một mối tình tay ba, là phụ lòng tin của mẹ Gia Bảo, là gây cho Khánh Hà sự đau khổ, mà phũ phàng nhất là sự bội bạc đối với bóng hình xưa. Anh đến đây làm gì, nếu chỉ để nói lời chia ly, hay trao tấm thiệp hồng bắt Uyên làm nhân chứng ?

Không ! Gia Bảo ơi ! Em không thể gặp anh ...

– Bây giờ tính sao đây hờ chị Uyên .

Minh Huyền, lên tềng nhắc nhở Tú Uyên. Uyên cau mày một chút rồi bằng giọng dứt khoát :

– Em trở ra mời anh Bảo về đi. Hãy nói với ảnh là chị không có gì để phải gặp riêng ảnh trong hoàn cảnh như thế này. Bảo ảnh cứ yên tâm, ngày cưới của Gia Bảo, chị sẽ có mặt để phụ giúp một tay. Chị luôn là đứa em gái bé nhỏ của ảnh ... Tú Uyên nói một hơi dāl rồi đẩy vai Minh Huyền. Khi Huyền đi rồi, cô trở vào nhà ôm mặt khóc nức nở.

Đám cưới của Gia Bảo không thiếu mặt một ai, trừ Mỹ Trang.

Tối hôm qua, trong lúc mọi người đang bận rộn chuẩn bị ngày cưới thì Mỹ Trang cứ đứng đưng như không. Bà Năm Thành không dẫn được sự bức tức đã mắng cho Trang một trận ra hồn, thế là cô hầm hầm ra khỏi nhà, cả đêm không về.

Sáng nay, Gia Long xách xe đi tìm vợ ở những nhà quen nhưng đều không gặp.

Về nhà, Gia Long trút sự bức bối vào mẹ mình:

– Mẹ thật kỳ quá ! Nhà thiếu gì người, vợ con làm việc bếp núc không quen, mẹ quờ tới nó làm chi cho xảy ra chuyện.

Bà Năm nổi giận quát :

– Nó là cái gì mà tao không được phép nói lại vậy hả ? Nó làm dâu chớ đâu phải làm mẹ. Tao chịu hết nổi rồi, mày liệu mà dạy vợ lại đi. Hừ ! Chỉ có một ngày vui của em mà cũng không làm nên tích sự gì. Mày thương nó ở chỗ nào mà hay vậy ?

Gia Long nhăn nhó :

Mỹ Trang cũng đâu đến nỗi, tại mẹ khó tính mà thôi.

– Tao khó tính ? Hừ ! Được, để rồi mày xem vợ của Gia Bảo sẽ hơn hẳn cho coi. Một đứa con dâu như vậy mới xứng đáng để cưới.

Gia Long đỏ quạu :

– Mẹ vừa phải thôi nha ! Chưa chắc gì Khánh Hà sánh kịp vợ con đâu, đừng có tăng bốc quá.

– Hừ ! Khánh Hà tuy không đẹp bằng Mỹ Trang, nhưng về công dung ngôn hạnh thì vợ mày còn lâu mới sánh với người ta.

– Mẹ !

Thấy tình hình có vẻ căng thẳng, Lan Phượng vội vàng lên tiếng :

– Thôi mà ! Mẹ à ! Hôm nay là ngày vui của Gia Bảo, mẹ nên dần sự nóng giận lại đi. Còn anh Hai nữa, anh là con nhện mẹ một chút hông được hay sao ?

Gia Long hậm hực bỏ đi. Bà Năm thở dài nói :

– Đời thẳng này coi như hồng. Mẹ chỉ còn trông cậy vào vợ chồng Gia Bảo mà thôi.

Tiếng hát của Thanh Bình vang lên trong ngày vui của bạn. Dân nhạc chơi rất điệu nghệ, âm thanh rõ ràng làm không khí buổi tiệc cưới như sôi động hẳn lên. Cô dâu Khánh Hà đẹp thùy mị trong chiếc áo dài màu hồng hạnh phúc, bên cạnh cô là chú rể Gia Bảo với nụ cười thật tươi luôn nở trên môi. Tiếng hát ngân nga hòa lẫn tiếng nhạc êm dịu, tiếng cười nói ồn ào vang xuống tận dưới nhà bếp, làm Tú Uyên chỉ muốn bỏ chạy, nhưng cô không thể chạy trốn được. Bà Năm nhờ cô lo phụ tiệc cưới, cô đang bận xếp thức ăn vào đĩa. Bên cạnh cô, Lan Phượng luôn tay bận rộn cho việc trình bày thức ăn sao cho thật mỹ thuật, thật ngon mắt. Mấy nhân công khác cũng được nhờ đến giúp một tay, ai cũng rộn rã nói cười, chỉ trừ Tú Uyên. Cô muốn khóc không được mà muốn cười cũng không xong, đành gượng vui làm tròn bổn phận.

Thế là hết. Thêm một lần tình đã bay xa. Từ hôm nay Gia Bảo đã thuộc về người khác. Tú Uyên lại tiếp tục một mình đối chọi với nỗi cô đơn ...

Ông Phát trút hơi thở cuối cùng sau đám cưới của Gia Bảo bốn ngày. Tú Uyên đã khóc không biết bao nhiêu là nước mắt khi người ta đặt nắp chiếc quan tài.

Thế là hết, người thân cuối cùng bỏ cô mà đi. Tú Uyên còn lại gì ? Chỉ là nỗi cô đơn tận cùng của người con gái bơ vơ.

– Đừng khóc nữa, Tú Uyên ! Ai cũng phải một lần ra đi vĩnh biệt. Bác đã yên nghỉ rồi, em hãy để bác ra đi được bình yên !

Khánh Hà ôm vai Tú Uyên vỗ về, an ủi.

Hai vợ chồng cô đã có mặt từ lúc người ta chuẩn bị tẩn liệm cho ông Tấn Phát.

Lan Anh cũng kèm sát bên bạn. Không ai cảm được nước mắt, thương cho cuộc đời Tú Uyên cô độc lẻ loi. Ông Lợi nắm lấy bàn tay lạnh giá của Tú Uyên, nói :

– Ba cháu ra đi như thế là đã dứt được nợ hồng trần, cháu cũng đừng nên quá đau khổ như vậy.

Tú Uyên khóc trên vai ông :

Con không muốn vậy đâu chú ơi. Con không muốn trở thành đứa con mồ côi không cha không mẹ.

Lan Anh an ủi bạn :

– Dù sao Uyên cũng đã trưởng thành, Uyên nên chấp nhận định mệnh. Bác đã lớn tuổi, lại đau bệnh nhiều như vậy, nay bác đã lìa trần, Uyên đừng làm linh hồn bác ray rứt.

Gia Bảo thì không nói gì, chỉ lặng lẽ đứng nhìn nỗi đau của em gái mình yêu.

Gia Bảo biết, mỗi lời nói bây giờ đối với Uyên chỉ là vô ích, cô đang bị choáng vì nỗi đau mất cha, cô không còn sáng suốt để nhận biết rằng như vậy là gánh nặng trên vai mình đã chাম dứt. Uyên đã chọn bổn phận làm một đứa con hiếu thảo, nửa cuộc đời hy sinh cho việc phụng dưỡng mẹ cha.

Sau khi chôn cất ông Phát xong, Gia Bảo mới nói với Tú Uyên trên đường từ nghĩa trang về nhà bằng một giọng chân thành của một người anh rất mực yêu

thương em :

– Tú Uyên ! Nay bác đã mãn phần, em không cần phải ở lại căn nhà đó nữa, nơi đã gọi cho em nỗi đau khổ không thể nguôi ngoai. Hãy xin phép chú dọn về ở chung với mẹ anh, mẹ đã chịu nhận em làm con nuôi rồi.

Tú Uyên nghẹn ngào :

– Không thể được đâu anh ! Trước em ở đâu thì giờ em ở đó. Em phải ở cạnh bàn thờ của ba mẹ em, em vẫn phải đi làm để trả ơn cho chú thím em.

Khánh Hà lên tiếng :

Uyên nè . Hay em về ở chung với anh chị tại nhà chị nhé. Bởi chị không có làm dâu, nên chị muốn mình sống cạnh bên nhau. On nghĩa của chú em, nếu em muốn đền đáp thì anh chị sẽ giúp.

– Không cần phải như vậy. Em cảm ơn lòng tốt của anh chị. Chuyện ơn nghĩa của em phải để tự em báo đáp. Em mang ơn bác và anh Gia Bảo đã quá nhiều, thêm ơn đó em chưa trả được thì có lý nào lại làm phiền đến anh chị thêm.

Gia Bảo có vẻ buồn :

– Tú Uyên ! Em đã làm em gái của anh, sao tự dưng lại có thái độ xa cách như thế. Anh đã nói hết lời, sao em không chịu hiểu cho anh ?

– Em hiểu chứ, hiểu nhiều hơn anh nghĩ nữa ! Nhưng tánh em đã vậy rồi, không thể thay đổi được đâu. Mong anh tha thứ !

– Thôi được ! Em muốn ở đâu thì tùy, nhưng phải hứa là không được tự ý bỏ việc làm.

– Em biết mà, bác đối xử tốt với em như vậy anh chị lại sẵn sàng đùm bọc cho em, thì em còn phải đi tìm cuộc sống nào hơn thế nữa chứ. Anh yên tâm đi, em không trốn việc đâu.

Tú Uyên nói mấy câu sao mà long lanh ngấn lệ. Khánh Hà dịu dàng nắm lấy tay cô :

– Đừng khóc nữa, Tú Uyên ...

Mỹ Trang ! Con ngồi xuống đây, mẹ có chuyện cần phải nói với con!

Bà Năm Thành vừa nói vừa ôm vai Mỹ Trang cùng ngồi xuống cạnh băng ghế của mình. Đôi mày Mỹ Trang khẽ nhíu lại vì khó chịu :

– Chuyện gì mà quan trọng thế hả mẹ ?

Bà Năm nhẹ nhàng :

– Hãy nói cho mẹ biết, tại sao con phải uống thuốc ngừa thai ?

Mỹ Trang ngạc nhiên. Làm sao bà ta biết được chuyện này nhỉ ?

Như đoán được ý nghĩ của con dâu, bà Năm Thành nhếch môi :

– Chắc con không hiểu vì sao ta biết phải không ? Hôm qua Lan Phượng thấy con từ hiệu thuốc bước ra, cô được sĩ đó là bạn học cũ của nó. Vì thế, Lan Phượng biết con là khách hàng quen thuộc của cô ấy. Hèn gì đã cưới lâu như vậy mà mẹ chẳng có được cháu nội, con nghĩ sao về chuyện này ?

Mỹ Trang nhếch môi :

– Không có gì lo lắng cả mẹ ạ. Con còn quá trẻ, con không muốn tàn phá tuổi trẻ của mình.

Bà Năm tức giận :

– Hừ ! Lấy chồng rồi sinh con là tàn phá tuổi trẻ ư? Ai dạy cho con cái luận điệu như thế ?

Mỹ Trang nhún vai :

Không ai dạy con cả, tự con hiểu lấy thôi. Khi có con rồi sẽ bận bịu, ăn không ngon, ngủ không yên, lời thôi lếch thếch, mà sắc đẹp thì chỉ có một thời ... nếu để tàn phai rồi thì con mong gì được vui về hạnh phúc nữa. Như mẹ con đây, để cho lắm vào rồi già xụ đi chẳng giống ai cả.

Mỹ Trang nói một hơi toàn là những lời ầu trĩ, tro trên đến đáng sợ. Bà Năm Thành đã mất hết kiên nhẫn, lửa giận bốc lên, bà gằn từng tiếng :

– Cô nói thế mà nghe được à ? Mẹ của cô vì khổ cực nuôi con nên cần cỗi già nua, vậy mà cô lại vong ơn bội nghĩa đến thế. Tôi chưa nghe ai nói là con cái làm tàn phai nhan sắc, làm mất nguồn vui. Mà ngược lại, những người phụ nữ đứng đắn luôn xem đứa con là niềm hạnh phúc lớn lao nhất của họ.

– Thế mẹ cho là con không đứng đắn hay sao ?

– Chứ còn không à ? Cô có chồng mà suốt ngày cứ đi hoang, cô chỉ biết chung diện, tiêu xài tiền bạc của chồng mà không biết tí gì về nữ công gia chánh. Lấy chồng thì sợ có con, còn đối với em chồng thì là lợi mất nết. Như vậy tốt lắm sao ?

Mỹ Trang sa sầm nét mặt :

– Mẹ nói con là lợi với ai ?

– Với ai thì cô tự hiểu lấy, đừng làm bộ với tôi nữa ! Cô qua mặt chồng cô chứ không qua mặt được ai trong nhà này cả. Liệu ở được thì ở, ở không được thì đi, đừng bêu xấu gia đình này.

Mỹ Trang nhíu mày :

– Mẹ nói gì mà khó nghe vậy ? Gia Bảo đã cưới vợ, đã lên Đà Lạt hưởng tuần trăng mật từ mấy ngày nay rồi, liên quan gì tới con mà mẹ nói.

Thế sao đám cưới, cô bỏ đi cả đêm cả ngày thế? - Bà Năm mĩa mai - Có phải vì thất vọng hay không ?

Nghĩ một lúc, bà tiếp :

– Nè, tôi nói cho mà biết ! Khánh Hà là đứa con gái nết na, đức hạnh, con nhà gia giáo chứ không phải hạng trắng hoa lăng lơ. Bây giờ nó là vợ của Gia Bảo, cô nên lấy đó làm gương. Nếu đâu óc cô còn nghĩ chuyện bậy bạ tôi sẽ không tha cho đâu.

Mỹ Trang tái mặt trầm nghĩ :

Hừ ! Bữa nay ra mặt cung chiêu con nhỏ đó rồi nặng lời sỉ nhục mình. Quả là chịu hết nổi .

Nghĩ vậy, cô tỏ một thái độ khinh khỉnh :

– Mẹ chỉ coi Khánh Hà là con dâu thôi à ?

. Bà Năm thản nhiên gạt đầu :

– Phải ! Xưa nay, tôi không nói đến cô chỉ vì tôi thương con trai tôi thôi, không ngờ nó mù quáng đến như vậy. Từ rày, cô còn muốn ở lại căn nhà này thì phải sửa đổi tính nết, nhất là không được xúc phạm Gia Bảo.

À, còn nữa ! Trong năm nay cô phải cho Gia Long tin vui về đứa con của chính nó. Còn muốn tự do thì ra khỏi nhà này, rồi có ngày tôi sẽ mở mắt cho Gia Long thấy là nó không cần phải có cái thứ vợ như cô. Nghe rõ chưa ?

Mỹ Trang đáp một tiếng "rõ" cộc lốc rồi bỏ đi về phòng riêng mà không cần xin phép mẹ chồng. Bà Năm Thành nhìn theo gót giày nện mạnh của Mỹ Trang, lẩm bầm một mình :

– Thứ đó chỉ ở lâu xanh là thích hợp thôi.

Vừa vào trong phòng, Mỹ Trang đã đóng mạnh cánh cửa nghe "rầm" một tiếng lớn khiến Gia Long thức giấc. Anh ngơ ngác :

Chuyện gì vậy ?

Mỹ Trang ngồi phịch xuống giường gầm gừ :

– Muốn biết chuyện gì thì ra gặp bà chủ đi.

– Bà chủ nào hả ?

– Hừ ! Ở nhà này ai là bà chủ mà không biết nữa hả ? Không phải là bà già anh thì là tôi chắc ? Còn làm bộ làm tịch !

Gia Long thấy nét mặt giận dữ của vợ thì ngồi ngay dậy, nhỏ nhẹ hỏi :

– Em làm sao thế? Bộ bị mẹ rầy à ?

Mỹ Trang bấu môi :

Rầy cũng còn may. Mẹ anh xài xể tôi đủ chuyện. Nào là đức hạnh nào là chậm con, đủ thứ hết. Bà nói tôi không bằng được với con Khánh Hà, vợ của thằng em út anh đó, nghe dễ sợ chưa ?

Gia Long ngạc nhiên :

– Mẹ nói vậy thật à ?

– Không lẽ tôi bịa chuyện ? Anh coi tướng tôi bộ giống mấy đứa nói láo lắm sao ?

Gia Long cười hề hề :

– Nếu chỉ có vậy thôi thì có gì mà em phải nóng giận đến thế. Mẹ có thương em mới dạy cho em như thế.

– Thương cái mốc xì ! Bà đòi tống cổ tôi ra khỏi nhà nữa kìa !

Sao lạ vậy ?

Mỹ Trang gắt gỏng :

– Có gì lạ đâu. Bây giờ bà có dâu mới rồi đâu còn coi tôi ra gì nữa. Con nhỏ đó là con nhà giàu, xứng đáng môn đăng hộ đối lắm. Bà khinh nhà tôi nghèo nên kiếm chuyện.

Gia Long rầy vợ :

– Em đừng nói vậy mẹ buồn. Nhà anh tuy có tiền có của, nhưng ba mẹ anh không hề khinh rẽ ai. Em là con dâu trưởng, không ai hà hiếp em đâu.

Mỹ Trang không nói gì nữa, dừng dừng thay quần áo đẹp rồi .ngồi trang điểm thật kỹ. Khi cô dắt xe ra ngoài, Gia Long khó chịu nói :

– Trưa rồi, không ở nhà ăn cơm còn đi đâu vậy ?

Mỹ Trang nhếch môi :

– Bữa nay tôi có hẹn dùng cơm ở nhà bạn. Anh khỏi chờ, đến tối tôi sẽ về.

– Ở nhà đi, mẹ đang la em mà em đi làm gì ?

– Mặc kệ tôi ! Bà có chửi thì anh nghe giùm tôi đi !

Mỹ Trang nói rồi vọt xe đi. Gia Long bức bối vò nát điều thuốc chưa kịp hút.

Anh đi thẳng ra sau hè tìm mẹ.

– Vợ mày đi hoang nữa có phải không ?

Vừa trông thấy con là bà Năm hỏi ngay.

Gia Long nhăn mặt :

– Mẹ kiếm chuyện với nó chi vậy. Mẹ cũng biết nó khó dạy lắm mà.

Bà Năm Thành trợn mắt :

– Khó dạy thì mày phải dạy cho được. Còn không được thì bỏ, bộ thế gian này hết con gái rồi hay sao mà mày chịu lụy nó dữ vậy ?

– Không phải thế ! Như mẹ thấy đó, trong nhà này, con là đứa xấu trai, may mắn

được con gái đẹp như Mỹ Trang ưng thuận, thì chiều nó chút xíu có mắt mát gì đâu.

– Cung vợ không có nghĩa là thờ nó, con hiểu chưa ? Tao coi bộ có ngày nó cầm sừng mày đó.

– Sao vậy mẹ ?

Gia Long có vẻ không tin. Bà Năm không thể nói rõ với anh vì bà muốn giữ thể diện gia đình. Bà biết rõ tánh nết của Gia Long, nếu nó biết vợ mình có tình ý với em trai của nó thì nó sẽ không để yên, nó sẽ làm ầm ĩ lên, rồi Khánh Hà và sui gia của bà biết được thì nhục lắm. Gia Long tính khí bốc đồng, không khéo cư xử như Gia Bảo. Do đó, bà quyết định im lặng.

Gia Long thắc mắc lay vai bà :

– Bộ mẹ nghi Mỹ Trang ngoại tình hả ?

Bà Năm chép miệng :

– Cái đó thì phải có đủ chứng cứ mới nói được. Con cứ để nó một mình rong chơi, đẹp như nó làm sao tránh khỏi "lời ong tiếng ve". Khi nào có dịp đi đâu, con cùng đi với vợ con là tốt nhất.

– Mẹ cứ nặng nhẹ con hoài, nó giận lấy nên đâu thêm đi chung với con. Mẹ làm khó cho con không hà, con bức mình quá.

Giữa lúc hai mẹ con đang cãi nhau thì Tú Uyên từ trong phòng máy bước ra, đầu tóc cô còn bám đầy bụi bông. Bà Năm thấy Tú Uyên vội ngưng ngay câu chuyện rồi quay sang hỏi cô :

– Có chuyện gì không con ?

Tú Uyên vừa phủi bụi, vừa đáp :

– Dạ, dây cáp bánh xe dưới bị đứt rồi. Con không sử dụng máy được nữa.

Bà Năm nhìn Gia Long :

– Long à ! Con vào coi thay giùm dây cáp khác để Tú Uyên nó cho chạy hết mớ bông dơ đi. Tuần này mẹ giao hàng gấp đấy.

Gia Long còn hơi bức mình nên xẵng giọng :

– Máy hư thì nghỉ một buổi đi, mai làm. Bây giờ con mệt lắm, không muốn mó tay vào việc gì nữa cả. Muốn gì cũng để mai hẵng tính !

Nói rồi, Long bỏ đi một nước làm Tú Uyên hơi quê. Bà Năm lắc đầu nói với Uyên :

– Cái thằng này kỳ cục thế đấy, con đừng để ý. Thôi, con về nghỉ đi, để chiều nay Lan Phượng về bác bảo nó sửa lại, rồi mai làm tiếp.

Tú Uyên ngoan ngoãn gật đầu.

– Nam Phong ! Bây giờ anh tính sao đây ? Em thật đã chán cái cảnh chim lồng cá chậu lắm rồi.

Mỹ Trang vừa nói vừa ép sát người vào đôi vai rắn chắc của tình nhân. Nam Phong rít một hơi thuốc rồi nhả khói. Anh nhìn theo những sợi khói mỏng manh và nói bằng một giọng từ tốn:

– Nếu em chán thì bỏ hết đi mà về sống với anh. Chỉ cần một ít vốn liếng, anh sẽ mở quán cà phê. Chủ quán mà đẹp cỡ như em thì hết ý. Hai đứa mình sẽ có một cuộc sống thoải mái.

Mỹ Trang đưa tay bẹo má Phong :

– Anh có ghen không ?

Nam Phong bật cười :

– Hà ... hà ... chuyện làm ăn ghen tuông nổi gì ! Vả lại, em bùng cà phê thì anh cũng ở đó phụ pha chế, đồ ai dám bắt cóc em đây.

– Bắt cóc thì không bắt, nhưng người ta giờ trò tán tỉnh em thì sao ?

Nam Phong vuốt mũi cô :

– Ăn thua gì, buôn bán thì phải chiều khách tí chút chứ. À ! Có đầu tư được ít nhiều chưa mà lo xa tính kỹ vậy cung ?

Mỹ Trang cười rất tươi :

– Rồi, đủ sức để sang một quán cà phê loại xịn. Tiền bạc của hấn tạo ra, một tay em giữ mà.

– Anh lo chuyện này hấn không bỏ qua đâu, anh có thể phạm tội quyến rũ vợ người đấy!

– Mắc xì ! Em đâu có làm hôn thú với Gia Long. Vả lại, em đoán là không xảy ra gì đâu.

– Đùa em chút cho vui vậy thôi chứ đâu có xảy ra chuyện, anh cũng cóc sợ.

Xấu chàng hổ ai” cơ chứ.

Nam Phong nói xong, vòng tay kéo Mỹ Trang ngã vào lòng mình và đặt lên môi cô nụ hôn tình ái. Cả hai còn đang vòng tay nhau thì Tú Uyên bất ngờ xuất hiện làm Nam Phong bối rối.

– Tú Uyên ! Sao chị về giờ này ?

Tú Uyên chưa nhận ra Mỹ Trang nên nói :

– Máy hư rồi, chiều nay tôi nghỉ.

Vừa lúc đó, Mỹ Trang kịp nhận ra Tú Uyên, cô kêu lên một tiếng sừng sốt:

Uyên hả ? Cô làm gì ở đây vậy ?

Tú Uyên trông thấy Mỹ Trang trong vòng tay Nam Phong thì không khỏi sững sờ. Cô đứng chết lặng một chỗ như không tin vào chính đôi mắt của mình.

Chị dâu của Gia Bảo đây sao ? Cô ta đã quá đầy đủ sao còn giờ thối trắng hoa thề này ? Thì ra, Mỹ Trang đã ngoại tình, mà nhân tình của cô ta lại là Phong.

Thấy thái độ khác lạ của Tú Uyên, Nam Phong đoán hiểu phần nào sự việc.

Anh quát :

– Tú Uyên ! Chị mau tránh chỗ khác để tôi tiếp bạn một lát, được không vậy ?

Tú Uyên không trả lời, cô cúi đầu đi nhanh ra phía. sau. Thấy Minh Huyền đang nằm ôn bài trên võng, Tú Uyên đến bên Huyền khẽ hỏi :

– Cô gái trên nhà là bạn Nam Phong hả ?

– Không phải bạn đâu, là bồ luột của anh Hai đó.

– Họ quen nhau lâu chưa ?

– Hai tháng rồi. Anh Hai nằng nặc đòi sống chung với chị ấy đấy. Chỉ đẹp ghê há !

Tú Uyên thở dài. Thì ra Minh Huyền không biết gì về Mỹ Trang cả.

Uyên hỏi tiếp :

– Mẹ em có biết chuyện này không ?

– Biết chứ ! Anh Hai nói là chị Trang đã một lần dang dở nên khỏi phải làm lễ cưới, má em nghe vậy chịu lắm. Không tốn tiền cưới hỏi mà lại có con dâu đẹp như vậy, ai mà không thích.

Tú Uyên rùng mình. Cô biết quá rõ về con người của bà Tần Lợi, chỉ thấy cái lợi trước mắt mà không nghĩ đến tầm quan trọng về đạo đức của một cô gái.

Tuy vậy, Tú Uyên không muốn can thiệp vào chuyện này, cô chỉ muốn sống

“khép kín” với những buồn đau của riêng mình mà thôi.

Anh Gia Long !

Rất lấy làm tiếc khi để lại cho anh vài dòng coi như lời vĩnh biệt của một người con gái đã từng là thần tượng trong trái tim anh. Hãy tha thứ cho em, Long nhé, khi em không còn ở bên cạnh anh nữa. Em không thể ở lại khi mà người ta luôn coi em là một kẻ thừa. Thêm vào đó lại là lời gièm pha, chê cười của Tú Uyên. Con nhỏ đó lần nào gặp em nó cũng nói xa nói gần rằng em đã sai lầm khi chọn một người chồng xấu xí như anh. Nó bảo em đẹp như vậy sao lại chịu làm vợ Gia Long ! Rằng anh vừa xấu, vừa cộc cằn, ăn học chẳng đến đâu, tương lai cũng không có gì bảo đảm ... Nó thật tiếc cho đời của em ...

Với những câu châm chọc như vậy thử hỏi em làm sao chịu đựng nổi. Hơn nữa, nó còn nói anh thua xa Gia Bảo. Gia Bảo đó vừa đẹp trai vừa ăn học giỏi, rất có khả năng quản lý tài sản gia đình:

Em thật có mắt mà như mù ...

Gia Long à ! Tú Uyên đã khiến cho em suy nghĩ thật nhiều và em quyết định phải xa anh thôi.

Đừng tìm kiếm em làm gì, em không bao giờ trở lại căn nhà này nữa. Mẹ anh và hai em của anh sẽ được vui hơn, còn Tú Uyên sẽ không chê em là ngu đại nữa.

Anh hiểu và thông cảm nhé Gia Long.

Cho em gọi lại anh và gia đình lời chào vĩnh biệt.

Gia Long ! Em có lấy theo một ít tiền và nữ trang, anh chớ có tiếc. Hãy coi như là một sự đền bù cho đời con gái của Mỹ Trang ...

Gia Long đọc xong những dòng thư của vợ anh tức giận vò nát mảnh giấy rồi cung tay dấm mạnh lên chiếc bàn làm ly tách rơi vỡ tung tóe trên nền gạch.

Đang buổi trưa nên không khí trong nhà lạnh tanh.

Hôm nay cuối tháng, cơ sở bà Năm Thành đang bận xuất hàng đi nên ai cũng bận rộn, tất cả hầu như tập trung dưới phân xưởng. Gia Bảo đi Đà Lạt với vợ, đã hơn mười ngày chưa thấy về, Lan Phượng còn ở ngoài tiệm may, bà Năm đang lo kiếm hàng xuất đi. Trong nhà chỉ còn lại Gia Long với nỗi tức giận tràn ứ tim. Anh tha hồ đập phá đồ đạc, thế mà cơn giận vẫn còn đầy trong lòng.

Gia Long vụt đứng dậy thay quần áo rồi đi đến một quán nhậu. Một mình một bàn, anh gọi thức ăn và bia với số lượng cho bằng năm bảy người uống.

Cần phải uống cho thật say để quên sầu và quên đi nỗi hận tình.

Đời khốn nạn quá ! Còn đàn bà như vợ anh thì dễ tiện, trắc nết. Tại sao vậy chứ ? Tại sao Mỹ Trang lại phản bội ta ? Trong khi vì cô ấy, ta sẵn sàng hạ mình làm nô lệ, đem dâng cho cô cả trái tim yêu và cả một gia tài. Không lẽ đàn bà có quá nhiều tham vọng hay sao ! Vậy thì câu “trao tài gái sắc” trong trường hợp này sai bét. Mỹ Trang chê ta không có bề ngoài thu hút đàn bà. Ta có nhiều tiền thế sao không giữ lại được một người vợ trẻ ? Tại sao ?

Gia Long vừa uống vừa găm gù trong cổ họng như một con thú bị thương:

Vừa lúc đó, cô gái hầu bàn đem thêm bia lên cho anh. Khi cô gái vừa quay đi thì đã bị Gia Long kéo lại ôm vào lòng, giọng anh lè nhè :

– Em gái, có thích anh không.

Cô bé nở một nụ cười gượng gạo :

– Anh hỏi câu này., khó trả lời quá ...

– Thì nói đại ra đi ! Thích hay là không ?

– A ... phải rồi ! Cả em cũng chê anh xấu trai, có phải là cái mặt anh tệ hại lắm hử ? Hử ?

Gia Long vừa nói vừa kề sát mặt cô gái.

Mùi rượu nồng nặc làm cô nàng khó chịu. Cô định tỏ một cử chỉ phản đối, nhưng chợt bắt gặp cái nhìn sắc lạnh của chủ quán, cô đổi ngay thái độ.

– À ... em ... thấy anh được lắm chứ, đâu có gì đáng sợ.

– Được là sao ? Có cảm tình không ?

– Ô ... đương nhiên là có rồi. Anh ... anh trông cũng lịch lắm đâu có thua ai ...

– Nói láo !

Gia Long gầm lên. Liền sau đó là một cái tát như trời giáng tung vào mặt cô gái. Mặt cô tái xám đầy những nước mắt.

Gia Long xô cô gái ra :

– Cút ngay đi cho tao rảnh mắt ! Bọn mày chỉ là cái thứ giả dối, chỉ vì đồng tiền mà thôi. Ai cũng muốn gạt tao cả. Khốn nạn ! Khốn nạn quá ...

Cô gái ôm lấy mặt bỏ chạy vào bên trong quán. Gia Long cầm lấy chai bia tu một hơi ừng ực ướt cả cổ, cả ngực áo.

Người chủ quán thấy vậy bước đến bên bàn của anh, nhỏ nhẹ nói :

– Anh bạn ! Anh say quá rồi, đừng uống thêm nữa.

Cầm mồm ! Mẹ kiếp ! Tao uống tao trả tiền, uống bao nhiêu mặc xác tao. Có ai quýt tiền chúng mày đâu mà cản tới cản lui.

– Nhưng ... lúc này anh đã đối xử quá đáng với tiếp viên của quán chúng tôi.

Gia Long chửi thề. một tiếng rồi lè nhè :

– Quá đáng cái gì ! Hừm ! Tại tao không muốn gặp mặt mấy con điếm đó, mày hiểu không ? Bọn nó chỉ rất một lũ tráo trở, lừa gạt đàn ông ... Hạ ha ...

Long ngửa mặt cười lớn như điên dại. Chủ quán chỉ biết lắc đầu bỏ đi, mặc cho anh muốn uống bao nhiêu thì uống. Hễ Long đập phá cái gì thì tiền phí tổn được ghi ngay vào hóa đơn ...

Khi Gia Long rời khỏi quán nhậu thì trời đã tối đường phố đã lên đèn. Long về đến nhà trong trạng thái say mềm. Thường thì anh là con sâu rượu, một đệ tử lưu linh có hạng với tử lượng rất cao, song lần này, anh chàng say khướt bởi một nỗi hận lòng.

Cửa cổng không khóa, có lẽ bà Năm tưởng vợ chồng Long-Trang đưa nhau đi chơi nên để cổng chờ.

Gia Long đẩy cửa bước vào, anh đi loạng choạng rồi vấp phải bệ đá ở bậc tam cấp té sòng soài trên nền gạch. Long cứ để thế nhắm mắt lại muốn ngủ ...

Chỉ được một lúc sau, cái lạnh của nền gạch, làm Gia Long mở mắt. Anh nghe mắt mình nặng trĩu, nẩy đom đóm, mọi vật như chao đảo ...

Bỗng có tiếng máy từ đâu vọng lại ồn ào trong đêm vắng ... Gia Long ôm đầu nhớ ra ...

Tú Uyên ! À, tiếng máy cào chạy ào ào vào giờ này ... con nhỏ lại làm ca đêm ...

Tú Uyên ! A, đúng rồi ! Chính là nó ... chính cái con quỷ cái nhiều chuyện này đã khích bác Mỹ Trang ...Hừm ! Nó đã xúi giục Mỹ Trang lia xa mình ... Nó lại còn dám chê mình không bằng thằng Gia Bảo. Được lắm ! Hãy xem ta rửa mối hận này ... Hừm ! Gia Bảo cưới vợ rồi, con Tú Uyên này phải ném mùi cay đắng, để chừa cái thói phá gia cang người khác ...

Như có một sức mạnh vô hình nâng đỡ, Gia Long bật dậy như một cái máy.

Anh lão đảo đi thẳng xuống phân xưởng ... Tú Uyên đang chăm chú cho máy chạy nên không hề chú ý bên ngoài. Tiếng máy ồn ào làm cô không nhận ra bước chân của Gia Long đang tiến gần lại phía mình.. Cho đến lúc Tú Uyên có cảm giác như ai đang ở phía sau lưng, mùi rượu nồng nặc, Uyên quay lại thì đã muộn. Gia Long từ phía sau ôm chặt lấy cô. Uyên cố vùng vẫy, mặt cô được che bằng khẩu trang chỉ chừa có đôi mắt, tay chân đã bị Long giữ chặt nên không thể kêu la được. Mà có lẽ nếu la được cũng chưa chắc có ai nghe vì tiếng máy chạy ào ào khá lớn ...

Tú Uyên tuyệt vọng, đôi mắt ướt lệ nhìn Gia Long như cầu xin anh dừng lại. Song Gia Long không hề đổi ý, anh nhếch môi thật đều hôn khắp trán, cổ, ngực Tú Uyên. Mặc cho Uyên cố sức chống cự, Gia Long xô cô ngã hẳn xuống đồng bao, rồi đưa tay giật phăng cúc áo cô. Tú Uyên hét lên kinh hãi ...

Giữa lúc đó, tự nhiên máy ngưng chạy và tiếng bà Năm rít lên giận dữ :

– Buông con gái tao ra, thằng mất dạy !

Thì ra bà Năm đã xuất hiện đúng lúc và đưa tay kéo cầu dao tắt máy.

Tú Uyên nghe tiếng bà thì mừng rỡ kéo áo che ngực. Còn Gia Long thì hăm hực buông vai Tú Uyên, mặt vẫn còn đỏ gay.

– Mày giờ trò gì vậy, Gia Long ? Mày tính làm nhục cái gia đình này hả ?

Làm sao mày có thể hành động đê tiện đến như vậy.

Gia Long đứng lên, từ từ xoay người về phía bà Năm. Con say như lùì lại, anh hướng tia mắt căm phẫn về phía mẹ :

– Mẹ còn muốn hỏi con tại sao à ? Mỹ Trang đã bỏ con rồi, chắc mẹ vui lắm phải không ?

Bà Năm kinh ngạc :

– Nó bỏ mày ? Tại sao nó lại bỏ mày chứ ?

Gia Long điếm tay ngay mặt Tú Uyên, nói :

– Tại con quỷ cái này đây !

Tú Uyên tái mặt sững sờ. Bà Năm hét lớn :

– Câm mồm ! Mày không được ăn nói bậy bạ như vậy. Mày dựa vào đâu mà vu khống Tú Uyên ?

Gia Long cười lớn :

– Vu khống ? Ha ha ... Con có bằng chứng hẳn hoi đấy mẹ ạ. Nè, mẹ xem đi !

Long móc túi lấy bức thư của Mỹ Trang ném về phía mẹ. Đó là một hành động hỗn hào, nhưng trong lúc này bà Năm không kể tới bà cúi nhặt mảnh giấy đã bị vò nát, bình tĩnh mở ra xem. Đọc đến đâu, nét mặt bà đan lại đến đó, càng đọc càng tái mặt. Bà ngẩng lên giận dữ nhìn Gia Long, nói :

– Khốn nạn ! Đây chỉ là những lời vu khống mà thôi. Mỹ Trang là đứa con gái trác nết, bỏ đi rồi còn muốn hại người. Đầu óc con u mê quá Long ạ. Tú Uyên nó không bao giờ ăn nói bậy bạ như thế đâu. Hừ ! Vợ mày quả là mưu sâu kế độc, một mũi tên nhưng bắn hai chim, nó làm mày thù ghét Tú Uyên và Gia Bảo. Người như nó không đáng làm dâu dòng họ Phan Thanh.

– Mẹ còn bênh con Uyên hả ?

– Không phải bênh, mẹ chỉ nói sự thật.

Mà bây giờ con say bí tỉ thế này, làm sao con phân biệt phải trái. Về phòng nghỉ đi, sáng mai, mẹ sẽ nói chuyện với con.

Mẹ

Gia Long định nói thêm nhưng bà Năm đã đẩy vai anh về phía trước. Gia Long đành ngất ngưỡng bước về phòng, đầu nặng như treo đá. Anh ngã vật ra giường một lúc là ngủ ngay.

Bà Năm Thành đi lại chỗ Tú Uyên. Thấy cô ôm mặt khóc tức tưởi thì thương lắm, bà thân mật ôm vai Tú Uyên, dịu ngọt nói :

– Uyên à ! Con thương bác, đừng giận anh Long con nhé. Nó say quá không còn tự chủ được.

Tú Uyên vừa khóc vừa nói :

– Xưa nay, anh ấy vẫn ăn nhậu say sưa, nhưng có bao giờ đối xử với con như thế này đâu. Con đâu có làm chuyện gì méch lòng anh, sao anh lại nặng lời với con như vậy ?

Bà Năm trao cho Uyên lá thư của Mỹ Trang rồi nói một cách bất mãn :

– Nguyên do nằm ở đây nè !

Uyên liếc nhìn mấy dòng chữ trong thư, môi mím chặt vì tức giận. Cô ghen ngào nói :

– Trời ơi ! Tại sao chị ấy lại hại con như vậy ?

Rồi cô sực nhớ ra hôm Mỹ Trang đến nhà Nam Phong ... À, ra thế ! Vì sợ mình làm lộ chuyện nên Mỹ Trang đã ra tay trước. Thật bỉ ổi, hèn hạ !

Bà Năm Thành nhìn nét mặt đau khổ của Uyên, vội tìm lời an ủi :

– Thôi, bỏ qua giùm bác đi Uyên ! Dù sao chuyện cũng đã rồi, bác thay mặt đưa con hờ hững mà chịu lỗi với cháu đấy. Cháu có trách thì cứ trách bác đi.

Tú Uyên đưa tay gạt lệ buồn bã nói :

– Thừa bác, ơn bác đối với cháu quá dày, cháu đâu dám phiền trách. Hơn nữa, lỗi ấy không phải tại anh Long gây nên.

– Ngày mai, bác nhất định bắt nó phải đến xin lỗi cháu mới được.

– Không cần đâu bác ạ. Tiện đây ... cháu ... à không, tiện đây con xin bác từ nay cho con xin nghỉ việc hẳn.

Bà Năm sững sờ :

– Nghỉ luôn ư ? Như vậy là con nhất quyết không chịu bỏ qua lỗi lầm của Gia Long.

Tú Uyên lắc đầu :

– Không phải đâu bác ! Thật là con đã có ý định này từ trước nhưng chưa tiện nói. Bác đừng hiểu lầm, con không phải vì chuyện xúc phạm của anh Long mà quyết định như vậy đâu.

– Tại sao con phải nghỉ ? Con định sẽ làm gì ?

Tú Uyên thở dài. Cô chưa biết phải làm gì nếu xa rời nơi đây. Nhưng cô đã có ý định phải đi, bởi vì ở đây không còn gì cho cô lưu luyến cả. Gia Bảo cưới vợ rồi, còn Gia Long thì coi cô là hạng thấp kém, muốn sàm sỡ lúc nào chẳng được, sẽ không còn ai che chở cho cô. Bà Năm tuy thương yêu cô, nhưng cũng chỉ có giới hạn, đâu thể nương nhờ mãi được.

Người yêu thương lo lắng cho cô nhất là Gia Bảo thì giờ anh đã tìm thấy hạnh phúc. Cô không có lý do gì làm vướng bận đến anh nữa.

Ở lại đây Uyên cũng không tài nào chịu nổi sự giằng xé của con tim mỗi khi nhìn Gia Bảo với Khánh Hà song bước bên nhau trên con đường hạnh phúc.

Uyên tự hỏi, liệu cô có giấu kín chuyện lòng được mãi hay không ? Hay đến một lúc nào đó, tình cảm không kiềm chế được, sẽ chìm hạnh phúc của Gia Bảo vào

cảnh trái ngang ... Khánh Hà không có lỗi gì hết, Khánh Hà xứng đáng với vị trí hôm nay. Vì vậy, Tú Uyên phải rời xa khung trời đã chứa đầy kỷ niệm ...

– Xin phép bác, con đi !

Tú Uyên nghẹn ngào thốt lời từ giã. Bà Năm ôm vai cô :

– Đêm khuya rồi, hãy ở lại. Sáng mai, con sẽ được toại nguyện. Uyên à ! Bác có chuyện muốn nói với con. Ngồi xuống đi !

Tú Uyên ngoan ngoãn ngồi xuống cạnh bà :

– Tú Uyên ! Theo bác thấy thì ... trong nhà này, con chỉ với một người ...

Tim Tú Uyên thót lại vì lo lắng. Trời ơi ! Bà ấy biết được lòng mình sao ?

Uyên cảm thấy lạnh buốt người dù trời đang trong đêm mát dịu.

– Đừng ngại, Tú Uyên ! Bác không trách móc gì con đâu. Vả lại, Gia Bảo thật ra là thích ở bên con hơn bất cứ ai ...

– Bác Năm ...

– Hãy nghe bác nói đã ! Bác lớn tuổi rồi, biết phán đoán sự việc mà. Tú Uyên !

Con là một đứa con gái tốt, đầy đủ đức hạnh, nhưng con đã đến muộn trong cuộc đời Gia Bảo. Cô giáo Khánh Hà đã chôn tuổi thanh xuân của mình trong mấy năm dài chung thủy. Hà đã từ chối tất cả những lời tỏ tình, những hẹn ước hôn nhân.. để chỉ đợi một mình Gia Bảo. Nó xứng đáng với hạnh phúc do Gia Bảo mang lại ... cho nên từ dạo trước, bác đã quyết định chọn Khánh Hà làm dâu. Con đến sau thì làm em gái Gia Bảo. Tuy vậy, bác không bao giờ thúc ép hoặc cản trở nó. Bác chỉ muốn để nó hiểu lấy điều đó ... và sau cùng nó đã quyết định.

– Tú Uyên ! Có lẽ điều đó làm cho con đau khổ lắm, nhưng con trai ta cũng nặng sầu. Tình yêu mà, thường khó giải thích lắm. Bác vui lòng trước cách xử sự của con, con đã giúp Gia Bảo có một quyết định dứt khoát. Bác rất hiểu sự chịu đựng của con. Bác mang ơn con. Bây giờ con có ý muốn nghỉ việc ở đây, bác sẽ buồn vì vắng bóng một đứa con gái dịu hiền, giỏi việc ... nhưng bác cũng không thể ép con. Vậy con hãy nhận số tiền này, bác tặng con để xoay xở trong những ngày sắp tới .

Tú Uyên đa lệ, cô chối từ :

– Không ! Bà Năm đừng làm vậy ! Con tự lo liệu được bác đừng đưa tiền cho con

...

Bà Năm nhất định dúm xấp tiền vào tay cô :

– Con không được cãi bác, hãy cất đi !

– Không phải là bác trả ơn cho sự hy sinh của con đâu, đừng khách sáo ! Con hãy coi như đó là tình cảm của một người mẹ dành cho đứa con gái của mình trước lúc nó phải đi xa ... Từ nay, mẹ sẽ nhớ con lắm. Dù con ở đâu, làm gì lâu lâu nhớ ghé thăm mẹ nghe Uyên !

Tú Uyên cảm động ôm chầm lấy bà Năm Thành, mặt cô ràn rụa nước mắt.

Đã lâu lắm rồi, Uyên thiếu vắng bóng hình của mẹ. Nay bà Năm đã xem cô như một đứa con, hỏi làm sao cô tránh khỏi xúc động nghẹn ngào.

Uyên khóc trên vai bà mẹ nuôi :

– Vâng ! Con sẽ về thăm mẹ. Con hứa !

– Tú Uyên !

Bà Năm Thành cũng khóc với cô.

Đêm càng khuya, cảnh vật càng vắng lặng. Tình cảm giữa hai con người càng thêm quyến luyến khi biết rằng từ mai họ sẽ xa nhau.

Chương 6

Bà Tân Lợi ngồi đối diện với Tú Uyên, nét mặt lạnh lùng khó hiểu. Hai bên bà là Nam Phong và Minh Huyền, Minh Hương vẫn còn say ngủ.

Bà Lợi đột ngột lên tiếng :

– Tú Uyên ! Chắc cô cũng hiểu rõ tại sao tôi cho mời cô lên đây chứ ?

Tú Uyên cúi đầu tránh cái nhìn của bà, nói :

– Dạ, con chưa hiểu ý thím.

– Chưa hiểu ? Cô nói thật lòng đấy chứ ? Bộ cô không biết là cô đã làm phiền chúng tôi quá lâu hay sao.

Tú Uyên lịm người. Thì ra bà ta muốn đuổi cô Tú Uyên đã có nghĩ đến chuyện này, nhưng không ngờ nó lại xảy ra sớm hơn dự kiến của cô.

– Thừa thím, con cũng biết sự có mặt của con ở đây gây phiền hà cho thím và các em.

Nhưng hiện tại con chưa tìm được chỗ dung thân, nên muốn xin thím rộng lòng cho con được phép ở lại thêm ít lâu nữa, khi tìm được chỗ ở thuận tiện, con sẽ ra đi ...

Bà Lợi khó chịu :

– Cô tính ở lại đến bao giờ ? Hết đời chắc ? Đợi cho cô tìm được chỗ ở thuận tiện chắc tôi không còn sống để mà thấy cô đi. Chỉ tội cho mấy đứa con của tôi phải chịu ảnh hưởng cái xấu xa của cô mà trở nên hư đốn.

Tú Uyên sững sờ :

– Thím nói con hư đốn chỗ nào ?

– Hừ ! Cô còn dám hỏi ư? Cái thứ con gái đi đêm đi hôm rồi dắt trai về tận ngõ bộ tốt đẹp lắm hay sao ? Cô làm tôi xấu hổ đấy. Ở cái nhà như vậy mà còn đập diu ong bướm, nếu có nhà cửa đàng hoàng chắc cô mở dangcing luôn.

– Thím Út ! - Tú Uyên giận run người - Thím chớ nặng lời với cháu một cách quá đáng như vậy. Cháu tuy nghèo hèn, nhưng xưa nay chưa hề làm một điều gì tai tiếng. Cháu biết giữ tư cách của mình mà đâu đến nỗi để thím nhục mạ cháu như một con điếm vậy.

Bà Lợi cười gằn :

– Tôi nói không đúng sao ? Thứ người như cô làm gì có đủ tư cách mà lý sự với tôi: Xưa nay chưa có ai nghĩ rằng một đứa con hoang mà có đủ công dung ngôn hạnh. Có giỏi lắm thì cũng như mẹ của cô mà thôi, sẽ tạo thêm những đứa con hoang là đàng khác nữa.

Tú Uyên tê tái đến lịm người khi nghe lời sỉ nhục không thương tiếc của người đàn bà vô học. Con giận bùng lên không kiềm chế được Uyên đứng dậy la lớn :

– Bà im đi ! Bà không có quyền xúc phạm đến một người đã chết. Mẹ tôi không có lỗi gì trong chuyện này, tôi không cho phép bà nói như thế. Hừ, phải rồi ! Tôi là một đứa con hoang, nhưng tôi ăn ở có trước có sau, chớ không phải cái thứ cặn tàu ráo máng . Tôi tuy không đủ công dung ngôn hạnh, nhưng cũng không xấu xa bằng con cái của bà:

Con của bà có mẹ có cha mà vô giáo dục, kẻ đi quyến rũ vợ người, đứa thì sẵn đón đàn ông. Nói cho cùng cũng không ai tốt hơn ai mà tự cho mình là cao quý.

Những lời thẳng thừng của Tú Uyên làm bà Lợi giận tím người.

Nam Phong cũng bức bối không kém, hấn nhảy xô lại trước mặt cô :

– Mày nói gì vậy ? Ai quyến rũ ? Ai sẵn đón ?

Tú Uyên không chút sợ hãi, cô bình tĩnh đáp :

– Ai quyến rũ vợ người ta thì cậu nên tự hỏi chính mình. Còn chuyện sẵn đón là lời với

người khác thì Minh Hương sẽ giải thích với cậu.

– Con mắt dạy !

Nam Phong vung tay định tát Tú Uyên thì nhanh như chớp, Minh Huyền đã xông vào giữa ngăn cản lại :

– Anh Hai làm gì vậy ? Con trai ai đi đánh con gái yếu đuối hơn mình. Dù sao chị Uyên cũng sắp đi rồi, anh còn gây sự làm gì chứ !

Nam Phong cố nén giận rút tay về. Bà Lợi chỉ tay vào mặt Tú Uyên, quát :

– Cút ngay ra khỏi nhà tao, đồ bá vợ !

Tú Uyên nhếch môi lo thu dọn đi ngay. Hành trang không có gì ngoài mấy bộ quần áo đi ảnh của mẹ cả của ông Phát, nên cô thu xếp rất mau. Khi đi ngang qua chỗ bà Lợi, cô lịch sự cúi chào :

– Chào thím nhé ! Cho cháu gửi lời chào từ biệt chú Uyên.

Bà Lợi rít lên :

– Vĩnh biệt luôn càng tốt à mày. Chồng tao đâu có đứa cháu hoang đường như thế. Hừ ! Đi cho khuất mắt đi !

Tú Uyên cố nén đau khổ, nuốt lệ vào lòng mà đi. Cô đeo túi xách lên vai bước đi không một chút ngập ngừng lưu luyến. Minh Huyền lặng lẽ đi theo cô ra đến đầu ngõ, rồi chạy vội đến bên cô, nói :

– Chị Uyên ! Chờ em với !

Tú Uyên dừng bước hơi ngạc nhiên :

– Em theo chị làm gì ?

Minh Huyền sụt sịt khóc :

– Em muốn tiễn chị một đoạn. Chị định đi đâu ?

Tú Uyên lắc đầu :

– Chị chưa biết. Bất ngờ quá, chị không tính kịp. Chỉ cần rời khỏi nhà em thôi là tốt rồi.

– Chị Uyên ! Chị đừng buồn nha ! Mẹ em tánh ích kỷ như vậy, xin chị đừng trách.

– Minh Huyền ! Chị thương chú và em lắm, tiếc là không còn được bên nhau. Cho chị gửi lời tạ ơn chú. Thôi, em quay lại đi.

Minh Huyền ngần ngừ một lúc lâu ... Chợt nảy ra một ý, cô bèn níu tay Tú Uyên :

– Chị Uyên ! Em nghĩ ra rồi !

Uyên ngạc nhiên :

– Nghĩ ra ? Chuyện gì vậy ?

– Là như thế này ... Em có nhỏ bạn thân tên Yến Nhi, nhà nó tốt. Nó có người chị tên là Phụng Nhi thường giới thiệu việc làm cho người khác. Hay là em đưa chị đến đó nhé !

Tú Uyên lộ vẻ vui mừng :

– Thật vậy à ! Nhà cô ở đâu ?

– Hơi xa, chị ạ. Nếu chị chịu thì chị em mình đón xe thồ đi.

– Em đi như vậy bị rầy chết. Hay là ... cứ nói địa chỉ, chị tự đi cũng được mà.

– Không được đâu, phải có em mới được.

– Ta đi thôi !

Minh Huyền đưa tay vẫy chiếc xích lô vừa chạy tới, hai chị em bước lên. Tú Uyên nhủ thầm :

"Thôi kệ ! Phần số mình long đong như vậy phải chịu thôi.

Càng đi xa nơi này càng tốt".

Chiếc xích lô chạy lặng lẽ lướt đi giữa buổi trưa nhạt nắng, mang theo nỗi bất hạnh của người con gái đáng thương.

Những tia nắng buổi sáng len lỏi vào khung cửa sổ làm Gia Bảo giật mình thức giấc. Một ngày mới lại bắt đầu. Mười ngày trôi qua là cá chuối thời gian êm đềm ru anh ngất ngây, say trong hạnh phúc đời thường. Bảo khẽ cựa mình.

Cạnh anh, Khánh Hà vẫn còn đang say ngủ. Mái tóc buông rũ mềm trên bờ vai, đôi mắt cô khép chặt như chôn giữ giấc mộng tình chung thủy, hạnh phúc còn hiện trên nét mặt xanh xao.

Gia Bảo ngồi dậy rời khỏi giường đến bên cửa sổ chống tay nhìn ra ngoài trời đầy sương. Cái lạnh của Đà Lạt thật dễ thương. Gia Bảo nhìn đồng hồ tay, thấy trời đã sáng hẳn, anh vội đi làm vệ sinh cá nhân rồi khoác áo ra phố.

Một lát sau, Bảo trở về với một bó hồng trong tay. Hồng ở Đà Lạt đẹp nổi tiếng về màu sắc tươi thắm, những giọt sương còn đọng ở đài hoa.

Khánh Hà đã thức tự bao giờ và đang ngồi đọc sách trên giường. Gia Bảo bước đến, đặt bó hoa vào lòng vợ :

– Tặng em đó ! Hoa hồng của tình yêu.

Khánh Hà gấp quyển sách lại, ôm bó hồng với nét mặt rạng rỡ :

– Đẹp quá ! Mong sao tình ta thắm mãi như đóa hoa của chồng em tặng hôm nay.

Câu nói vô tình của vợ làm Gia Bảo nhói đau. Tội nghiệp Khánh Hà quá !

Hà vô tư chân thật biết bao, vậy mà tạo hóa thật cay nghiệt ...

Gia Bảo quay đi, cố nén tiếng thở dài. Khánh Hà nhận thấy vẻ buồn buồn nơi chồng nên lòng càng băng khuâng, – Chuyện gì thế Gia Bảo ? Anh có gì mà dăm chiêu vậy ?

Gia Bảo đổi ngay nét mặt, anh cười đáp :

– Không có gì ... À ! Em đang đọc quyển gì đó ?

Khánh Hà giơ cao quyển tiểu thuyết trước mặt chồng :

– Viên ngọc trai , được giải thưởng Nobei đó Anh đọc chưa ?

– Chưa ! Anh lười đọc lắm. Hay không ?

– Rất tuyệt ! Em đã đọc hầu hết những quyển của nhà văn này cơ.

Gia Bảo cười :

– Chà ! Lên đến đây mà còn đem theo cả lô tiểu thuyết để đọc thì quả thật em mê quá rồi. Nói cho anh biết đi, ghiền từ hồi nào vậy ?

Khánh Hà nguýt chồng :

– Hạch hỏi đến thói quen của em đó hả ?

– Không dám ! Anh chỉ muốn em đọc ít thôi, để còn thời gian nghỉ ngơi nữa chứ. Em bệnh mà.

– Anh lúc nào cũng vậy. Em khỏe rồi mà cứ lo lắng không đâu. Cho anh biết nha, em đọc truyện kén tác giả lắm đó.

– Vì sao mà lại kén như vậy ?

– Đọc sách phải kỹ chứ ! Lời văn phải hay, nội dung hợp lý, có tính giáo dục tốt, như vậy mới nên đọc. Còn không thì kết quả sẽ hại lắm.

– Thế em có bao giờ đọc phải một tác phẩm không vừa ý chưa ?

Khánh Hà gật đầu :

– Có rồi, rất là chán !

Rồi cô nhìn Gia Bảo, dò ý :

– Anh có bao giờ đọc tiểu thuyết không ?

– Có, nhưng anh chỉ đọc truyện dịch mà thôi.

– Đó là những tác phẩm nào vậy, giới thiệu cho em biết với !

– Nhiều lắm ! Lúc nào rảnh, anh sẽ kể cho em nghe và cho em mượn ...

Khánh Hà cầm xấp hình trên tay ngắm nghía mãi mà không biết chán. Những hình ảnh này có lẽ là đẹp nhất của đời cô. Khánh Hà cảm thấy mình hạnh phúc biết bao. Đây là hình hai vợ chồng đang âu yếm bên nhau giữa đồi thông vì vu tiếng gió. Đây là hình hai người ngồi bên dòng suối trắng, má tựa vai kề. Còn đây nữa ... cô đang ngồi trên du thuyền trong vòng tay thương mến của Gia Bảo ... Ôi ! Tình yêu thấm thiết của chồng đã tạo cho Khánh Hà một thiên đường hạnh phúc. Cô đã không chọn lầm, Gia Bảo là một người chồng mẫu mực ...

– Hù !

Không cần quay lại, Khánh Hà cũng biết đôi tay của chồng đang đặt trên bờ vai mình.

Cô nũng nịu ngả đầu vào ngực anh :

– Anh làm em hết hồn à. Bắt đền đi !

Gia Bảo đặt lên môi hồng một nụ hôn say đắm.

– Đền em đó !

– Anh Bảo !

– Gì cưng ?

– Hình chụp đẹp ghê nè, anh thấy không ?

– Đương nhiên rồi. Hình ảnh của vợ anh chắc chắn là phải đẹp. Còn hình của anh ... lại càng đẹp hơn.

Hà đỏ mặt, cúi nhẹ vai anh :

– Ư ai bảo là anh đẹp ?

– Thì chính em vừa công nhận mà !

– Xí ! Người ta khen cảnh Đà Lạt đẹp, chứ có nói người đẹp hời nào đâu !

Gia Bảo cười nịnh vợ :

– Nhưng cảnh đẹp là nhờ em đấy chứ.

– Thôi, em hông có đùa đâu:

– Anh đâu có đùa ! Em đẹp thật mà !

Khánh Hà bấu môi :

– Xạo ! Đẹp mà bị người ta cho ở giá năm năm trời mới chịu ngó đến một lần.

Gia Bảo ôm vợ vào lòng, dịu dàng :

– Anh có lỗi, anh biết lỗi rồi. Nhưng Hà nè ! Chỉ một lần lên xe hoa thôi là em sẽ có được anh trọn đời đó. Tình càng lâu càng bền, càng nồng càng say, em hiểu không ?

Khánh Hà ửng hồng đôi má :

– Em hiểu lắm anh ạ ! Thực ra, em hạnh phúc đến phát khóc khi được cùng anh đi trong tiếng nhạc đón dâu ... và ngay cả bây giờ em vẫn hoàn toàn hạnh phúc. Anh Bảo ơi !

Được sống bên anh chừng này thôi là em mãn nguyện lắm rồi. Nếu có phải chết, em vẫn không bao giờ hối tiếc ...

Gia Bảo tái mặt, đưa tay che miệng vợ :

– Nói vậy ! Làm gì có chuyện chết chóc ở đây. Em đừng nói lung tung, anh buồn đấy,

Khánh Hà gỡ tay chồng, âu yếm :

– Xin lỗi nghe anh. Em chỉ ví dụ vậy thôi.

– Khánh Hà ! Cất hình đi, vợ chồng mình lên đồng thông chơi. Chiều nay trời đẹp quá.

Khánh Hà nhắc nhở anh :

– Cảnh đẹp làm anh quên mất lời về.

– Đừng lo chuyện ấy ! Hãy tận hưởng hạnh phúc đi đã, chừng nào về cũng được mà.

– Em sợ mẹ trông.

Gia Bảo trêu :

– Em bé ơi ! Mẹ sẽ không còn trông đợi em nữa đâu khi đã gả em cho anh.
Đừng nhõng nhẽo như thế, anh sẽ thay mẹ đánh đòn cho em chữa. Sợ không hả?
– Xí ! Còn lâu em mới sợ anh !

Gia Bảo ngồi trên mỏm đá, băng khuâng lắng nghe tiếng thông reo mà lòng buồn man mác. Thời gian trôi thật nhanh. Thấm thoát mà đã hai tuần lễ ở thành phố sương mù này. Anh ngắm những xác lá vàng giữa buổi chiều nhạt hòa mang mây trời xuống thấp và tự hỏi những giây phút bên cạnh vợ hiền sẽ kéo dài được bao lâu.

Trong lúc đó, Khánh Hà một mình đi dưới hàng thông, rồi dùng dao nhọn khắc lên thân cây hai chữ Bảo-Hà . Một lát, có đến bên chồng, kéo anh đứng lên đi về phía rừng thông.
– Đến đây nè anh ! Em đã khắc tên chúng ta trên ghềnh đá, trên những thân cây, tiếp đến là ngày tháng mà mình lưu lại ... Anh có thích những kỷ niệm như thế này không ?

Gia Bảo dịu dàng :

– Chắc chắn là phải thích, nhưng em cần gì phải làm như vậy chứ ?
– Anh cho rằng không cần sao ? Nơi này sẽ đánh dấu chuyến đi kỷ niệm của chúng mình. Một lúc nào đó, khi mình trở lại đây, nhìn thấy dấu ấn này sẽ gợi nhớ cho mình những ngày tháng đã qua.

– Em lãng mạn quá đấy cô giáo ạ ! Mà có thật là em thích có dịp trở lên đây không ?

– Anh hỏi gì lạ vậy ? Em thích lắm chứ. Em vẫn mơ ước rằng mỗi năm vào.

kỳ nghỉ hè, anh sẽ đưa em lên chốn này tìm lại kỷ niệm của thời trăng mật.

Mình sẽ lại cùng đi dạo ở rừng thông hoặc là cùng ngồi nhìn thác đổ. Những mơ ước giản dị như thế, anh không nghĩ đến à ?

Gia Bảo lắng nghe mơ ước của vợ hiền mà lòng đau như cắt. Khánh Hà ơi !

Làm sao giấc mơ của em được toại nguyện, làm sao chúng mình còn cơ hội để đến nơi này:

Ngày tháng đó ... sẽ không bao giờ có nữa. Anh sợ không còn dịp nào thăm lại chốn mù sương ... Làm sao em hiểu được điều này ...

– Gia Bảo ! Anh đang nghĩ gì vậy ? Có nghe câu hỏi của em không ?

Gia Bảo nhìn vợ, lòng xao xuyến một tình yêu khó tả. Anh đưa tay nâng cằm vợ :

– Anh nghe rồi ! Anh cũng có mơ ước như em. Nếu không có gì thay đổi thì mỗi năm anh sẽ dành một tháng lên Đà Lạt với em. Chịu chưa ?

Khánh Hà cau mày :

– Tại sao lại cô chữ nếu ở đây ? Anh còn sợ là có thay đổi hay sao ?

– Không phải anh sợ gì đâu ! Nhưng chuyện đời cũng không thể nói trước được, em à.

– Anh Bảo ! Em.. Gia Bảo lại cúi xuống hôn vợ :

– Thôi, đừng nói nữa ! Năm sau nhất định mình sẽ có một tháng du lịch nơi đây, anh hứa chắc vậy đó. Chỉ cần em được vui vẻ, hạnh phúc thì cái gì anh cũng làm cả.

Khánh Hà cười sung sướng :

– Thiệt hén !

– Thiệt ! Nào, đến đây, anh sẽ đưa em đi dạo tiếp những cảnh đẹp còn lại ...

Sau đó, em phải ngủ một giấc thật dài, để chuẩn bị cho cuộc hành trình ngày mai ...

– Mẹ ơi ? vợ chồng Gia Bảo về tới kìa !

Lan Phượng đang ngồi làm khay áo, chợt reo lên khi thấy Gia Bảo với Khánh Hà tay xách, nách mang từ ngoài cổng bước vào. Lan Phượng vội ngừng tay chạy ra phụ xách va ly cho em.

Bà Năm từ dưới nhà đi lên, mỉm cười :

– Hai đứa mới về đó hả ? Chuyến đi có vui không ?

Khánh Hà lễ phép thưa :

– Dạ, vui lắm thưa mẹ. Chúng con có mua quà cho mẹ đây, cả anh Long và chị Phương nữa.

Phượng thích thú cười lớn :

– Chà ! Thầy, cô xộp quá nhỉ ! Nào, vào nhà đi, xem có những món gì nào !

Bốn người đi vào nhà. Gia Long đang ngủ trên ghế bành cũng giật mình thức giấc. Bà Năm phụ con dâu lấy quà tặng ra, gồm vải, áo len, khăn choàng, dâu tươi ... đủ thứ.

Thừa lúc mọi người đang bận rộn trò chuyện và chuyền tay nhau xem ảnh Gia Bảo ôm một bọc dâu đi thẳng xuống phân xưởng tìm Tú Uyên.

Hai tuần không gặp Uyên, Gia Bảo cũng thấy nhớ. Khi đến gần phòng máy, Bảo ngạc nhiên về sự vắng mặt lạ thường. Anh bước vào, phòng máy trống trải không có bóng dáng Tú Uyên. Gia Bảo nhìn quanh, không tìm thấy dấu vết gì chứng tỏ Uyên vừa mới đi đâu đó. Gia Bảo thấy lo ngại, không hiểu có chuyện gì xảy ra trong thời gian anh đi Đà Lạt hay không ? Bất chợt anh nhìn lên vách tường, thấy một bài thơ mà Uyên viết lại bằng than còn rõ nét, nằm ở tận góc tường trên cùng, phải chú ý lắm mới thấy.

Gia Bảo lịm người. Tú Uyên tại sao lại viết đoạn thơ này ? Bây giờ em ở đâu ? Không lẽ món quà của anh đã trở thành vô nghĩa ?

– Con tìm Tú Uyên hả ?

Gia Bảo quay lại thấy mẹ, liền hỏi :

– Em gái con đâu rồi mẹ ?

Bà Năm buồn bã đáp :

– Tú Uyên nghỉ việc rồi, – Nghỉ à ? Máy hôm rồi mẹ ? Vì sao vậy ?

– Không phải nó nghỉ phép, mà là nghỉ luôn.

Gia Bảo rùng rời :

– Nghỉ luôn ! Sao kỳ vậy ? Uyên đã hứa với con là sẽ làm việc ở đây mãi.

mà:

Con nói vậy sao được ? Đây chỉ là một doanh nghiệp tư nhân, mức lương đâu có là bao. Nếu Uyên nó tìm một công việc khác có mức lương cao hơn, thì mình phải để nó đi thôi. Đừng ích kỷ như vậy con ạ.

– Nhưng ... nhà mình như một gia đình thứ hai của cô ấy. Mẹ giúp cô ấy được mà, đâu cần phải đi như vậy.

– Con đừng nói chuyện vô lý như vậy ! Tú Uyên là đứa con gái có lòng tự trọng không muốn lạm dụng lòng tốt của mình. Chúng ta giúp đỡ thì cũng chỉ phần nào chớ đâu thể là suốt đời. Vì vậy nếu nó cần một tương lai sáng sủa hơn thì nó phải thay đổi công việc. Có gì mà con ngỡ ngàng quá thế?

– Mẹ ! Uyên có nói với mẹ là sẽ làm việc ở đâu không ?

Bà Năm lắc đầu :

– Mẹ không rõ ! Chỉ nghe nó bảo là có một người bạn cũ đã tìm việc cho nó, vậy thôi !

Gia Bảo thở dài :

– Tú Uyên tệ quá, ra đi mà không từ giã con.

– Tại con đi lâu như vậy, mà ... công việc thì gấp, làm sao nó đợi được. Máy hôm nay Gia Long nó chạy máy cho mẹ không đó, nó chạy ban đêm, Lan Phượng chạy máy ban ngày. Bữa nay mô-tơ bị cháy chưa quán được nên máy nghỉ đó.

– Hả ! Anh Hai lúc này siêng vậy sao ? Không theo giữ vợ nữa à ?

Bà Năm thở dài :

– Còn gì nữa mà giữ gìn. Mỹ Trang đã bỏ đi rồi, đem theo hết quần áo và tư trang, cả

quyền sốt tiết kiệm nó cũng lấy đi. Thăng Long đại quá, để nó đứng tên, bây giờ nó hốt trọn hết.

Gia Bảo tròn mắt kinh ngạc :

– Chị Hai bỏ ảnh rồi sao ? Chỉ về gia đình à ?

– Không phải ! Nó đi đâu mà nhà nó cũng không biết. Mẹ đoán chắc là theo tình nhân của nó thôi.

– Chị ấy ngoại tình ?

– Tánh của nó con biết mà, khỏi mẹ làm gì !

– Rồi anh Hai tính sao ?

– Lúc đầu nó đau khổ lắm. Mẹ khuyên riết cũng phải nghe; bây giờ chịu bắt tay vào việc rồi. Hy vọng nó sẽ làm lại cuộc đời mới.

Bà Năm Thành tuyệt đối không nhắc đến chuyện xấu của Gia Long với Tú Uyên, bà muốn tránh sự bất hòa giữa hai anh em.

– Con chỉ đi vắng nửa tháng mà xảy ra nhiều chuyện quá hờ mẹ ? Cả hai cô gái đều ra đi. Con chỉ tiếc Tú Uyên bỏ đi mà không nói. Còn chị Mỹ Trang đi hay ở cũng chẳng liên quan gì đến con đâu.

Gia Bảo đã nói thật. Người mà anh quan tâm là Tú Uyên, còn Mỹ Trang thì không có ý nghĩa gì. Con người lãng loạn đó không xứng đáng cho anh gọi hai tiếng chị Hai nữa.

– Gia Bảo, lên trên nhà đi ! Con bỏ xuống đây một mình sẽ làm Khánh Hà nghi ngờ đấy. Có gì thì con cùng đi với vợ vẫn hơn.

– Con hiểu rồi, thưa mẹ.

Hai mẹ con cùng đi lên. Gia Bảo nói với vợ :

– Em đi tắm cho khỏe rồi anh đưa em về bên mẹ. Chắc mẹ ở nhà cũng mong mình lắm.

Khánh Hà vui vẻ làm theo lời chồng. Khi cô trang điểm lại xong, Gia Bảo chở cô về nhà mình.

Bà mẹ Khánh Hà đang dùng bữa, thấy vợ chồng Khánh Hà về đến thì vui lắm.

– Dữ ác hôn ! Mẹ tưởng hai con đã quên đường về.

Khánh Hà tươi cười lấy dĩa và mật đưa cho mẹ, rồi đưa quà tặng riêng cho bà. Mẹ cô hôn trán con gái, nói :

– Sau tuần trăng mật trông con có vẻ đẹp hơn đây, Khánh Hà ứng hồng đôi má :

– Đó là nhờ sự chăm sóc của chồng con đấy mẹ.

– Thôi, hai đứa đi lấy thêm chén lên ăn cơm với ba mẹ cho vui.

Gia Bảo lễ phép :

– Thưa cha, vợ chồng con ăn cơm rồi. Cha mẹ cứ dùng đi ạ.

– Khánh Hà ! Con lo dọn dẹp chỗ nghỉ ngơi cho Gia Bảo đi !

– Dạ, con làm ngay đây ba ạ.

Khi ba mẹ Khánh Hà đã đi nghỉ, Gia Bảo nói với vợ :

– Mẹ nói là Tú Uyên đã xin nghỉ việc luôn, vợ chồng mình nên đi thăm cô ấy một chút.

Em có muốn đi với anh không ?

– Đi bây giờ hả anh ?

Gia Bảo gật đầu. Khánh Hà nghĩ ngợi một lúc rồi nói :

– Nói thật với anh, em còn mệt lắm. Anh chịu khó đi một mình nghen. Cho em gọi lời thăm Tú Uyên.

Gia Bảo nhìn vợ, cố tìm xem cô có ý nghi ngờ gì mà từ chối đi chung với mình hay không.

Thấy nét mặt cô vẫn thản nhiên, Bảo nói :

– Em, không đi thì thôi, anh ở nhà với em.

Không ngờ Khánh Hà trách :

– Anh đừng làm như vậy mà. Tú Uyên dù sao cũng là đứa em gái đáng mến.

Nay tự dưng cô ấy nghỉ việc, anh nên ghé thăm để biết rõ lý do. Đừng để Uyên nghĩ rằng sau khi anh cưới vợ rồi thì không còn tình thân với cô ấy nữa. Đừng ngại, em không phiền anh đâu !

Gia Bảo nhìn thẳng vào ánh mắt của vợ. Biết cô nói thật, Gia Bảo mãi yên tâm :

– Vậy em ngủ đi. Anh ghé Tú Uyên một lát sẽ trở về ngay.

– Vâng. Anh đi đi !

Khi Gia Bảo nổ máy cho xe chạy rồi, Khánh Hà bước vào phòng. Cô nằm xuống chiếc giường hạnh phúc của hai vợ chồng, thầm nghĩ :

– Gia Bảo đối với mình thật hết lòng hết dạ, mình cũng không nên hạn chế tự do của anh làm gì. Một lúc nào đó, mình ngỡ rằng sẽ không có được tình yêu của anh ấy. Nếu mình không là người đến trước thì tình yêu đó sẽ thuộc về Tú Uyên. Nhưng bây giờ ... Gia Bảo đã là chồng của mình, anh ấy không hề có biểu hiện gì là giả dối cả. Tình yêu của anh ấy đối với Tú Uyên nếu có chắc cũng đã phai rồi. Tú Uyên không yêu anh, nên cô ta không có vẻ gì đau khổ khi anh thành hôn với mình. Như vậy, mình không có lý do gì để nghi ngờ Gia Bảo cả ...

Khánh Hà nghĩ như vậy nên không còn băn khoăn, chỉ một lúc sau là cô đã chìm vào giấc mộng.

Gia Bảo về đến nhà lúc vợ đã ngủ say. Anh vào phòng cố không gây tiếng động để giữ giấc ngủ cho Khánh Hà. Ngả lưng nhẹ nhàng bên cạnh vợ, Bảo gác tay lên trán suy tư.

Lúc này, Gia Bảo đã đến nhà chú thím của Tú Uyên. Không gặp Uyên, Minh Hương lại chào đón anh bằng những cử chỉ thiếu đứng đắn. Lúc anh sắp ra về thì gặp Minh Huyền. Huyền nói Tú Uyên đã đi rồi và không biết cô ấy đi đâu.

Gia Bảo cảm thấy Minh Huyền có vẻ muốn giấu anh điều gì. Anh hỏi mãi, Huyền vẫn nói là không biết. Vậy thì làm sao tìm ra được Tú Uyên ?

Gia Bảo bỗng thấy buồn vô hạn. Tại sao Uyên bỏ đi khi anh mới kết hôn ?

Tại sao cô viết bài thơ đọng đầy nước mắt ấy ? Cô ở đâu và làm gì để sống ?

Tội nghiệp cho Uyên bơ vơ giữa dòng đời. Nhưng biết tìm cô ở đâu khi Gia Bảo còn một trách nhiệm với người vợ mà anh phải thể hiện bằng tất cả tình cảm thật nhất của mình.

Chỉ có như thế, Gia Bảo mới không ân hận nếu ngày mai, chuyện ấy xảy ra ...

Tâm sự của anh chỉ có mình anh biết rõ và anh cũng không thể hé môi thổ lộ với bất cứ ai, kể cả Tú Uyên.

Chương 7

Nhìn đồng hồ tay, thấy đã đến giờ, Phụng Nhi bèn lay vai Tú Uyên, gọi :

– Uyên ơi ! Dậy đi em. Hai giờ rồi !

Tú Uyên dụi mắt, ngơ ngác một lúc rồi ngồi bật dậy.

Phụng Nhi cười với cô :

– Em ngủ say quá ! Chị đã thức từ mười một giờ rồi, thấy em ngủ ngon nên chị không gọi.

Tú Uyên vươn vai :

– Lúc này em nằm mơ lạ quá, chị ạ.

– Em mơ thấy chuyện gì ?

– Em mơ thấy rằng mình đã gặp lại Gia Bảo.

Phụng Nhi lắc đầu cười :

– Lại mộng tưởng nữa rồi ! Đây là nhà chị chứ đâu phải nhà chú thím em mà mong Gia Bảo gặp.

Tú Uyên thở dài :

– Em cũng không mong Gia Bảo tìm em, bởi anh ấy đã lập gia đình, còn em thì không thích rắc rối.

Phụng Nhi nói :

– Nghề nghiệp của chúng ta là phải chấp nhận rắc rối, Uyên ạ. Những anh chàng thường lui tới nhà hàng phần đông đều đã có vợ. Chúng ta vẫn phải ngọt dịu với họ, đâu tránh né được ... Chị nói đó là nghề nghiệp, là công việc, còn chuyện riêng tư lại là vấn đề khác, Uyên hiểu không ?

– Dạ, em hiểu.

– Thôi, sửa soạn đi Uyên. Phần chị xong rồi.

Tú Uyên rửa mặt, thay quần áo rồi ngồi vào bàn trang điểm. Thấm thoát đã hai tháng trôi qua, kể từ khi Tú Uyên rời khỏi nhà chú thím xuống tận Bãi Dương làm việc. Được sự giới thiệu của Minh Huyền, Tú Uyên làm quen với Phụng Nhi, một tiếp viên của nhà hàng Thùy Dương:

Phụng Nhi có nhà riêng ở Bình Tân nên cô ở luôn đây và cùng đi làm với Nhi, vì Nhi cũng có một tâm sự buồn.

Trong gia đình, Phụng Nhi là đứa con gái đẹp nhất và biết yêu sớm nhất.

Tình yêu đầu đời của cô không gặp may, Phụng Nhi đã yêu lầm tên họ . Sỡ", mang thai với hắn và được hắn hứa hẹn cuộc sống chung đầy tốt đẹp. Rồi Phụng Nhi đã đi theo hắn thuê nhà ở, hắn đã gạt cô uống thuốc phá thai mà cô cứ ngỡ là thuốc dưỡng thai. Lúc bị hư thai, Phụng Nhi bị băng huyết phải vào bệnh viện.

Tên sở Khanh kia quát ngựa truy phong không một tiếng giã từ. Phụng Nhi từ đó mang mối hận lòng không bao giờ phai. Từ một cô gái nhà lành, gia đình khá giả, Phụng Nhi đã bước vào đời mưa gió của một nữ tiếp viên, tận dụng sắc đẹp rút tiền bọn đàn ông háo sắc.

Sau một thời gian ngắn làm tiếp viên, Phụng Nhi đã mua được một căn hộ nhỏ dùng làm chỗ dung thân. Thỉnh thoảng, Nhi mới về thăm gia đình một lần.

Nay Phụng Nhi đã có Tú Uyên làm bạn, hiểu rõ tâm sự của Tú Uyên, Nhi vui vẻ giới thiệu cô vào nhà hàng Thùy Dương làm chung với mình.

Phần Tú Uyên, cô đã quá chán nản cuộc đời nhiều cay đắng, cô đã mất tất cả những người thân nên không còn thiết tha gì nữa. Uyên chấp nhận lao mình vào gió bụi cuộc đời để kiếm sống.

Chiều nào cũng vậy, khoảng hai giờ là Phụng Nhi chở Tú Uyên đến nhà hàng cùng làm việc. Hai chị em về nhà lúc nửa đêm. Có khi Phụng Nhi đi theo lời mời của khách, cô đưa Tú Uyên về nhà xong lại đi đến sáng hôm sau. Tú Uyên thì chỉ phục vụ tại bàn, nhưng cô không bao giờ có ý kiến gì trong chuyện làm ăn của Phụng Nhi. Mỗi người một hoàn cảnh, ai mà trách ai được. Cuộc đời đã đưa họ đến một khúc quanh, thì họ phải tự cứu lấy mình thôi, đừng mong chờ bất cứ một ai.

– Xong chưa, Uyên ?

Phụng Nhi lên tiếng nhắc nhở. Uyên đóng nắp hộp phần lại, cho vào ví tay rồi gạt đầu :

– Mình đi được rồi chị.

– Chà ! Hôm nay em diện kỹ quá, chắc lão Kiên thấy được phải ngất ngây hôn.

Tú Uyên cười. Lão Kiên là một người đàn ông trung niên, lớn hơn Tú Uyên mười bốn tuổi đã có một vợ và hai đứa con. Ông là một trong những khách quen của nhà hàng Thùy Dương, rất mến Tú Uyên. Lão Kiên đã nhiều lần mời Uyên đi dạo chơi nhưng đều bị Uyên từ chối. Ở tại bàn ăn, lão Kiên được Uyên phục vụ tận tình, nhưng khi lão mời, Uyên lại lắc đầu. Ngoài ra, cũng khó mà mời Uyên đi ăn uống ở bất cứ nơi nào khác. Uyên vẫn thường nói, cô vào nghề tiếp viên là do chán đời, chứ không phải muốn hủy diệt đời mình, nên cô không nghĩ đến chuyện trao thân cho bất cứ một ai ...

Chiếc xe dừng lại trước cửa nhà hàng, Phụng Nhi đẩy xe vào trong, còn Tú Uyên vừa đi được vài bước đã nghe tiếng lão Kiên :

– Đến đây đi, Tú Uyên !

Tú Uyên nhoèn miệng cười, chào ông khách si tình, rồi bước đến bên bàn, cô nói :

– Hôm nay anh ghé sớm thế?

Lão Kiên nhéo mắt :

– Không phải đâu, anh vẫn ghé bằng giờ mọi hôm. Tại em đến muộn mà thôi.

Uyên nhìn đồng hồ rồi gật đầu :

– Ồ hén ! Em không để ý. Vậy này giờ ai phục vụ cho anh vậy ?

– Không có ai cả ! Anh chỉ thích mình em thôi.

Uyên cười :

– Con gái bướng bỉnh như em thì có gì để cho anh thích chứ. Người ta thường chọn cho mình những cô gái trẻ, biết chiều chuộng, biết nũng nịu dỗi hờn và ngọt ngào âu yếm.

Lão Kiên nhún vai :

– Nhưng anh ngoại lệ. Nói thiệt với em, anh chán những thứ đó lắm rồi, coi vậy chớ toàn đầu môi chót lưỡi mà thôi. Vợ anh xưa kia cũng vậy, chiều chuộng và ngọt ngào. Khi cưới nhau rồi thì cái ngọt ngào đó không còn nữa, chỉ còn lại những lời thô tục, cộc cằn rất khó nghe.

– Có lẽ tại có con cái rồi lắm chuyện cực nhọc, nên chị ấy đổi tính chẳng ?

– Nói như em vậy, chắc ai có chồng, có con rồi đều trở thành như vậy hết hay sao ?

Chẳng qua tại bản tính con người, chưa được thì giả dối, được rồi thì lại lộ mặt thật của mình, biết ra thì đã muộn.

Tú Uyên mím môi nhẹ hỏi :

– Vậy thì anh nghĩ sao về bọn em ? Những tiếp viên luôn miệng nói cười với khách, tất cả cũng chỉ là giả dối thôi, anh ạ. Có đôi khi ngoài miệng ngọt ngào mà trong lòng cay đắng xót xa. Nếu anh coi hạnh phúc gia đình là một sự giả dối thì anh khó tìm được ở đâu hạnh phúc thật sự của đời mình.

Kiên cảm động nhìn Tú Uyên :

– Em nói chuyện nghe rất hay. Anh thích tính thành thật của em, dù đôi khi sự thẳng thắn làm người ta méch lòng. Tú Uyên ! Anh biết em đi làm chốn này là do bất mãn vấn đề gì đó chứ không phải vì ham vui như kẻ khác. Vì vậy mà anh rất thương em:

Tú Uyên thân ái vịn vai Kiên :

– Cảm ơn anh đã hiểu được em, nhưng em không dám nhận tình cảm của anh. Bởi lòng em đã đầy kín những đau khổ nên không còn chỗ cho sự yêu thương. À ! Hết bia rồi, em mang thêm cho anh nhé !

– Được lắm ! Có một người bạn gái xinh đẹp, thông minh như em, anh muốn uống thật nhiều và thật say.

Tú Uyên đi lấy bia thêm cho Kiên. Ngay lúc đó Phụng Nhi nói nhỏ vào tai cô :

– Bữa nay chị tiếp khách đặc biệt, em ở đây đợi. Khoảng mười một giờ chị trở lại đưa em

về.

Tú Uyên gật đầu:

Cô đã quá quen với những chuyến đi bất thường của Phụng Nhi.

Đôi khi cô tự hỏi "Có bao giờ mình sẽ trở thành như Phụng Nhi không " Nhưng rồi cô tự trả lời:

"Không ! Mình sẽ không bao giờ làm hoen ố đời mình trước khi Nguyên Hải trở về ..."

Khánh Hà khẽ cựa mình rồi từ từ mở mắt. Cô ngạc nhiên nhận ra mình ở một nơi thật xa lạ. yên ắng đến lạnh người. Bàn chân cô duỗi thẳng, chợt đụng phải ai đó, cô vui mừng nhận ra Gia Bảo đang ngồi ở cạnh giường.

Khánh Hà khẽ gọi :

– Anh Bảo ...

– Khánh Hà ! Em tỉnh rồi hả ? Em làm anh lo quá.

Hà nhìn thấy chồng mấp máy đôi môi nhưng không nghe rõ. Cô hơi nhú mào :

– Anh nói lớn một tí, em không nghe.

Gia Bảo lặp lại câu nói, Hà chớp mắt ngạc nhiên :

– Em đang ở đâu đây ?

– Đây là bệnh viện.

– Sao em lại ở đây ?

– Hôm qua, em vào phòng tắm rồi bị ngất ở đó. Anh và mẹ đưa em vào đây.

Em đã mê một suốt đêm. Mẹ sợ đến phát khóc. Anh vừa khuyên mẹ về nghỉ một lát, kéo có hại cho sức khỏe.

Khánh Hà cười héo hắt :

– Em nhớ ra rồi. Em tệ quá đã làm rộn mẹ và anh.

– Sao em lại nói như thế ! Anh là chồng của em thì phải lo lắng cho em. Em đừng nên tự trách mình. Bây giờ, em thấy trong người ra sao ?

Khánh Hà không đáp, nước mắt viền quanh mi. Lần bệnh này, Hà thấy khó chịu lắm, nhức nhối khắp châu thân, hai tai như ù đi. Hà không muốn nói cho chồng biết, sợ Gia Bảo lo lắng quá nhiều. Những giọt nước mắt không lời đã thay cho Hà nói lên tất cả:

Gia Bảo tái mặt nghẹn lời :

– Em đau lắm phải không ?

Khánh Hà lắc đầu :

– Không ! Em chỉ hơi khó chịu và nặng tai một chút.

– Để anh đi gọi bác sĩ.

– Đừng, Gia Bảo ! Ở lại với em đi !

– Khánh Hà ! Em sao rồi ? Nói thật cho anh biết đi em !.

– Anh Bảo ... anh đừng buồn ! Em có cảm giác là em sắp phải đi xa.

Gia Bảo hoảng hốt ôm lấy vợ :

– Khánh Hà ! Đừng nói vậy, em sẽ không việc gì đâu ! Chỉ là cơn choáng bình thường thôi mà ... Em sẽ khỏi ngay thôi, không sao đâu !

– Em khó chịu quá anh ơi ! Chắc em chết mất !

– Khánh Hà ! Em đừng nói nữa, cố chịu đựng một chút, anh đi gọi bác sĩ ngay nhé !

Nói rồi, Bảo quay người đi rất nhanh. Lát sau, bác sĩ Huy đã theo chân anh đến chỗ Khánh Hà. Cô có vẻ đau đớn ôm mặt lẫn lộn.

Bác sĩ Huy bảo anh cố giữ Khánh Hà lại rồi ông tiêm cho cô một mũi moocphin.

– Cô cảm thấy sao ?

Lát sau, bác sĩ Huy hỏi. Khánh Hà chỉ vào tai mình :

– Tôi thấy nhức hai tai quá, mắt mờ đi. Có phải đó là dấu hiệu của một người sắp chết không hở bác sĩ ?

Bác sĩ Huy trấn an cô :

– Không phải đâu ! Đừng tưởng tượng xấu như thế ? Tôi đã chích thuốc giảm đau rồi, một lát sẽ hết. Cô nằm yên cho tôi khám lại xem nào ?

Chỉ một lúc sau, Khánh Hà rơi vào giấc ngủ. Bác sĩ Huy kéo tay Gia Bảo đi ra ngoài. Khi hai người đứng ở ban công của bệnh viện, Gia Bảo lo lắng hỏi bạn:

– Khánh Hà có sao không ?

Huy buồn rầu nhìn anh :

– Tôi e vợ cậu không qua khỏi lần này đâu. Hai lỗ tai cô ấy ra mủ khá nhiều.

Dù sao, thời gian bệnh cũng kéo dài cuộc sống cô ấy lâu hơn tôi tưởng ...

– Trời ơi - Gia Bảo kêu lên - Bây giờ tôi phải làm sao đây ?

Huy thở dài ; – Tôi nghĩ cậu nên đem cô ấy về nhà. Đã hết cách rồi, nên để Khanh Hà được gặp tất cả những người thân yêu Gia Bảo lịm người. Khánh Hà ! Tại sao em lại chịu bất hạnh như vậy ? .

Anh ứa nước mắt trước tin báo của bác sĩ Huy. Đã đến lúc rồi sao ? Anh thật sự không muốn mất Khánh Hà !

Huy an ủi bạn :

– Gia Bảo ! Cậu đừng quá xúc động như vậy ! Số phận cô ấy ngắn ngủi quá, đành thôi. Bây giờ cô ấy còn đang say ngủ vì thuốc, cậu tranh thủ gọi xe đưa vợ về đi. Cố gắng để chịu đựng, Bảo ạ.

Bác sĩ Huy nói rất nhiều lời an ủi, tất cả đối với Gia Bảo lại quá đau lòng.

Những gì của hôm nay anh đã biết trước mà không tránh khỏi. Định mệnh cứ lần lượt đoạt khỏi tay anh những gì anh yêu thương ...

Về đến nhà, Khánh Hà tỉnh dậy vào lúc nửa đêm. Gia Bảo vẫn thức trắng bên giường vợ.

Hai bà mẹ cũng ngồi đó, mắt đay lệ, Khánh Hà đưa bàn tay lạnh giá nắm lấy tay chồng :

– Anh Gia Bảo ! Em sắp chết rồi phải không ?

Bảo lắc đầu, cổ nén đau khổ đáp lời vợ :

– Không phải ! Em vẫn ở bên anh đây. Không có gì làm mình xa nhau được hết.

Khánh Hà ứa lệ nhìn mẹ mình :

– Mẹ ơi ! Con không muốn xa mẹ đâu, mẹ ơi:

Bà Ngọc không chịu được bật khóc :

– Khánh Hà ! Đừng bỏ mẹ, con ơi !

– Mẹ

Chợt bà Năm Thành xen vào, đưa tay bấm nhẹ vào vai bà Ngọc :

– Cui kìa, chị Ngọc ! Tại sao lại khóc như vậy ? Khánh Hà sẽ không sao đâu mà.

– Mẹ ! - Khánh Hà khóc - Mẹ không cần phải an ủi con nữa. Con tự biết sức mình. Thời gian qua nếu con có lỗi lầm gì, mong mẹ thương mà rộng lòng tha thứ.

Bà Năm Thành tràn lệ, đưa tay vuốt tóc con dâu :

– Mẹ thương con nhiều lắm. Khánh Hà ! Con không hề có lỗi gì để mẹ buồn hết. Con yên tâm.

– Nếu ... chẳng may con..., vẫn số, kính xin hai người mẹ của con tha thứ cho con cái tội bất hiếu, không phụng dưỡng cha mẹ già cho trọn đạo ... con. – Khánh Hà !

Bà Ngọc nhào tới, ôm vai con gái khóc ngất :

– Con ơi ... - Bà Năm kêu lên.

– Con ... con khó chịu quá ... mẹ cho phép ... con nói chuyện với anh ... Bảo ...

Bà Năm nghe vậy vội đỡ bà Ngọc đứng lên rồi dìu bà ngồi ở góc phòng.

Gia Bảo quỳ gối bên giường vợ, mặt anh cúi sát bên Khánh Hà và nghẹn ngào nói :

– Khánh Hà ! Em muốn nói gì với anh ...

Khánh Hà cố hít sâu một hơi rồi nói :

– Anh Bảo ! Tha lỗi ... cho em ... đã làm ...dang dở chuyến dò ... tình của ... đời anh ...

Hạnh phúc vợ chồng ngắn ngủi quá anh đừng buồn ...em – Không ! Khánh Hà ! Em không hề có lỗi Anh yêu em lắm, Hà ơi ! Đừng bỏ anh nghe em.

– Gia Bảo ! Em ... rất tiếc phải ... vĩnh biệt Đà Lạt và ... những người thân yêu ... Em đi rồi ... anh đừng ... quá đau lòng ... Hãy làm lại ...cuộc sống ... Em ... em ...

– Khánh Hà !

– Gia Bảo ! Em ... em ... yêu ... anh ...

Khánh Hà chỉ nói được bấy nhiêu rồi trút hơi thở cuối cùng trên tay Gia Bảo.

Người cô rũ xuống như một tàu lá héo. Gia Bảo ôm xác vợ vào lòng nghẹn ngào:

– Em bỏ anh thật sao ... Hà ơi ...

Cả hai người mẹ cùng òa khóc nức nở. Khánh Hà đã ra đi, vĩnh viễn không về nữa.

Những giọt nước mắt tiếc thương không giữ cô ở lại trên đời được. Cô đã đi rồi. xa thật xa. Gia Bảo cắn chặt môi đến rướm máu, nước mắt nhạt nhòa.

Vợ anh đã chết rồi. Người con gái thủy chung đó đã yêu anh bằng cả trái tim nguyên vẹn, đã đợi chờ anh năm năm, để rồi chỉ được sống bên anh có bốn tháng mà thôi ...

Những tấm hình kỷ niệm ở Đà Lạt luôn gợi cho anh nhớ đến Khánh Hà trong một nỗi đau không dễ gì phai nhạt. Hình ảnh còn đây mà người đã xa rồi.

Mới ngày nào hai vợ chồng còn nắm tay nhau trong niềm yêu hạnh phúc, mắt môi trao gửi ân tình. Vậy mà bây giờ, Khánh Hà đã nằm yên dưới lòng đất lạnh. Cô ra đi một mình, bỏ lại người chồng với niềm đau bất hạnh, thương nhớ không nguôi.

Từ lúc Khánh Hà lìa trần, Gia Bảo cứ ấp ủ hình bóng vợ trong tâm tưởng.

Anh giữ lại tất cả những gì gợi nhớ đến cô. Cũng may đây là dịp hè, chớ nếu không thì Gia Bảo không biết việc giảng dạy của mình sẽ ra sao trước nỗi đau này.

Buổi chiều. Mặt trời xuống thấp dần rồi trở nên u ám. Những cơn gió rít mạnh trút lá ào ạt xuống đường báo hiệu một cơn mưa. Gia Bảo bật dậy, khoác áo mưa vào người rồi đẩy xe ra cửa. Bà Năm Thành ngạc nhiên nhìn anh :

– Trời sắp mưa rồi, con đi đâu vậy Bảo ?

– Con ra chỗ em Hà mẹ ạ.

– Mưa tới rồi, đi không kịp đâu. Đợi một lát đã !

– Không, mẹ à ? Con muốn đi ngay bây giờ.

Nói rồi, Gia Bảo phóng xe đi. Khi anh còn cách nghĩa trang khoảng mười mét thì trời đổ mưa. Gia Bảo rẽ vào một lối mòn, xuống dắt xe đi trên mảnh đất mọc đầy cỏ dại.

Cuối cùng thì anh cũng đến được bên mộ của Khánh Hà. Nụ cười của người trong ảnh như vui mừng chào đón anh. Mưa bắt đầu rơi nặng hạt. Gia Bảo rút.

từ trong xe ra một tấm bạt khá lớn phủ lên mộ Khánh Hà, anh thì thâm với người trong ảnh :

– Khánh Hà ! Em lạnh không . Đừng sợ nhé ! Anh vẫn ở bên cạnh em đây.

Anh sẽ áp ủ cho em dưới cơn mưa mùa hạ, không để em một mình hoang lạnh giữa nghĩa trang. Khánh Hà, đừng sợ gì cả ! Bây giờ có anh ở đây rồi, em hãy yên tâm mà ngủ đi ...

Khánh Hà ...

Gia Bảo đưa tay sờ lên mặt kính của khung ảnh thấy lòng tràn ngập những đau buồn:

Mưa mỗi lúc một lớn mà anh không hề thấy lạnh ...

Khánh Hà ! Anh có một tâm sự cần phải nói với em. Thật ra, anh đã biết em vẫn sợ, anh cưới em như một sự đền bù, vì mấy năm dài em đã chờ đợi anh. Khi em có những triệu chứng bất ổn về sức khỏe, anh đưa em đến bác sĩ và đau lòng khi biết rằng em bị ung thư máu, thời gian sống của em không còn được bao lâu, anh đâm ra băn khoăn về tình cảm của mình. Rồi tình cờ một hôm, anh ghé thăm em, thấy em ngủ gục trên trang giấy. Anh đến gần mới biết đó là những dòng nhật ký của đời em. Rất nhẹ nhàng, anh đã lên đọc nhật ký. Anh còn nhớ rất rõ từng trang em viết trong đó những ước mơ làm anh xúc động đến lịm người ...

Không hiểu tại sao mình cứ nghĩ đến Gia Bảo nhiều như thế, càng lúc càng sâu đậm. Hình dáng phong nhã của anh, từng tiếng nói, giọng cười cứ quện chặt theo mình trong từng giấc ngủ ... Lạy trời ! Biết ngày nào mình mới được anh yêu ? Mình không muốn thổ lộ lòng mình, nhưng vẫn thầm mơ ước được anh nói một tiếng yêu với lòng tự nguyện. Chỉ cần một ngày làm vợ của Gia Bảo thôi mình mãn nguyện cả một đời. Chỉ sợ rằng phải ôm nỗi tuyệt tình cho đến chết mà thôi ... " Như vậy đó, Khánh Hà ! Anh đã hiểu hết ước mơ thầm kín của em rồi. Và anh biết em đã gần kề cái chết không thể tránh được. Do đó, anh quyết định cưới em. Em đã đợi tình yêu mỗi mòn bao năm tháng, em đã yêu với tất cả tâm hồn và chỉ biết âm thầm nhỏ lệ. Vậy thì anh sợ gì một lễ cưới mà không làm cho em được toại nguyện, khi em không còn sống được bao lâu. Anh đã xếp đặt để cưới em một cách xứng đáng mà không để lộ một cử chỉ nào cho em nghi ngờ tình cảm của anh, em cũng không biết rõ về bệnh trạng của mình.

Cuộc hôn nhân thành công tốt đẹp, nhưng nó ngắn ngủi quá phải không em:

Tha lỗi cho anh nghe Khánh Hà ! Bao nhiêu ngày qua, anh đã giấu kín chuyện lòng. Anh phải thừa nhận rằng khi thật sự chung sống với em rồi, những đức tính tốt đẹp, cộng với cái dễ thương thùy mị của em, đã làm cho anh xao động.

Anh rất hài lòng với cuộc hôn nhân. Không có gì để anh hối tiếc cả. Anh chỉ ân hận là không đem lại hạnh phúc cho em được sớm hơn. Vì em, anh phải quên một người con gái, cô đã đi rồi ... thì anh lại mất em ...

Khánh Hà ! Em có nghe không ? Những gì cần nói, anh đã nói hết trước vong linh em, chắc là em sẽ cảm thông và tha thứ ? Em sẽ không oán trách anh chứ, Khánh Hà ?

Gia Bảo vừa nói, vừa vòng tay ôm lấy tấm bia. Hình ảnh một người chồng khóc vợ trong cơn mưa đầy giông gió này, ai trông thấy mà khỏi ngán mình ứa lệ Bất chợt một bàn tay thân ái đặt lên vai Gia Bảo :

– Đủ rồi ! Về thôi, Gia Bảo ạ !

Anh xoay người lại. Nhận ra Thanh Bình đang đứng phía sau không biết tự bao giờ. Bảo lắc đầu :

– Mình không về đâu, trời còn mưa lớn lắm. Cậu biết không, Khánh Hà rất sợ trời mưa.

Gia Bảo à ! Bình tĩnh lại đi. Cô ấy đã ngủ yên rồi, không còn sợ gì nữa cả.

Vợ cậu không thể nhìn thấy hoặc nghe thấy bất cứ cái gì để mà sợ hãi. Cậu đừng tự dày dọ, dầm mưa suốt buổi giữa trời thế này, cô ấy sẽ buồn.

– Bảo à ! Khánh Hà thương cậu lắm mà. Cô ấy không thích cậu hành xác như thế này đâu.

– Tôi không thể bỏ Khánh Hà lại đây được.

– Thật ra, cậu đâu phải bỏ cô ấy. Hình bóng vợ cậu vẫn sống trong lòng cậu mà. Nghe lời mình về đi Gia Bảo. Mai một má với bác sẽ xây nhà mồ cho Khánh Hà. Như vậy cậu sẽ được yên tâm, không còn sợ cô ấy lạnh vì mưa gió nữa.

– Thanh Bình !

– Chặc ! Đi đi mà, đừng lưỡng lự như thế ! Lên xe, mình đưa cậu về. Mặt cậu tái hết thế kia, không khéo lại bệnh thì khổ:

Đi nào !

Thanh Bình vừa nói vừa kéo tay bạn rời khỏi nghĩa trang. Anh dùng xe của Bảo để đưa Bảo về nhà. Mưa vẫn rơi tí tách suốt con đường về.

Gia Bảo bắt đầu cảm thấy lạnh buốt cả người. Hậu quả của buổi chiều đó là anh bị cảm nặng phải nằm vùi suốt mấy ngày đêm. Người bạn lo cho anh tận tình nhất vẫn là Thanh Bình ...

Vừa từ trong quán cà phê bước ra, Gia Bảo đã bị chặn lại bởi một cô gái ăn mặc rất mới".

– Gia Bảo ? Anh còn nhớ em không ?

Gia Bảo vô cùng ngạc nhiên khi nhận ra Tú Uyên. Cô bây giờ cực kỳ xinh đẹp và quý phái, không giống Tú Uyên ngày nào còn làm nhân công ở cơ sở sản xuất của mẹ anh.

– Không nhớ em thật sao, anh Bảo ?

Tú Uyên lại cất tiếng hỏi. Gia Bảo giống như một người mê vừa tỉnh mộng, vội mỉm cười :

– Tú Uyên ! Em bây giờ đẹp quá, suýt chút nữa anh đã không nhìn ra em.

Tú Uyên cười buồn :

– Đẹp cho mấy thì cũng không bằng vợ của anh.

Gia Bảo lịm người :

– Uyên ơi ! Sao em lại nói như vậy ?

Em nói vậy thì có gì sai đâu. Chị Khánh Hà đẹp và xứng đáng với thiên đường hạnh phúc mà anh tạo dựng. Còn em, nghĩa lý gì một đứa con rơi mồ côi cha mẹ, vô nghề nghiệp với một mảnh tình dở dang.

– Đừng nói thế Uyên ạ ! Chính em mới là người quay lưng lại với tình yêu.

Em đã từng từ chối anh mà, em đã mặc kệ nỗi buồn của anh.

– Nhưng rồi anh cũng cưới vợ, dù là có buồn phiền rồi nó cũng qua đi. Anh đã tìm thấy hạnh phúc cho riêng mình.

Gia Bảo kêu lên :

– Tú Uyên ! Em thật không hiểu gì cả. Khánh Hà đã chết rồi !

Tú Uyên sững sờ :

– Chết rồi ! Tại sao như vậy ?

Khánh Hà bị ung thư máu. Hà đã qua đời cách đây hai tháng rồi. Tú Uyên. !

Em bây giờ ra sao ?

– Anh nhìn thì biết đấy. Người yêu của em đã trở về, em đã làm thủ tục kết hôn, hiện đang đợi ngày theo chồng sang đất Mỹ.

Gia Bảo tái mặt :

– Tú Uyên ! Em nói thật ?

– Về chuyện này không nên đùa, anh ạ.

– Em quyết định ra đi với người ấy ? Em đành rời bỏ quê hương sao ?

Tú Uyên buông tiếng thở dài :

– Ở nơi đây em đâu còn gì để mà lưu luyến nữa. Tất cả đã hết rồi, em buộc phải ra đi.

– Tú Uyên ! , Em không còn nhớ những gì mà em đã nói với anh hay sao ?

Em từng nói là không nơi đâu có thể sánh bằng chính quê hương của mình, nơi mình đã sinh ra và trưởng thành theo năm tháng. Dù cuộc đời có thế nào, em cũng không làm kẻ ly hương. Em thay đổi rồi sao.

Tú Uyên cầm bàn tay Gia Bảo :

– Anh Bảo ! Em biết em có lỗi, em đã không làm đúng những gì mình tâm nguyện. Nhưng cuộc đời mà, mấy ai có được những gì mình mong ước, nên đành là vậy thôi anh. Sẵn hôm nay gặp anh, cho em gửi lời chào vĩnh biệt. Mai kia, em theo chồng, mình sẽ chẳng bao giờ được nhìn thấy nhau.

– Tú Uyên ! Tại sao ẹm làm vậy ? Anh không muốn em cùng người ta ra đi.

Hãy ở lại, Uyên ơi !

– Không ! Không bao giờ ! Bởi vì mình không có duyên tác hợp, xin hẹn kiếp sau. Em đi nhé. Vĩnh biệt Gia Bảo ?

Nói xong, Tú Uyên vụt bỏ chạy. Gia Bảo hoảng hốt chạy theo, gọi lớn :

– Tú Uyên! Tú Uyên ...

Nhưng người con gái anh yêu quý chỉ còn lại cái bóng mờ nhạt, sa dần ... rồi mất hẳn.

Bảo như kẻ không hồn, thần thờ quay bước trên đường về, miệng vẫn gọi hoài hai tiếng Tú Uyên !" – Gia Bảo ! Gia Bảo ! Mơ thấy gì mà hét to dữ vậy ?

Tiếng gọi của Thanh Bình ngay bên cạnh làm Gia Bảo giật mình thức giấc.

Thì ra anh vừa trải qua một giấc mơ. Giấc mơ sao mà buồn bã quá ! Trán Gia Bảo còn ướt mồ hôi vì xúc động mạnh. Thanh Bình kêu nhẹ vai anh :

– Nè, dậy đi ? Nằm mơ ra sao mà gọi tên Tú Uyên nhiều như thế ?

Gia Bảo chống tay ngồi hẳn dậy, đỏ mặt nhìn bạn :

– Tớ vừa mơ thấy Tú Uyên. Cổ bây giờ đẹp lắm, nhưng là hoa đã có chủ. Tú Uyên đến từ già mình theo chồng về Mỹ.

– Chồng à ? Người đó là ai ?

– Là họa sĩ Nguyên Hải, người mà chúng ta đã thấy được tài nghệ qua bức họa chân dung Tú Uyên đó, nhớ không ?

– À ! Minh nhớ la rồi !

– Thế là hết ! Cuối cùng cô ấy cũng ra đi. Cô ấy không thềm biết đến nỗi đau của người ở lại.

Thanh Bình bật cười :

– Ô ! Đó chỉ là giấc mơ thôi mà, cậu nói nghe y như thật. Ở kia ! Thái độ của cậu lạ quá vậy Gia Bảo ? Minh thấy cậu có vẻ xúc động ghê gớm. Không lẽ cậu lại yêu Tú Uyên ?

Thanh Bình chỉ nói đùa, không ngờ Gia Bảo lại gật đầu ngay :

– Đúng ! Minh yêu cô gái đó từ lâu lắm rồi, Bình ạ. Khánh Hà với mình tuy biết nhau đã mấy năm trường, nhưng mình chỉ thấy quý mến cô ấy nhiều chứ không thấy trái tim rung động như đối với Tú Uyên. Ngay từ buổi đầu gặp gỡ, chính tay mình sửa máy cho cô ấy, tự dung mình nghĩ rằng từ đây, Tú Uyên sẽ là một nửa tâm hồn của mình, Nhưng tiếc thay ! Tú Uyên đã không hiểu ân tình đó, cô ấy còn mái mơ về hình bóng người xưa, nơi phương trời xứ lạ. Cho đến lúc mình cưới Khánh Hà thì cô ấy lại bỏ đi.

Những lời thổ lộ của Gia Bảo làm Thanh Bình sững sờ quá đỗi, tưởng như anh đã nghe lầm. Sao lại có chuyện kỳ cục vậy chứ ! Rõ ràng là Gia Bảo thích Khánh Hà kia mà. Tình yêu của Bảo đối với Hà đã bộc lộ rất chân thật ngay trước khi họ trở thành vợ chồng. Sau ngày cưới, họ đã có những tháng ngày rất là hạnh phúc. Mới hôm nào đây, chính mắt Bình đã nhìn thấy Gia Bảo ngồi bên mộ vợ dưới cơn mưa, chỉ để che cho Khánh Hà khỏi lạnh ... năn nỉ mãi mới chịu về. Đó không phải là tình yêu hay sao !

Thanh Bình vỗ vai bạn :

– Gia Bảo ! Cậu có hiểu cậu đang nói gì không hở ? Minh không hiểu gì cả.

Lời nói và hạnh động của cậu hoàn toàn trái ngược nhau.

Yêu một người và cưới một người khác. Thương nhớ một người đi, rồi khóc than một người vẫn sống. Trời ơi ! Như vậy là sao hở Gia Bảo ?

– Chuyện của mình thì cậu làm sao hiểu được Như thế này, Thanh Bình ạ

Thế là Gia Bảo bắt đầu nói hết tâm sự của mình cho Thanh Bình được rõ.

Bảo nói đến đâu Bình ngạc nhiên đến đó. Quá thật Thanh Bình không ngờ Gia Bảo rất biết cách cư xử, cùng một lúc giữ được lòng yêu với Tú Uyên, vừa tròn bổn phận với Khánh Hà. Nay vợ anh đã chết, không biết rồi Tú Uyên có hiểu được tình anh mà đáp tạ hay không ?

– Bây giờ cậu định làm gì ?

Thanh Bình hỏi sau khi nghe tâm sự của bạn.

Gia Bảo lắc đầu nói :

– Không làm gì được, Bình à ! Dù muốn dù không cũng phải đợi mả tang vợ mình đã chử.

– Sợ rằng quá muộn, Bảo ơi !

– Chuyện cả một đời có chi là sớm muộn. Chẳng qua là duyên phận mà thôi.

Vả lại, đã cưới Khánh Hà làm vợ, thì cũng phải xử sao cho trọn đạo vợ chồng.

Có một điều cậu chưa biết, đó là ngay trong tuần trăng mật, mình đã có tình yêu với Khánh Hà, mặc dù tận đáy lòng mình chưa quên được Tú Uyên.

– Yêu như cậu, tớ thấy khổ tâm quá. Thà cô đơn còn hơn !

– Cuộc đời mà, Thanh Bình. Làm sao nói trước được. Đâu phải mỗi tình nào cũng suôn sẻ như cậu với Lan Anh ... À ! Còn chuyện của cậu thì sao ?

Thanh Bình có vẻ vui hẳn lên khi nghe nhắc đến Lan Anh. Bình tươi cười nói :

– Tháng tám này tụi mình làm lễ hỏi. Nhưng phải tháng chạp năm sau mới cưới được, vì năm nay kỵ tuổi Lan Anh.

– Kỹ sư trí thức như cậu mà cũng tin dị đoan à ?

– Vấn đề không phải ở mình, mà là ở mẹ của Lan Anh. Bà cụ kỹ lắm.

Gia Bảo siết nhẹ tay bạn, nói :

– Vậy coi như là tốt đẹp cả. Mình chúc mừng cậu, mong cậu được hạnh phúc.

Mà ... Bình này ? Lan Anh có được tin gì của Uyên không?

– Hiện giờ thì chưa, nhưng có lẽ rồi Lan Anh cũng sẽ biết vì họ là bạn thân mà. Cậu yên trí đi ! Hễ có tin gì là mình liên lạc với cậu ngay. Mình đã hiểu vấn đề rồi.

– Cậu tốt quá Thanh Bình.

Chương 8

Khánh Hà

Bến Đỗ Bình Yên

Chương 8

Sau khi xem bói xong, Tú Uyên trả tiền quẻ rồi bước ra cửa. Phụng Nhi đã đậu xe sẵn ngoài sân chờ Uyên. Thấy Uyên ra, Nhi hỏi ngay :

– Sao, thấy đúng không ?

Khi yên vị phía sau xe xong, Uyên gật đầu :

– Em thì không tin lắm, nhưng cũng có phần di ấy nói đúng tâm sự hiện nay của em, chị à.

– Em có hỏi chuyện tình duyên không ?

– Có Di ấy bảo là sẽ gặp cố nhân và nói nhiều điều nữa. Bây giờ làm sao đây.

Phụng Nhi cười :

– Đâu có gì đáng lo. Nếu có duyên gặp lại thì ván sẽ đóng thuyền, điều đó cũng tốt thôi.

Tú Uyên bối rối :

– Nhưng Gia Bảo cưới vợ rồi ...

– Ủa ! Chớ không phải em mong đợi tình đầu hay sao ? Ôi ! Chị cứ tưởng là em chờ Nguyên Hải kia.

Nét mặt Tú Uyên lộ vẻ buồn :

– Anh Hải chắc giận em rồi. Có lần anh viết thư cho em, em đại dốt không hồi âm cho anh. Từ đó không còn tin tức gì của anh nữa.

– Chị hỏi thật nhé ! Em yêu Nguyên Hải hay yêu Gia Bảo ?

Tú Uyên im lặng suy nghĩ. Nguyên Hải là mối tình đầu của cô. Hải yêu cô chân thật và

cuồng nhiệt, nhưng gia đình anh lại khác, chuộng danh vọng và tiền tài nhiều hơn. Tuy vậy Hải vẫn giữ trong lòng tình yêu đối với Tú Uyên cho đến lúc rời xa đất nước. Từ lúc anh ra đi, anh mang theo một nửa linh hồn của cô.

– Còn đối với Gia Bảo thì sao ?

Tú Uyên đã sống và làm việc gần gũi với gia đình anh suốt hai năm trời. Mẹ Gia Bảo là một người đàn bà phúc hậu. Bà đối với Tú Uyên chẳng phân biệt sang hèn. Riêng Gia Bảo, anh đã từng yêu Tú Uyên bằng một thứ tình khó tả.

Vậy mà Tú Uyên nào dám mộng mơ gì, khi hình ảnh của Khánh Hà xinh đẹp luôn kề cận bên anh.

Dù gì đi chăng nữa thì anh đã tình nguyện cưới Khánh Hà làm vợ. Anh đã yêu cô giáo thùy mị ấy sau lời từ chối của Tú Uyên ...

Không hiểu sao cái đám cưới của anh ngày ấy dường như đã xé nát trái tim cô. Một lần nữa, Tú Uyên âm thầm khóc cho một tình yêu chấp cánh bay đi ...

Sau khi đã suy nghĩ thật kỹ, Tú Uyên lên tiếng :

– Chị Phụng Nhi ! Anh Hải và anh Bảo đều đáng mến như nhau cả. Nhưng đối với Gia Bảo, tình cảm ấp ủ hơn hai năm gần gũi có lẽ là đáng ghi nhớ hơn.

– Phụng Nhi so vai :

– Không nên nhớ lắm gì một gã đàn ông đã có vợ.

Tú Uyên phì cười :

– Cả hai đều có vợ cả rồi, chị ạ.

– Sao em bảo là Nguyên Hải đã ly hôn ?

– Vâng ! Nhưng Nguyên Hải cũng là người từng chấp nhận xa em để cưới vợ.

Phụng Nhi vỗ trán lắc đầu :

– Em khó hiểu quá. Nếu vậy thì nên quên hết đi, em đến với lão Kiên cho xong.

Tú Uyên ồ lên một tiếng kinh ngạc :

– Í ? Chị biểu em làm bé ông ấy hả ? Thôi, hổng dám đâu ! Em sợ cái kiếp lấy chồng chung lắm.

– Vậy thì ở giá nhé ?

– Dám lắm à !

Hai chị em cùng cười. Vừa lúc đó một chiếc Yamaha kề sát bên Phụng Nhi.

Cô vui mừng nhận ra giám đốc Kiên :

– Ủa, anh Kiên ! Chà, vừa mới nhắc anh xong ! Đi đâu vậy ?

Trung Kiên khẽ liếc Tú Uyên rồi nói :

– Định đến Thùỵ Dương từ giã hai người đẹp:

Hên quá, gặp giữa đường thì đỡ mất thì giờ. Hai em đang trên đường đi làm hả ?

– Vâng.

Trung Kiên mời :

– Sẵn đây, anh mời Phụng Nhi và Tú Uyên đi cùng với anh một bữa gọi là tạm chia tay. Mong hai em vì sự thân thiết giữa chúng ta mà không từ chối.

Tú Uyên nhìn anh, ánh mắt lộ vẻ ngờ vực :

– Anh đi đâu vậy ? Xuất cảnh hả ?

Kiên cười :

– Không ! Anh đâu thuộc diện đó. Em bị ám ảnh rồi. Thực ra, anh vào thành phố vài tháng vì công việc làm ăn. Còn nếu như anh ra nước ngoài thì có lẽ là phải vĩnh biệt chứ không gọi là tạm chia tay đâu. Nào? bây giờ Nhi chờ Uyên theo anh nhé !

Hai chiếc xe chạy song song. Một lúc, Kiên vượt lên phía trước, Phụng Nhi tăng ga vọt theo. Cuối cùng, họ dừng tại nhà hàng Trầm Hương.

Trung Kiên chọn một chỗ ngồi thích hợp rồi kéo ghế mời hai cô gái. Tú Uyên chau mày trách :

– Anh muốn ghé nhà hàng sao không ghé thẳng chỗ tụi em. Cây nhà lá vườn tiện hơn.

Phụng Nhi cười :

– Kệ mà Uyên ! Lâu lâu đổi không khí một chút. Ở đó nhiều khi không đủ tự do để bộc lộ hết tâm sự, hiểu không ?

Trung Kiên hôn hờ :

– Chà ! Phụng Nhi có vẻ hiểu ý anh. Ở chỗ tụi em, Tú Uyên có nhiều khách quen quá thành ra anh không nói được nhiều.

Tú Uyên mỉm cười :

– Em nhớ hình như ... chuyện gì đáng nói, anh em mình đã nói hết với nhau rồi mà, phải không anh Kiên ?

Trung Kiên xoa tay :

– Ờ ... ờ. phải rồi ! Nhưng lần này anh đi công việc có hơi lâu, muốn có bữa cơm thân mật để từ giã vậy mà có gì lạ đâu Uyên.

Phụng Nhi chu môi :

– Anh thiệt khách sáo quá.

Trung Kiên chỉ cười không nói gì. Anh cầm lấy thực đơn, chọn những món đặc biệt rồi đưa cho bồi bàn.

Như sực nhớ ra một chuyện, Kiên vội hỏi Phụng Nhi :

– Lúc nãy anh thấy hai người đi ra từ một con hẻm, thế hai em đi đâu vậy ?

Phụng Nhi nhìn Tú Uyên, thung thỉnh đáp :

– Ờ. tụi xem đi xem bói. Anh cũng tình mắt nhỉ !

– Xem bói à ? Cho ai ?

Phụng Nhi trở vào Tú Uyên :

– Người đẹp đây coi về chuyện tình duyên.

Trung Kiên bật cười :

Uyên cũng mê tín vậy sao ?

Uyên đỏ mặt đáp :

– Buồn buồn thì đi xem vậy thôi, chớ thật ra em cũng không mấy tin tưởng vào chuyện này.

– Thế, quẻ bói ra sao ?

– Bà thầy nói rằng em có duyên với người tình cũ, rồi đây sẽ gặp lại cố nhân.

Trung Kiên thôi không cười nữa, ái ngại nói :

– Thì ra Uyên có tình củ à?

Phụng Nhi đỡ lời bạn, giọng đượm buồn :

– Chuyện tình yêu, ai lại không có, dù chỉ một lần trong đời. Song ít ai giữ được tình đầu và Tú Uyên cũng thế.

– Vậy người yêu của Uyên ở đâu ?

Trung Kiên nôn nóng hỏi. Tú Uyên buồn bã đáp :

– Anh đi nước ngoài rồi.

Kiên lộ vẻ băn khoăn :

– Không lẽ là người đó sắp trở về ?

– Coi anh kia ! - Phụng Nhi cười nói - Làm gì lại thù người ra thế? Đó là chuyện của Tú Uyên mà. Anh mời tụi này đi ăn để từ giã, sao không nghe nói gì hết trơn.

Trung Kiên thành thật :

– Sắp phải xa hai em, anh đã thấy buồn. Nay, biết Uyên có mối tình viễn xứ, anh càng buồn hơn.

Tú Uyên xúc động nhìn anh. Một lúc lâu, Uyên mới lựa lời nói cho anh khỏi buồn :

– Anh Kiên à ! Dù gì mình cũng là hai người bạn mà. Anh còn có bốn phận của anh, và em có cuộc đời của em. Chúng ta nên nhớ lấy điều đó.

Trung Kiên không nói gì thêm, song nét mặt có vẻ không vui.

Giữa bữa ăn, Phụng Nhi nghe như có người gọi tên mình. Nhìn sang bên cạnh, cô nhận ra Tùng Hiếu, một bạn học cũ trước đây đã từng yêu thích cô.

Tùng Hiếu đưa tay vẫy Phụng Nhi, cô nói nhỏ với Tú Uyên :

– Chờ chị tí nhé ! Chị vừa gặp bạn cũ:

Phụng Nhi đứng lên đến chỗ Tùng Hiếu. Bàn ăn chỉ còn lại hai người. Trung Kiên nhẹ nhàng cầm lấy bàn tay Tú Uyên, hỏi :

– Nếu như anh ly hôn, em có thuận làm vợ kế của anh không Tú Uyên ?

Tú Uyên lặng người, một thoáng bối rối đến trong lòng cô. Tại sao lại như vậy ? Phải chăng là định số? Đời của Tú Uyên chỉ là cánh lục bình, trôi dạt dờ mãi giữa dòng trong đục. Tú Uyên là một trinh nữ, tuy gặp nhiều nỗi ngang trái trong đời, cô vẫn giữ được lòng trinh bạch. Không hiểu sao trong chuyện tình yêu cô không gặp được một người trọn vẹn là của mình ? Ai cũng phải qua một cuộc hôn nhân rồi mới đến cô. Dù đôi khi người ta biết cô trước, nhưng rốt cuộc cô lại là kẻ đến sau.

Riêng đôi với Trung Kiên, Uyên mặc dù mến mộ nhưng không có ý yêu đương với một người đàn ông đã có vợ con như anh. Do đó, Tú Uyên bình thản nói :

– Anh Kiên ! Tại sao anh lại tính đến chuyện ly hôn ? Hãy nghĩ đến các con của anh, chúng sẽ ra sao khi cha mẹ mình mỗi người một nẻo. Hơn nữa, nguyên nhân chính là do người cha đã không giữ lòng chung thủy với mẹ chúng. Anh nghĩ lại đi, vợ chồng là nghĩa trăm năm,. đừng vì một chút rung động ở bên ngoài mà đánh mất hạnh phúc gia đình. Phần em, em cũng không hề có ý xen vào cuộc sống vốn đã ổn định của anh.

Trung Kiên nhăn mặt :

– Thế em cho rằng những ai đã bước qua ngưỡng cửa hôn nhân đều phải tự trói mình vì bản án chung thân đó suốt đời, dù nó mang lại sự bất hạnh cũng phải chấp nhận hay sao ?

Tú Uyên dịu dàng :

– Không hẳn thế ! Em muốn kể anh nghe một câu chuyện, rằng có một người thiếu nữ, lúc xuân thời rất kén chọn tình yêu. Những người tình của cô ta rất có tài, tình yêu của cô và những chàng trai đó không đi đến đâu vì gặp trở ngại của gia đình. Rồi cô ta yêu một chàng trai, khi người con trai xin phép gia đình để đi cưới cô thì gia đình không bằng lòng. Rồi anh đi nghĩa vụ, cô gái hứa đợi anh về. Khi anh ta đi được nửa năm thì có một biến cố xảy ra với cô, cha mẹ bị tai nạn xe hơi. Cha chết ngay, còn mẹ nằm bệnh viện trong cơn hấp hối. Cô gái vốn là đứa con duy nhất nên rất đau lòng trước cảnh tan nát gia đình. Cùng lúc đó, có một anh hàng xóm xin cưới cô và hứa với bà mẹ sẽ bảo bọc cô trọn đời. Bà mẹ chờ cô , buồn lòng rồi mới nhắm mắt xuôi tay. Tình cảnh đó, cô gái không làm sao chờ đợi người yêu được, cô không chịu đựng nổi sự cô đơn.

Họ cưới chạy tang và cô gái bước vào cuộc đời làm vợ. Vợ chồng không hợp tính nhau, cô không tìm được hạnh phúc. Sống với chồng, cô giống như một chiếc bóng bên đời, vậy mà họ vẫn có với nhau một đứa con trai.

Khi đứa trẻ lên ba, người thiếu phụ bỗng bắt gặp một tình yêu mới, một người đàn ông từng trải, đã qua một lần ly hôn gặp cô và yêu cô.

Người thiếu phụ đó như tìm thấy thời son trẻ, cô chấp nhận chuyện ngoại tình như một niềm an ủi giữa đời. Người tình của cô hứa hẹn nhiều thứ, muốn cô ly dị chồng và về ở với anh, anh sẽ lo cho cả hai mẹ con.

Người thiếu phụ đang băn khoăn do dự thì vấn đề lại xảy ra.

Trong một lần hẹn, cô dẫn theo đứa con trai của mình. Trong lúc cô cùng tình nhân tâm sự, thằng bé men theo hàng rào để bắt chuồn chuồn và bị vấp ngã thật đau. Nghe tiếng con khóc, thiếu phụ định chạy đến đỡ con dậy, nhưng người yêu của cô đã ngăn lại, Anh ta nói :

Không sao mà, nó vấp ngã sẽ đứng dậy được. Đừng chăm sóc kỹ quá, thằng bé sẽ hư.

Chúng mình có quá ít thì giờ, em phải biết tranh thủ từng giây phút.

Nói rồi, anh ta cúi xuống hôn cô. Nhưng từ lúc đó, trái tim thiếu phụ bỗng lạnh đi trước sự âu yếm. Cô chợt hiểu rằng :

Con trai của mình không phải là huyết thống của anh ta, nên anh ta sẽ không bao giờ thương yêu nó . Thiếu phụ vội bế con quay về.

Tối đó, khi chồng cô nhìn thấy vết trầy trên đầu gối con trai, anh đã xót ruột kêu lên :

Ôi, con trai của ba, con té ở đâu thế ? Đến đây ba thoa thuốc cho. Con đau nhiều không, cục cưng của ba ? Thiếu phụ thấy lòng trào dâng một niềm cảm xúc. Cô tự nghĩ

:

có phải bấy lâu nay chính cô đã quá vô tâm trước hạnh phúc gia đình. Cô nghĩ rằng vì hạnh phúc của con cái, cô thà hy sinh hạnh phúc đời mình.

Thế là cô chấm dứt chuyện hẹn hò, trở về với bốn phận làm vợ và làm mẹ.

Mấy năm sau đó, thiếu phụ sinh thêm hai cô con gái và nhận ra không nơi đâu bằng tổ ấm gia đình.

– Theo em nghĩ, trường hợp của anh cũng vậy.

Nghe xong câu chuyện, Trung Kiên kêu lên :

– Trời ơi ! Em lấy đâu ra chuyện này để dạy anh vậy.

Tú Uyên lắc đầu :

– Em không dám dạy anh. Anh đã lớn tuổi dĩ nhiên là nhiều kinh nghiệm hơn em. Câu chuyện này do chính cô giáo chủ nhiệm của em ngày xưa kể lại. Em nói để anh biết, anh tính chuyện bỏ vợ là một sai lầm.

– Anh hiểu ý em rồi, Tú Uyên !

Bỗng đôi mắt Tú Uyên mở to đầy vẻ sửng sốt khi nhìn về phía cửa:

Một cặp nam nữ sang trọng vừa mới bước vào. Người con gái đó Tú Uyên không bao giờ quên được, dù không gặp đã năm năm. Đó chính là Diệu Thủy trước kia là vợ hứa hôn của Nguyên Hải. Còn bây giờ, bên cạnh Diệu Thủy là một chàng trai cao lớn, tuy không đẹp nhưng có vẻ quyền quý, đang sánh vai nhau bước về chiếc bàn trống bên tay trái của Tú Uyên.

Diệu Thủy cũng vừa trông thấy Tú Uyên, cô không giấu vẻ ngạc nhiên, vội bước lại bàn :

– Chà ! Trông cô quen mặt quá ... hình như là Tú Uyên phải không ?

Uyên mỉm cười đưa tay ra thân thiện :

– Hân hạnh gặp lại chị Diệu Thủy.

Bằng một thái độ hách dịch, Diệu Thủy hất hàm về phía Trung Kiên, liếc hỏi Tú Uyên

:

– Ái chà !. Bạn trai cô đó hả ? Coi bộ giống một xì thểu dữ ha ! Thế nào, anh ta là chồng hay tình nhân vậy ?

Trung Kiên nóng mặt định to một phản ứng, nhưng Tú Uyên đã nheo mắt trả lời ngay :

– Chị muốn nghĩ sao cũng được. Còn chị thì sao ?

Diệu Thủy vỗ vai người đàn ông bên cạnh :

– A ! Tôi giới thiệu nhé ! Đây là Tuấn Nghĩa chồng tôi, trưởng phòng vật tư.

Chúng tôi cưới nhau được năm tháng rồi. Anh Nghĩa ! Anh sang bàn ngồi trước ghen, em có chuyện riêng với cô bạn này một chút.

Tuấn Nghĩa nghe theo lời vợ bước sang một bên. Diệu Thủy khẽ liếc Trung Kiên rồi nói nhỏ vào tai Tú Uyên :

– Nguyên Hải về rồi, biết chưa ?

Lời thổ lộ của Diệu Thủy làm Tú Uyên giật mình sững sốt. Cô lắp bắp :

– Hà ! Anh ... ấy đã ... về đây ?

Diệu Thủy gật đầu :

– Anh ta về nước hai ngày rồi. Hôm qua đi thăm xóm cũ có ghé chỗ mẹ tôi.

Mẹ anh Hải có quà cho mẹ tôi, tuy hôn sự tôi với anh không thành, nhưng mẹ tôi với mẹ anh ấy vẫn giữ tình bạn cũ.

Tú Uyên chân thành hỏi :

– Chị thấy ... Nguyên Hải ra sao ? Có thay đổi gì không ?

Diệu Thủy nhìn chăm chăm vào mặt Tú Uyên :

– Cô còn quan tâm anh ấy vậy hả ? Vậy còn anh bạn đang ở bên cạnh thì sao đây ? Nè, cho cô biết, làm người chớ nên tham vọng quá nha ! Hà hà ... Nguyên Hải lần này có nằm mơ cũng không .dám tưởng tượng rằng Tú Uyên có một anh chàng “xịn như thế này sẵn đón ... Uyên bây giờ đẹp hơn xưa nhiều, lấy chồng giàu cũng xứng đáng lắm chứ !

– Chị có thôi ngay đi không ! Sao miệng lưỡi chị lúc nào cũng đầy ác cảm với tôi vậy ? Tôi đã chào thua chị từ lâu rồi mà.

Diệu Thủy bỗng nhiên nổi giận :

– Hừ ! Cô còn hỏi tại sao ư? Nếu xưa kia không vì cái chuyện anh giữ mãi bức họa chết tiệt của cô, thì tôi đã thành hôn với anh rồi. Tại vì tôi lỡ tay đốt chân dung của cô do anh ấy họa, nên anh mới từ hôn tôi mà thôi ...

Tú Uyên nhìn vào đôi mắt rực lửa ghen hờn của Diệu Thủy, cô dịu giọng :

– Thôi, chị Thủy à ! Chuyện đã qua rồi, nhắc lại mà làm gì. Anh ấy không cưới chị thì

sang bên ấy ảnh cũng cười người khác, tôi đâu có địa vị gì để chị thù ghét tôi ?

– Cô nói láo ! Cô thừa biết là hình bóng của cô quan trọng thế nào trong lòng của Nguyên Hải mà. Nếu ảnh có cưới vợ Việt kiều thì cũng đã vì tư tưởng đến cô mà ly hôn. Tất cả chuyện đó, mẹ ảnh đều viết thư nói rõ với mẹ tôi cả rồi.

Rồi Diệu Thủy cười chua chát :

– Hừ ! Nhưng trời cao có mắt, cái điều mà ảnh không ngờ tới là người con gái ảnh yêu thương bây giờ đã thuộc về người khác chứ đâu có chung thủy chờ đợi như ảnh tưởng.

Thế nào, Tú Uyên. Cô không có ý định bỏ anh bạn này để lấy Việt kiều chớ ?

Tú Uyên nóng mặt sùng sộ :

– Chị làm ơn đi cho khuất mắt coi. Con người của chị thật hồ đồ, chả có vẻ gì là học thức hết. May là anh Nguyên Hải đã sớm từ hôn. Nếu không, ảnh sẽ hối hận đó, Hừ !

Diệu Thủy bĩu môi :

– Bây giờ thì ngược lại, Nguyên Hải khi biết được lòng dạ của cô thì ảnh sẽ tiếc tôi đây, cô bạn ạ.

Dứt lời, Diệu Thủy nhún vai rồi bỏ đi.

Vừa lúc đó Phụng Nhi trở lại bàn, Tú Uyên vội nói với Trung Kiên :

– Ta về thôi, không khí ở đây khó chịu quá.

Phụng Nhi không hiểu gì nhưng thấy hai người đứng lên rời bàn, cô cũng bước theo.

Ba người chia tay nhau tại ngã ba đường. Tú Uyên kể lại mọi chuyện cho Phụng Nhi nghe. Trong khi đó Trung Kiên cho xe phóng vút đi mà lòng buồn vô hạn. Vậy là hết !

Anh còn mong gì có một chỗ đứng trong trái tim Tú Uyên.

Người yêu của Uyên đã về đây, cô sẽ tìm lại được tình yêu cũ. Trung Kiên lắc đầu khi nghĩ đến bà vợ đánh đá, vô học của mình. Anh chỉ biết thở dài ngao ngán ...

Chiều, trời mưa thật buồn, tiếng hát Thanh Tuyền làm ấm áp cả căn phòng, nơi dành cho các tiếp viên chuẩn bị để tiếp khách. Thanh Tuyền là tiếp viên trẻ nhất và có giọng ca hay nhất nhà hàng Thùy Dương. Cô mới mười chín tuổi, sau một lần sa chân lỡ bước, Tuyền bỏ Sài Gòn ra thành phố biển và bước vào cuộc đời mưa gió này.

Tú Uyên đứng bên ngoài hành lang, đưa mắt nhìn cơn mưa lất phất, mà thả hồn về tận chốn xa nào. Phụng Nhi chiều nay nghỉ để đi chơi riêng với Tùng Hiếu. Hai người dạo này có vẻ đậm đà tình cảm. Tú Uyên bỗng cầu mong cho Phụng Nhi tìm được bến đậu thuyền tình. Đời con gái một lần dang dở là ghi khắc vào tim một nỗi đau tê tái, kiếp

phù du biết trôi giạt phương nào.

Tú Uyên nghĩ và buồn cho thân phận hồng nhan như bản thân cô đây. Ngày rời ghế nhà trường, Uyên lắm sao nghĩ rằng mai sau vì sinh kế, cô lại phải đâm mình vào mưa bão cuộc đời phải dùng ánh mắt, nụ cười lợi lả để đổi những tấm giấy bạc không chút nghĩa nhân. Cũng may, trời con thương tưởng đến đời bất hạnh của cô, Tú Uyên chưa phải đem trình tiết làm thú vui cho thiên hạ. Tuy nhiên với công việc hiện nay làm Tú Uyên đôi lúc tự ghê tởm chính mình. Hầu hạ cho những gã đàn ông lắm của nhiều tiền đâu có gì để hãnh diện. Vậy mà Uyên không hiểu sao lại có những người đi khoe cái nghề tiếp viên nhà hàng với sự hãnh diện quá lộ bịch ...

– Tú Uyên Chị có khách đấy.

Thanh Tuyền đi tới chỗ Uyên đứng, cười với cô :

– Chị hên ghê ! Trời mưa vắng khách như vậy, mấy đứa em ngồi chờ thời nãy giờ mà có ai kêu tới đâu. Chị tốt số quá !

Tú Uyên vuốt nhẹ làn tóc đen mượt mà của Thanh Tuyền, dịu dàng nói :

– Đừng tưởng được hầu hạ đàn ông là tốt số, bé cưng ạ. Đời không ai tốt số mà lại phải vào chốn này đâu.

Nói xong, cô quay lưng bước vào cửa chính.

Người khách mỉm cười rời bàn đến đón cô :

– Tú Uyên ! Còn nhớ ai đây không ?

Tú Uyên nhìn lên, chợt sững sờ. Anh đó ư ? Sao mà bất ngờ đến thế ?

Tú Uyên kêu khẽ. :

– Anh Hải !

Rồi cô lao đến trong vòng tay dang rộng chờ đón của anh. Nguyên Hải hôn nhẹ lên đôi

líp buồm của người tình cũ, giọng anh ngọt ngào :

– Nhớ em quá, Tú Uyên ơi !

Một thoáng ngỡ ngàng, Tú Uyên nhìn vào đôi mắt say đắm của cố nhân :

– Anh Hải về hồi nào ? Sao biết em ở đây ?

Nguyên Hải dìu cô về phía bàn mình, nụ cười vẫn giữ nguyên trên đôi môi anh. Hải nói :

– Anh về Việt Nam cả tuần rồi, tìm mãi vẫn không thấy bóng dáng em. Chiều nay định ghé chốn này uống chút bia giải sầu, không ngờ gặp được cố nhân.

Tú Uyên ngạc nhiên :

– Ủa ! Lúc này chính anh yêu cầu em tiếp mà, làm sao gọi là bất ngờ được.

Nguyễn Hải lắc đầu :

– Không phải ! Anh ngồi đây nè, có một cô gái trẻ đến phục vụ anh. Chợt anh nhìn thấy em đứng mơ màng nhìn mưa bụi, chẳng biết mình có làm hay không nên anh hỏi cô gái ấy và được biết em làm ở đây, nên mới dám mời em đó.

Tú Uyên đã đi qua phút giây xúc động, cô chợt nhớ cảnh đời ngang trái của mình, nỗi buồn của mình ào ạt kéo về. Cô cúi mặt giấu những giọt lệ xót xa, rồi hỏi nhỏ Nguyễn

Hải :

– Anh khinh em lắm phải không ? Em đã dấn thân vào chốn vực sâu này, còn mong gì được anh coi là hồng nhan tri kỷ nữa.

Nguyễn Hải ôm vai Tú Uyên, thấy lòng dạt dào thương cảm. Mái tóc này, làn môi này đã một thời làm anh say đắm yêu đương.

Hải hôn lên mái tóc người xưa, lời yêu đương nhẹ thoảng trong mưa chiều vương vương.

– Tú Uyên ! Gặp lại em, anh rất vui lòng. Mặc kệ em làm nghề gì, em vẫn là Tú Uyên khi xưa của anh vừa rồi anh mượn có về thăm bệnh người cô, chẳng qua là vì em thôi.

Tú Uyên ngẩng lên :

– Nếu chẳng phải lý do đó, anh không thể tự nhiên về thăm em được sao ?

Một thoáng bối rối, Nguyễn Hải lại cười :

– Sao lại không được, nhưng phải đợi thời gian lâu hơn để được sự đồng ý của cha mẹ.

Tú Uyên ! Em vẫn còn độc thân chứ ?

– Sao anh hỏi vậy ?

– Vì anh sợ mất em.

– Mình đã mất nhau từ lâu rồi mà anh.

– Tú Uyên ! Em ác lắm, làm khó anh hoài. Ngày xưa cũng tại vì em cố tình xa anh, nên mới như vậy. Mà Uyên nè ! Sao anh viết thư cho em, em không có vẻ gì xúc động hết vậy ? Sao em không hồi âm cho anh ?

Tú Uyên cười cười, gương mặt cô ửng hồng :

– Anh không hiểu sao ? Em chỉ muốn anh đích thân trở về tìm em. Còn thư từ qua lại, em thấy không có cơ sở để mà hy vọng.

Nguyên Hải cốc nhẹ vào trán cô :

– Em thiệt là đa nghi. Bây giờ anh về đây rồi, em có tin là anh nặng tình với em không ?

Tú Uyên nheo mắt :

– Chuyện đó còn để thời gian trả lời. Kinh nghiệm cho biết là không nên quá tin vào đàn ông.

– Í trời ? Tú Uyên ! Em thay đổi nhiều ghê ! Cô gái rụt rè ngày thơ ngây nào đâu còn nữa. Bây giờ chỉ có một "bản cô nương" khí phách hơn người. Anh sợ em đó Uyên ạ.

– Xi ! Bộ tự dung mà em trở thành như vậy hay sao ? Cuộc đời dạy em đó, anh bạn yêu dấu ạ.

Hai người lại mỉm cười nhìn nhau:

Ngoài trời mưa vẫn rơi không thôi. Cơn mưa hội ngộ.

Một đêm mưa, tháng ...

Lan Anh thương nhớ !

Đã lâu không gặp nhau, ta nhớ mi lắm. Nhưng vì hoàn cảnh, ta không thể liên lạc được nay mọi việc tạm ổn định ta ghi vài dòng đến mi, kéo mi lại trách nhỏ Uyên vô tình với bạn thân.

Lan Anh dạo này vẫn khỏe chứ ? Công việc làm ăn có gì thay đổi không ?

Và chuyện tình với Thath Bình đi đến đâu rồi ? Ta cầu chúc cuộc đời của mi luôn may mắn và hạnh phúc.

Riêng ta thì lúc này thay đổi nhiều, cuộc đời nhiều hứa hẹn tươi đẹp hơn xưa. Ta đang ở một nơi mà không thể cho mi biết được, vì ngoài mi ra, ta không muốn một ai biết về tin tức của kẻ lạc loài này.

Lan Anh nè ! Khi nào gặp Thanh Bình, mi nhờ anh ấy chuyển lời hỏi thăm sức khỏe của ta đến với gia đình bà Năm. Ta cũng nhớ mẹ nuôi lắm nhưng không về được, nói má năm đừng buồn, ta sẽ về thăm một ngày gần đây.

Cho ta gửi lời chúc hạnh phúc đến vợ chồng anh Gia Bảo. Không biết hai người đã có Hoàng tử" hay công chúa" tí hon gì chưa ?

Chị Lan Phượng chắc đã có chồng rồi phải không ? Ta luôn mong muốn những người thân được hạnh phúc tràn đầy.

À ! Ta cho mi hay là ta sắp đem đến cho mi một tin vui bất ngờ đó nhưng không nói

trong thư đâu nhé. Nói trước mất hay. Mi chuẩn bị đón tin vui của ta nghe.

Tam biệt. Hẹn gặp mi một ngày thật gần.

Bạn chí thân của mi

Tú Uyên.

Lan Anh đọc xong lá thư liền đưa sang chò Thanh Bình, cô nói với về bản khoản :

– Kỳ vậy cà ! Tú Uyên không cho địa chỉ hồi âm:

Sao tự dung nó trở nên bí mật như vậy chứ ?

Thanh Bình chăm chú đọc thư. Một lúc sau, anh đặt nghi vấn :

– Lan Anh à ! Sao anh thấy nghi ngờ về cái gọi là tin vui của Tú Uyên quá.

Nếu như đó là tin báo lễ thành hôn" thì chết Gia Bảo.

Lan Anh nhìn người yêu :

– Mười tám tháng qua rồi, Tú Uyên vẫn vắng tin. Không lẽ anh Bảo còn chờ đợi ?

Thanh Bình gật đầu :

– Gia Bảo yêu Tú Uyên lắm. Nó sẽ đợi Tú Uyên đến suốt đời còn lại. Vừa rồi, Bảo có nói với anh, đợi mãi tang Khánh Hà rồi, nó sẽ đi tìm lại người năm xưa.

Lan Anh xúc động :

– Tội nghiệp anh Bảo quá. Tiếc một điều là Tú Uyên không biết chuyện này.

Thậm chí nó còn chúc anh ấy hạnh phúc và sớm có con nghĩa là nó không biết Khánh

Hà đã chết. Kỳ thật ! Không lẽ Uyên nó ở đâu xa lắm hay sao ?

– Về chuyện Uyên bảo sẽ có tin vui bất ngờ, em nghĩ sao hả Lan Anh ? Hay là Uyên

đã gặp lại Nguyên Hải ?

Lan Anh lắc đầu :

– Không có lý nào đâu ! Nguyên Hải nếu có về nhất định sẽ đến tìm em để hỏi Tú

Uyên:

Bởi anh ấy đâu biết Uyên ở chỗ nào mà gặp gỡ.

– Hay Tú Uyên đã yêu một người nào khác.

– Chẳng lẽ nó thay đổi nhanh vậy sao :

– Gần hai năm rồi, chuyện cuộc đời làm sao mà biết được.

Lan Anh góp ý với người yêu :

– Hay là ... mình đưa thư này cho anh Bảo biết tin của Tú Uyên đi.

Thanh Bình khoát tay :

– Đừng vội ! Em không thấy là trong thư Uyên đã cố ý giấu tung tích hay sao. Đừng gieo vào sự chờ đợi của Gia Bảo một mầm hy vọng, lỡ duyên không thành, nó sẽ tuyệt vọng khổ đau. Thà là cứ im lặng để nó tự lo liệu còn hơn.

– Anh Gia Bảo tốt quá.

– Đàn ông, ai cũng vậy mà em.

Lan Anh xì một cái dài rồi bĩu môi nói :

– Còn lâu à ! Đừng thừa cơ mèo khen mèo dài đuôi” ! Đàn ông là bạc tình "số dzách đó.

– Ai chớ anh không có à nha !

– Có hay không thời gian sẽ trả lời. Đừng nói trước, ông tướng !

Thanh Bình cười nịnh, hai tay ôm bờ vai người yêu :

– Anh nói thật mà. Anh là đệ nhất chung tình đó.

Lan Anh chun mũi, bịt hai tai :

– Gớm ! Hồng thềm nghe ! Xí ...

Gia Bảo nâng khung hình của Khánh Hà lên, tự tay lau thật kỹ khuôn kính trước khi đặt vào vị trí cũ, sau đó cắm một bình cúc Đà Lạt đủ màu bên cạnh di ảnh vợ. Hôm nay là kỳ giỗ thứ hai của Khánh Hà. Mùi nhang trầm thoang thoảng đang bay tỏa khắp nhà. Mỗi lần đến kỳ giỗ, Gia Bảo lại nhớ kỷ niệm bên vợ ở Đà Lạt mà lòng vơi vơi buồn. Anh đã hai năm dài sống với nỗi cô đơn.

Lan Phượng lấy chồng đã hơn một tháng chưa thấy về thăm nhà. Gia Long từ khi vợ bỏ nhà đi thi đã chú tâm làm ăn hơn trước. Còn Gia Bảo thì lại bước vào cuộc đời khép kín. Nỗi lòng anh, người mẹ hiểu hơn ai hết. Nếu phải chờ đợi người bạn chẵn gối, Gia Bảo chỉ còn chờ đợi Tú Uyên mà thôi.

Thanh Bình đưa Lan Anh đến dự đám giỗ với một giỏ nặng bánh, trái. Bà Năm Thành trông thấy, nhăn mặt xuýt xoa :

– Chà ! Bà đặt mua sắm làm gì nhiều vậy ?

Thanh Bình lễ phép đáp :

– Dạ, không có bao nhiêu đâu bác, toàn thứ cây nhà lá vườn thôi. Gia Bảo đâu hờ bác ?

– Hai cháu vào nhà đi. Thằng Bảo đang lo dọn bàn thờ. Tội nghiệp, dạo này nó buồn nhiều. Mấy cháu là bạn bè, nên an ủi nó giúp giùm bác.

Lan Anh tỏ la nhiệt tình, cô hứa ngay :

– Bác yên tâm, để tụi con khuyển anh ấy cho.

Sau bữa giỗ, Gia Bảo, Thanh Bình và Lan Anh kéo nhau ra ngồi ở hàng ghế đá trước hiên nhà. Gia Bảo hỏi thẳng với Lan Anh điều thắc mắc trong lòng mình.

– Lần này có được tin tức gì của Tú Uyên không vậy Lan Anh ?

Lan Anh nhìn Thanh Bình một cái nhìn đầy ý nghĩa, sau đó cô từ tốn đáp :

– Đến nay thì chưa biết lỗ Uyên nó ở đâu anh ạ. Có một lần ... Uyên gọi điện thoại cho em ... hứa là sẽ về thăm em ... Em chưa kịp hỏi gì thì nó đã gác máy rồi.

– Chuyện này xảy ra lâu chưa ?

– Dạ, cũng gần nửa tháng.

Gia Bảo có ý trách cô :

– Vậy mà đến nay tôi mới được biết.

Thanh Bình chen vào :

– Nói với cậu cũng đâu có lợi ích gì, vì Lan Anh đâu có biết chỗ ở của cô ấy.

Báo cười buồn :

– Tôi biết mà ... Tú Uyên làm như vậy cũng chỉ vì muốn cách xa tôi mà thôi.

Lan Anh an ủi :

– Anh Bảo đừng buồn. Biết đâu Tú Uyên xa anh cũng chỉ vì yêu anh.

– Tôi biết, có thể là Tú Uyên cũng có tình cảm với tôi, nhưng vì Khánh Hà, Uyên đã cố gắng kiềm chế nỗi lòng. Con người của Tú Uyên lúc nào cũng mang đầy mặc cảm về số phận. Cô ấy đâu biết rằng tôi rất hiểu và thương cô ấy.

Lan Anh hứa hẹn :

– Em sẽ cố gắng tìm kiếm Tú Uyên, vì sự mong đợi của anh và cũng vì tình bạn giữa chúng em.

Gia Bảo khoát tay :

– Thôi, tôi không dám làm phiền các bạn quá đáng như vậy. Tự tôi sẽ đi tìm lại Tú Uyên.

Khi bạn bè đã về hết, Gia Bảo một mình đi xuống phân xưởng. Anh ngạc nhiên khi thấy Gia Long đang lui cui vô dầu nhớt trong bánh xe quay, liền lên tiếng :

– Trưa rồi, anh không nghỉ sao anh Hai ?

Gia Long thấy em bước vào vội ngẩng lên :

– Sắp xong rồi. Máy khô dầu quá. Em xuống đây làm gì vậy ?

Gia Bảo cúi mặt :

– Không làm gì hết anh ạ. Tự em thích xuống chỗ này thôi.

Gia Long im lặng đưa mắt nhìn lên tường, bài thơ còn nguyên vẹn nét viết.

Long biết bài thơ đó Tú Uyên viết tặng Gia Bảo. Cô gái ấy đã đi xa rồi, không có hy vọng gì Long được gặp lại để nói lời xin lỗi, để được cô ấy tha thứ cho thái độ sai quấy của mình.

Gia Long đột ngột hỏi :

– Em thích Tú Uyên phải không?

Gia Bảo lắc đầu :

– Không nên hỏi em như vậy, anh Hai ạ.

– Người ta đã đi rồi, hãy để dĩ vãng ngủ yên.

Gia Long ray rứt. Cuối cùng, anh thú nhận :

– Gia Bảo ! Không phải tự nhiên mà Tú Uyên bỏ đi đâu. Tại vì anh đấy.

Gia Bảo sững sờ nhìn anh :

– Vì anh ư? Em không hiểu ?

Gia Long đau khổ nói :

– Bảo à ! Em tha lỗi cho anh. Chính anh trong một đêm say đã có ý cưỡng bức Tú Uyên, nên cô ấy đành gạt lệ ra đi.

Gia Bảo tái mặt, bước tới chụp lấy cánh tay của Gia Long lắc mạnh :

– Trời ơi ! Tại sao anh đối xử với người ta như vậy ? Tại sao anh làm vậy hả ? Anh nói đi tại sao ? Tại sao ?

Gia Long gỡ tay em, nét mặt đầy vẻ ăn năn :

– Giờ thì anh biết anh sai, nhưng lúc đó anh không còn sáng suốt nữa, anh làm như vậy là vì Mỹ Trang.

– Mỹ Trang ? Hừ ! Anh lúc nào cũng Mỹ Trang ! Con đàn bà dê tiện đó có đáng gì để cho anh phải làm nhục một người con gái đứng đắn như Tú Uyên chứ ? Anh điên rồi !

– Gia Bảo ! Em hãy bình tĩnh nghe anh giải thích nè ! Tú Uyên chưa sao mà.

Rồi Gia Long thuật lại toàn bộ câu chuyện cho Gia Bảo nghe. Nghe xong, Gia Bảo nhăn mặt :

– Trời ơi ! Vậy mà không ai nói với tôi hết. Ai cũng muốn giấu giếm sự thật để tôi mãi

mãi rơi vào đau khổ. Bây giờ sự thể như vậy Tú Uyên sẽ không bao giờ muốn gặp lại tôi đâu.

– Không đến nỗi vậy đâu, Gia Bảo à.

Bà Năm Thành lên tiếng từ phía sau lưng hai anh em. Gia Bảo quay lại nhìn bà :

– Mẹ ?

– Gia Bảo ! Tú Uyên ra đi không phải chỉ vì thái độ sàm sỡ của anh con đâu.

Nguyên nhân chính là nó muốn chạy trốn ái tình, muốn để con được hoàn toàn hạnh phúc. Tú Uyên quả là một người con gái tốt, biết cư xử hơn người.

Gia Bảo cắn chặt bờ môi :

– Con không hiểu sao một người con gái đáng yêu như Tú Uyên lại gặp nhiều ngang trái:

Chẳng lẽ buồn chán và đau khổ không lời xa cô ấy được hay sao ?

Bà Năm nhẹ giọng :

– "Sông có khúc, người có lúc", con à. Biết đâu bây giờ Tú Uyên nó lại được sung sướng, ấm êm.

– Ngày nào chưa tìm được Tú Uyên, con thật không thể yên tâm được, mẹ à.

Bà Năm gặt nhẹ :

– Thời gian tang chế đã xong, con đã làm tròn bổn phận của một người chồng yêu vợ. Vậy thì chuyện còn lại của đời con, mẹ để mặc con tự lo liệu. Nhưng trước ngày ra đi, nó đã chịu làm con nuôi của mẹ, vậy thì việc con đi tìm lại đứa em gái đó, mẹ không có ý ngăn cản đâu.

Gia Bảo nhìn mẹ nói :

– Nhưng lần này con tìm Tú Uyên về đây không phải với tư cách anh em gì nữa, mà là

...

– Mẹ biết rồi, con khỏi phải giải thích nữa !

– Mẹ !

Nụ cười rạng rỡ nở trên gương mặt buồn của Gia Bảo. Anh xúc động ôm chầm lấy mẹ.

Bà Năm Thành lặng lẽ khóc, Mãi đến bây giờ bà mới biết rõ tại sao Gia Bảo đã cưới gấp Khánh Hà và tỏ ra săn sóc hết lòng như vậy. Con trai của bà đã cư xử rất hay. Tú Uyên đau khổ chỉ một thời gian nào đó rồi sẽ nguôi, sau đó sẽ tìm lại hạnh phúc đã

mất.

Riêng Gia Long, nãy giờ lắng nghe câu chuyện, anh tự xấu hổ với bản thân mình. Em trai anh có hai người bạn gái đều xứng đáng. Còn anh vì háo sắc thì vợ phải một người vợ trắc nết lang tâm. Đến bây giờ, Gia Long không còn chút nuối tiếc nào về người vợ bạc tình đó nữa, anh chỉ dồn hết nghị lực vào công việc làm ăn và săn sóc mẹ mà thôi.

Chương 9

Nguyên Hải bước vào nhà hàng Lạc Cảnh và chọn chiếc bàn ở gần cửa.

Anh chỉ gọi một lon Coca rồi ngồi đợi Diệu Thủy, theo cuộc hẹn đã được báo trước.

Mười phút sau, Diệu Thủy đến. Cô vẫn đẹp như một thiên thần, thân hình thật khiêu gợi. Diệu Thủy mặc áo dài màu hồng có thêu con chim phượng bằng kim tuyến. Chính chiếc áo dài này Nguyên Hải đã mua tặng cô trong buổi lễ đính hôn của hai người. Bây giờ đã hết, chuyện hôn nhân giữa họ không thành và Diệu Thủy đã có chồng, nhưng chiếc áo hôm nay Diệu Thủy mặc lại gợi cho Nguyên Hải kỷ niệm của anh còn gợi chôn quế hương.

– Diệu Thủy ! Em mặc áo dài trông hay lắm.

Diệu Thủy cười làm hồng đôi má đào. Nguyên Hải kéo ghế cho cô ngồi và hỏi ý cô dùng gì.

Diệu Thủy gọi một ly ca cao sữa.

Nguyên Hải vào đề ngay :

– Hẹn anh có việc gì vậy, Diệu Thủy ?

Thủy cũng hỏi thẳng anh :

– Anh về nước lần này là để cưới Tú Uyên phải không ?

Nguyên Hải ngạc nhiên nhìn cô :

– Em vẫn còn quan tâm đến chuyện đó sao ?

– Đừng thắc mắc ! Hãy trả lời câu hỏi của em đi.

Nguyên Hải gật đầu :

– Có lẽ em đoán đúng. Hạnh phúc đời anh đã phải trả giá nhiều lần, bây giờ anh được quyền lựa chọn. Anh phải sống cho chính anh, Thủy ạ.

Diệu Thủy chau đôi mày vòng cung nhìn anh :

– Em nghe anh đã cưới Ái Vân mà, sao lại bỏ người ta vậy ? Anh đã từng bỏ rơi em, rồi sang bên đó bỏ quên một người con gái khác, bộ không sợ hậu quả hay sao ? Cô Tú Uyên có đáng gì để anh phải trân trọng nhiều đến như vậy ?

– Diệu Thủy à ! Em đã yên nơi yên phận rồi, đừng xía vào chuyện của anh nữa, có được không ?

Diệu Thủy lắc đầu :

– Vì tình bạn giữa hai người mẹ chúng ta, em buộc phải xen vào chuyện này:

Anh đã hủy hôn với em thì buộc phải cưới một người xứng đáng hơn em. Với Ái Vân thì em không nói, nhưng đằng này lại là một đứa con gái không rõ lai lịch như Tú Uyên. Anh Hải à !

Anh làm như vậy, người ta sẽ cười vào mặt em đó.

Nguyên Hải đan hai bàn tay thật đẹp của anh vào nhau. Ở bên ngoài, bầu trời lung linh những giọt nắng, vậy mà trong lòng người họa sĩ như sắp có trận mưa giông. Diệu Thủy nói với anh những điều xúc phạm làm anh nổi nóng. Nhưng Nguyên Hải, vẫn cố gượng cười trên đôi môi :

– Anh liên quan gì đến em mà người ta cười vào mặt em. Anh làm gì đến nỗi đụng chạm danh dự gia đình trí thức như em vừa nói đó ? Chẳng lẽ yêu và cưới người mình yêu làm vợ là chuyện xấu hay sao ?

Diệu Thủy bặm môi :

– Đành rằng cưới vợ không phải là chuyện xấu. Điều tất yếu là cưới người vợ như thế nào. Anh Nguyên Hải ! Anh đi mấy năm xa quê, anh đâu biết được nơi đây có quá nhiều thay đổi. Tú Uyên bây giờ đâu còn là Tú Uyên của năm năm về trước để được anh yêu.

– Em nói cái gì vậy ?

– Nói gì hả ! Em nói là Tú Uyên bây giờ đã đem thân làm điểm khấp cùng thiên hạ. Nó là tiếp viên nhà hàng đi sớm về khuya, kể cả chuyện cặp bồ với người có vợ cô con, nó cũng không chừa. Đẹp để gì cái ngữ thứ ấy mà anh còn đeo đuổi nữa.

Nguyên Hải lịm người. Miệng lưỡi Diệu Thủy thật độc địa. Anh không ngờ Diệu Thủy vì một chút ghen hờn trong quá khứ, mà lại bỏ công đi điều tra đời tư của Tú Uyên kỹ như vậy.

Nguyên Hải đặt tay lên vai của người đẹp, mỉm cười nói :

– Chuyện gì mà em giận dữ như thế? Dù là Tú Uyên có như thế nào thì cũng đâu ảnh hưởng gì tới em .

– Sao lại không ! Chẳng lẽ tôi để thiên hạ kháo nhau rằng cô Diệu Thủy có học, con nhà giàu lại như thế này, mà so ra không có giá. trị bằng một đứa con gái lạc loài, không có chốn nương thân, đã từng rơi rớt trong vòng tay của bọn đàn ông nát rượu, vì vậy Diệu Thủy mới bị vị hôn phu hủy bỏ đám cưới, để bây giờ, sau mấy năm xa xứ, anh ấy trở về cưới lại Tú Uyên.

– Em nói đủ chưa ? Cho em biết, anh không cần dư luận. Anh mặc kệ thân phận Tú Uyên là gì đi nữa, cô ấy vẫn đáng yêu.

Diệu Thủy giận dữ :

– Anh không nghĩ cho anh thì anh cũng nghĩ cho tôi với chứ. Sao anh hành động mù quáng như vậy. Anh nở chà đạp danh dự của gia. đình anh và tôi sao ?

Nguyên Hải quát lên :

– Im miệng đi ! Cô nói nhiều quá đấy. Nè, tôi cho cô biết, tôi mặc kệ cái danh dự hư ảo của cô. Tôi đã quyết làm gì thì không ai cản được nữa. Tôi đã từng nhu nhược rồi, giờ thì phải biết vươn lên:

Diệu Thủy ! Cô đi về đi ! Về với chồng cô, lo bổn phận làm vợ của cô thì tốt hơn. Không ngờ ... cuộc hẹn này chỉ là để cô trả thù Tú Uyên vì lòng dạ ích kỷ của cô thôi. Hừ ! Diệu Thủy ! Tôi đã đưa Tú Uyên về nhà mình để chuẩn bị kết hôn đó, cô tôi đã đồng ý. Còn cô có nói gì cũng vô ích mà thôi.

– Nguyên Hải ! Anh vẫn nhất định cưới ?

– Đúng vậy ! Thôi, câu chuyện coi như đã xong, mình chia tay nhau tại đây thôi.

Diệu Thủy xô ghế đứng lên, mặt cô nàng đỏ bừng vì tức giận. Cô nói giọng run run :

– Nguyên Hải ! Tôi vì sợ tai tiếng cho anh mà anh lại xử tệ với tôi đến mức này. Thôi được, anh sẽ hối hận đó. Đừng tưởng là sẽ tìm thấy một thiên đường.

Họa ra chỉ có địa ngục mà thôi. Hừ !

Diệu Thủy bỏ đi thẳng. Nguyên Hải đốt thuốc, thả hồn trong suy tư. Chuyện Tú Uyên vì hoàn cảnh phải vào nghề tiếp viên, Nguyên Hải đã biết rõ. Tú Uyên đã tâm sự cùng anh, kể cả chuyện quen biết với Trung Kiên. Nguyên Hải không chấp nhất những chuyện ấy, duy chỉ có một điều làm anh băn khoăn, đó là chuyện Tú Uyên kể về một giáo viên Anh ngữ có cái tên Phan Thanh Gia Bảo.

Tú Uyên không nói nhiều với anh, nhưng vốn là chàng trai thông minh nhạy bén, anh có cảm giác là Tú Uyên đã yêu Gia Bảo. Chính cái ý nghĩ này đã làm anh khó chịu hơn bao giờ hết.

Mấy năm xa xứ, Hải đã từng quen biết, từng chung đụng với nhiều hạng đàn bà, nhưng nói về tình cảm sâu kín tận đáy lòng, anh chỉ yêu một mình Tú Uyên thôi. Nếu không vì thế, anh đâu phải tranh thủ thời gian trở lại tìm cô.

Ở nước ngoài, Nguyên Hải có riêng một phòng tranh, cha anh đã tạo điều kiện cho anh phát huy tài năng. Nguyên Hải đã phác họa rất thành công về phong cảnh và chân dung. Đặc biệt là những bức họa thiếu nữ, tất cả đều mang đường nét của Tú Uyên. Những bức tranh như thế, Nguyên Hải bán chạy hơn hết. Tình yêu đã làm sự nghiệp của anh vẻ vang. Nguyên Hải nghĩ Tú Uyên xứng đáng được kề cận bên mình trong suốt cuộc đời ...

Tú Uyên đưa mắt nhìn mấy xấp hàng trước mặt với một niềm vui không giấu giếm.

Những mặt hàng này toàn loại đắt tiền, cô có mơ cả đời cũng không thấy nổi. Vậy mà sự thật tất cả đều của cô. Nào là áo, mũ, giày, dép; nào là túi xách, nước hoa, hàng mỹ phẩm ... hàng vải đủ màu, đủ loại. Nguyên Hải hầu như muốn gom hết cái đẹp về cho cô.

Tú Uyên xúc động thật sự. Nguyên Hải trở về đã làm thay đổi toàn bộ cuộc sống của cô. Uyên phải chia tay với Phụng Nhi, từ giã ngôi nhà nhỏ gần hai năm sống chung có quá nhiều kỷ niệm. Nguyên Hải muốn cô cùng ở khách sạn với anh, nhưng Tú Uyên từ chối. Hải đã thuê căn phòng trọ dài hạn này cho cô ở và hàng ngày đến thăm, anh đưa Uyên đi mua sắm các thứ. Ngôi mộ của cha mẹ Tú Uyên, Nguyên Hải đã xây cất lại đàng hoàng. Tú Uyên cứ ngỡ trong mơ, tình đầu sống lại không cuồng nhiệt nhưng sâu lắng. Cô thầm cảm ơn đáng thiêng liêng đã phò hộ cô gặp lại người xưa ...

– Hừ !

Nguyên Hải từ phía sau lao tới làm Tú Uyên giật mình ngã hẳn vào lòng anh.

Uyên đỏ mặt xô anh ra :

– Đồ quỷ ! Làm người ta hết hồn vậy đó.

Nguyên Hải ôm bờ vai người yêu, nói :

– Xin lỗi nha ! Trời ! Cùng làm gì mà mang các thứ chất đầy ra bàn vậy ?

Tú Uyên phì cười :

– À ! Để em biết chắc là mình không nằm mơ.

– Mơ làm sao được ! Chỉ có thực tế đầy hoa mộng mà thôi. Á, Uyên này !

Vừa rồi Diệu Thủy có gặp anh.

– Vậy à ! Cô nhắn gởi gì không hờ anh ?

– Còn lâu ! Cô nàng nói xấu em đấy. Đàn bà thường có tính ghen tỵ kỳ cục, không ăn được cũng phá cho hôi. Téo thật !

– Cũng tùy người chứ mà, đâu phải ai cũng vậy.

Nguyên Hải nhún vai :

– Ai yêu cũng ích kỷ hết. Anh nghĩ thế !

– Chưa chắc à ! Em biết có một người không ích kỷ.

– Ai vậy ?

Tú Uyên kể :

– Lúc trước, khi em còn đi làm ở xưởng bông, em kết nghĩa với anh Gia Bảo.

Anh ấy thương em lắm. Anh cũng có bạn gái tên là Khánh Hà. Chị ấy rất tốt với em, chỉ còn khuyên Gia Bảo chăm sóc em nữa chứ đâu có ganh tỵ gì.

– Nếu vậy thì cô ấy không yêu anh ta đâu.

– Anh sai rồi ! Chị Khánh Hà yêu anh Gia Bảo lắm. Họ đã kết hôn với nhau trước khi em ra đi.

Nguyễn Hải nhận thấy Tú Uyên có vẻ buồn khi nhắc đến chuyện đó. Một cảm giác ghen hờn dâng lên trong lòng, anh giật xoay người Uyên lại để nhìn thật sâu vào mắt cô.

– Anh hỏi :

– Em thương Gia Bảo lắm phải không ?

Tú Uyên cúi mặt. Nguyễn Hải đưa tay nâng mặt cô đối diện với mình rồi nói:

– Em hãy nhìn thẳng anh đây, đừng né tránh như vậy. Tú Uyên ! Anh rất cần sự thành thật nơi trái tim em. Em hiểu không ?

Tú Uyên ngước lên, nhìn Nguyễn Hải, nhưng lại thấy đôi mắt buồn vời vời của Gia Bảo. Bảo ơi ! Anh có buồn em không ? Em đã phủ nhận tình yêu của anh một cách giả dối. Em đã bỏ anh đi không một tiếng giã từ. Nhưng anh đã vui vẻ cưới Khánh Hà làm vợ. Bây giờ em về với tình xưa, đừng trách em nghe anh.

– Tú Uyên !

– Gia Bảo !

– Trời ơi ! Tú Uyên ! Em gọi tên ai vậy ?.

Vậy là em vẫn còn tơ tưởng người con trai đó phải không ? Em không còn yêu anh ?

Lời trách móc giận hờn pha lẫn đau khổ trên nét mặt Nguyễn Hải làm Tú Uyên sực tỉnh.

Cô hốt hoảng nhìn Nguyễn Hải. Không ! Mình không thể làm anh ấy thất vọng như vậy.

– Anh Hải ! Em xin lỗi anh. !

– Không ! Trong chuyện yêu đương, lời xin lỗi trở nên vô nghĩa lắm. Tú Uyên ! Có lẽ em đã yêu người ta sâu đậm hơn anh.

Tú Uyên tựa đầu vào bờ vai rộng của người tình, cô dịu giọng :

– Đừng nói vậy, anh Hải ! Mình xa nhau đã khá lâu, nếu như trong thời gian đó em có tình cảm với một người nào khác, thì cũng đâu có gì lạ. Nhưng dù có hay là không, người ta cũng lập gia đình rồi, chuyện đó trở thành dĩ vãng, cần quên lãng anh à.

– Em có quên được hay không ?

Tú Uyên nhìn anh :

– Người mà em không quên được là anh đó.

Nguyễn Hải ôm Tú Uyên trong vòng tay rồi đặt lên mái tóc cô một nụ hôn tình ái. Sau đó anh nói bằng một giọng cứng rắn khác thường :

– Tú Uyên ! Em hãy nhớ kỹ điều này ! Anh yêu em, vì tình yêu mà muốn cưới em làm vợ. Anh không cho phép vợ mình cùng một lúc trong tâm tưởng có đến hai tình cảm khác nhau. Không yêu anh, em có thể từ chối hôn nhân. Còn như em yêu và chấp nhận sống với anh, thì từ nay cái tên Gia Bảo phải nằm yên trong dĩ vãng. Em không được nhắc đến, cũng không được vắn vưng, không được gọi thầm người ta trong giấc ngủ. Nếu em phạm sai lầm, anh lập tức trở mặt ngay. Suy nghĩ kỹ đi, Tú Uyên !

Tú Uyên nhắm mắt :

– Vâng, em chấp nhận !

Nguyên Hải đã vì yêu mà dám làm tất cả cho cô thì tại sao cô không dám vì tình yêu đầu đời mà sống hết lòng với anh chứ ? Từ trước đến nay, Nguyên Hải đâu có lỗi lầm gì với cô, nếu cô chỉ vì gia đình anh mà thôi ... Tú Uyên tìm đâu ra một người yêu cô như vậy chứ ? Còn Gia Bảo, mặc dù Uyên biết Bảo thích cô hơn Khánh Hà, nhưng vì Uyên không dám nhận ái tình nơi anh thì anh tự ý cầu hôn Khánh Hà. Lễ cưới đó cô đương nhiên là nhân chứng. Vậy thì hai người đàn ông này, ai đã hơn ai ...

Tú Uyên chợt mở mắt, cô hôn lên cánh tay người yêu :

– Em nghĩ kỹ rồi. Em sẽ sống với anh.

Reng ... Reng ...

Đang ngon giấc chợt nghe tiếng chuông điện thoại, Nguyên Hải chồm người dậy bắt máy.

– Alô, tôi nghe !

– Phòng 206, anh có thư.

– Vâng, tôi biết rồi.

Khoác vội chiếc áo, Nguyên Hải bước ra mở cửa phòng. Anh bồi phòng hai tay bung chiếc khay bạc có đặt phong thư. Nguyên Hải cầm lấy rồi nói :

– Cảm ơn anh.

Chờ anh bồi đi khỏi, Nguyên Hải đóng cửa phòng và vội mở phong bì ... Thì ra là thư của anh Hai.

Nguyên Hải !

Nhận được thư này, em tranh thủ thời gian trở về nhà gấp. Mọi chuyện không tốt đẹp như em tưởng đâu. Khi nhận thư em, ba mẹ bàn tính để coi kỹ lại vấn đề cưới xin của em và Tú Uyên. Nhưng chưa tính được gì thì mẹ nhận được lá thư của Diệu Thủy gửi sang theo địa chỉ mà mẹ mình đã gửi cho mẹ cô ấy.

Diệu Thủy đã nói hết những chuyện xấu của Tú Uyên ở nhà hàng và cho lẹ biết ngoài chuyện làm điểm, Tú Uyên đã từng làm vợ bé cho một thương gia tên là Trung Kiên.

Thế là ba mẹ dùng dùng nổi giận, bảo anh phải gọi em về gấp, không có cưới xin gì hết.

Em đã làm xấu hổ gia đình, ba không bao giờ chấp nhận Tú Uyên. Em chọn lựa đi, một là vợ, hai là gia đình, hoặc là em cưới người khác.

Nếu em cãi lời mà kết hôn với Tú Uyên, thì ba mẹ sẽ từ bỏ em ngay. Em biết tính ba rồi chứ ? Anh nói ít, mong em hiểu nhiều.

Về gấp ghen Nguyên Hải, cả nhà chờ em !

Nguyên Hải đọc xong lá thư, anh nổi giận vò nát mảnh giấy quăng vào một góc phòng.

– Tại sao lại như vậy chứ ? Mọi chuyện đang tốt đẹp tự dung gặp rắc rối cũng chính vì Diệu Thủy.

Khi về nước gặp lại Tú Uyên, Nguyên Hải đã viết thư cho gia đình ngay và cho biết địa chỉ của anh ở khách sạn để chờ phúc đáp. Bây giờ thì kết quả đáng ghét như thế đó. Hừ ! Có tiếng gõ cửa phòng. Nguyên Hải nhìn đồng hồ tay, biết Tú Uyên đã đến.

Hôm nay Hải có hẹn đi thăm chú thím của cô.

Hải bước đến kéo cửa. Tú Uyên hiện ra với vẻ đẹp mê hồn. Dạo này cô trắng và mập ra, nhìn có vẻ quý phái không khác gì con gái nhà giàu.

– Xong chưa anh ?

Nguyên Hải cố giữ nét tươi tỉnh trên mặt. Anh không muốn Tú Uyên biết chuyện gia đình mình phản đối hôn nhân lần này, vì Uyên đã quá sợ chuyện ấy, không nên làm cho Tú Uyên lo âu.

– Đợi anh một chút, anh đi rửa mặt.

– Mới ngủ dậy à ?

– Không ! Anh mới bắt đầu buồn ngủ thôi.

Nguyễn Hải vào phòng trong. Tú Uyên đưa mắt nhìn quanh, chợt gặp mảnh giấy vo tròn nằm ở nền gạch, Uyên cúi nhặt lên và mở ra xem. Cô bàng hoàng khi biết đó là thư của người nhà gửi sang cho anh.

Nội dung bức thư làm Tú Uyên rụng rời. Ra là vậy ! Rốt cuộc họ vẫn không chấp nhận cô, tình thế lại giống lúc trước, khi gia đình đã một lần chối bỏ mối tình giữa cô và Nguyễn Hải.

Nguyễn Hải bước ra, anh đã thay xong quần áo. Thấy mảnh giấy nằm gọn trong tay Tú Uyên, Hải hốt hoảng bước vội đến :

– Tú Uyên ! Em đọc làm gì tờ giấy đó !

– Đọc để biết chứ ? Sao anh lại giấu em ?

Nguyễn Hải đành nói thật :

– Anh vừa mới nhận thư hồi sáng, hoàn toàn không ngờ sự thể tệ hại như vậy.

– Gia đình anh thật cố chấp. Giờ anh tính sao ?

– Không sao cả ! Anh vẫn kết hôn với em.

Tú Uyên thở dài :

– Em không phải sợ cho em, mà chỉ sợ cho anh thôi:

Anh không thể vì em mà để gia đình từ bỏ được. Hay là ... thôi, không cưới nhau vậy nhé !

Nguyễn Hải trợn mắt nhìn cô :

– Em nói chuyện giỡn chớ ! Anh không phải là trẻ con mà nói không biết giữ lời. Lần này anh không để mất em đâu, bất chấp mọi trở ngại, anh vẫn phải có Tú Uyên. Chỉ trừ một điều anh chịu thua, đó là em không còn yêu anh.

Thái độ cương quyết của người yêu làm Tú Uyên nghe lòng dâng lên một tình yêu sâu sắc. Cô xúc động ôm chầm lấy Nguyễn Hải, vừa khóc vừa nói :

– Anh tốt với em quá, anh Hải ơi ! Tình của anh sâu nặng tràn đầy, em biết đền trả thế nào cho xứng đáng,... Nguyễn Hải hôn lên mắt cô :

– Em không cần đền đáp gì cho anh cả, chỉ cần em mãi mãi yêu anh. Như vậy là anh mãn nguyện rồi, Tú Uyên ạ. Em biết mà, anh sẵn sàng đánh đổi tất cả để có tình yêu.

– Mở cửa cho chị, Minh Huyền !

Đang ngồi đọc sách, nghe tiếng gọi quen thuộc, Minh Huyền ngẩng lên, cô vui mừng nhận ra Tú Uyên và reo lên :

– Trời ơi ! Chị Tú Uyên ! Lâu quá mới được gặp chị:

Dạo này chị đẹp ghê.

Vừa nói, Minh Huyền vừa cười bước đến mở rộng cánh cổng. Tú Uyên bước vào, theo sau là chàng trai cao lớn, thanh lịch, có vẻ như một Việt kiều. Minh Huyền khều vai chị, hỏi :

– Ai vậy chị ?

Tú Uyên kéo tay Nguyễn Hải đến, cô cười nói :

– Huyền à ! Đây là Nguyễn Hải, hôn phu của chị đó. Anh ấy ở Mỹ về thăm chị.

– A ... có phải là người đã họa chân dung cho chị không ?

– Đúng rồi ! Em nhớ dai ghê. Chú thích đâu em ?

Minh Huyền vẫy tay :

– Theo em đi. Ba mẹ có ở nhà nè. Vào đây !

Ba người bước vào nhà. Ông Lợi đang ngồi đọc báo, bà vợ bế đứa bé ngồi cạnh ông.

Minh Huyền la lớn :

– Ba ơi ! Chị Uyên về thăm ba nè !

Ông Tân Lợi ngẩng lên, sững sờ khi nhận ra cháu mình :

– Trời ! Uyên đó hả con ?

– Dạ, con đây chú ạ ! Lâu rồi, con mới có dịp về thăm lại chú thím, xin hai người đừng giận con. Đây là chút quà mọn, con xin biếu chú thím và các em ...

Tú Uyên vừa nói, vừa chất đầy quà tặng lên bàn. Những món hàng đắt giá làm bà Lợi tròn mắt vì kinh ngạc. Bà nhìn lại Tú Uyên, thấy cô bây giờ xinh đẹp quý phái, ra vẻ một mệnh phụ đài các thì trong lòng không khỏi ngạc nhiên, Thấy đứa bé bụ bẫm, Tú Uyên bước lại hôn nó và thân mật hỏi :

– Bé này là con ai vậy thím ?

Thấy Uyên bắt chuyện thân ái tự nhiên, bà Lợi bớt xấu hổ và cười với cô :

– Thằng nhỏ này là cháu nội của chú thím. Nó là con của Nam Phong đó.

Gần một tuổi rồi.

Tú Uyên giật mình trầm nghĩ :

Không lẽ Nam Phong cưới Mỹ Trang ? Chà, đôi mắt thành bé này giáng hệt Mỹ Trang, sau này đa tình lắm đấy .

Tú Uyên nựng thằng bé :

– Cháu tên gì vậy thím ?

Nó tên Gia Bảo !.

Câu trả lời của bà Lợi làm Tú Uyên sững người. Cô mở to đôi mắt :

– Gia Bảo à ? Sao đặt kỳ cục vậy ?

Đến lượt bà Lợi ngạc nhiên :

– Sao lại kỳ ! Nó là cục cưng, là bảo bối của gia đình chú thím mà. Bộ tên đó ... có gì sao hả ?

Tú Uyên lắc đầu :

– Dạ không ! Ai đặt vậy thím ?.

– Con Mỹ Trang, con dâu thím đó. Hà ! Sao cháu có vẻ ngớ ngẩn vậy ?

Tú Uyên giật mình. Ớ hén ! Ở đây đâu có ai biết gì mà cô lại hỏi lung tung như vậy. Sự nhớ đến sự có mặt của Nguyên Hải, Uyên hết hồn. Cô vội vàng giới thiệu :

– Thừa chú thím, đây là anh Nguyên Hải, hôn phu của con đó. Anh là Việt kiều ở Mỹ.

Hai con sắp sửa kết hôn. Con muốn giới thiệu để chú thím biết anh ấy, sau đó con nhờ chú thím đứng làm chủ hôn cho con trong ngày cưới.

Bà Lợi ngỡ ngàng khi Hải cúi chào hai vợ chồng. Bà buột miệng thốt :

– Lấy Việt kiều à ? Hèn gì ...

Bà định nói hèn gì không giàu sao được , nhưng vì bất gặp cái nhìn giận dữ của chồng, nên bà bỏ nửa chừng câu nói.

Ông Lợi bắt tay Nguyên Hải :

– Chú chúc mừng hai cháu. Nguyên Hải ! Sau này nhờ cháu săn sóc giùm đứa cháu gái lạc loài này ... Chú rất yêu quý nó.

Nguyên Hải lễ phép đáp :

– Dạ, chú yên tâm ? Cháu nhất định sẽ cư xử tốt với Tú Uyên. Nghe Uyên nói trước đây đã nhờ ơn chú thím bảo bọc rất nhiều, cháu mang ơn lắm. Nay cháu có chút tình cảm này, xin chú thím nhận cho cháu vui ...

Vừa nói, Nguyên Hải vừa đặt vào tay ông Lợi mười tờ một trăm đô la. Bà Lợi lộ vẻ mừng, còn ông thì từ chối :

– Không ! Chú không nhận đâu ...

Tú Uyên nói vào :

– Chú à ? Chú nhận đi cho cháu vui. Ôn của chú thím chưa trả được, cháu cũng áy náy lắm.

Bà Lợi nghe Uyên nói vậy thì lấy làm hổ thẹn trong lòng vì xưa kia bà đã xử tệ với cô. Cũng may là Uyên không để bụng. Nếu không, bà chắc sẽ mắc cỡ ghê lắm.

– Minh Huyền nè ! Nam Phong, Nam Sơn và Minh Hương đâu, sao không thấy ?

Nghe Uyên hỏi, Minh Huyền cười đáp :

– Chắc chị chưa biết, chị Hương đã lấy chồng và theo chồng về Sài Gòn rồi.

Anh Nam Phong lấy vợ có một cháu trai nè. Anh chị có quán cà phê riêng ở đường Hùng Vương đó, họ bán đến khuya mới về. Còn Nam Sơn đã chết hơn một năm nay rồi ...

– Chết à ! Vì sao vậy ?

– Bị viêm màng não.

– Tội nghiệp quá ? Còn Huyền thì sao, có bồ chưa ?

Minh Huyền đỏ mặt :

– Đâu có ! Em còn nhỏ mà. Chị này, hỏi kỳ thiệt !

Nguyễn Hải nói đùa :

– Chị Uyên tưởng em giống chị lúc trỏ, yêu anh từ sớm cơ đấy !

Tú Uyên nhéo mạnh vào hông Hải, anh ôm chỗ đau xuýt xoa không ngớt khiến Minh Huyền không nhịn được cười ...

Trên đường về, Nguyễn Hải hỏi người yêu :

– Uyên nè ! Sao lúc nãy vừa nghe tên Gia Bảo, em lại giật mình vậy ? Đó chỉ là tên một đứa bé thôi mà. Nó gọi cho em nhớ một người khác phải không ?

Tú Uyên bàng hoàng. Nguyễn Hải rõ ràng chú ý kỹ đến thái độ của cô. Anh ghen ? Chà ... Uyên nhớ khi xưa Hải không hề có tính này. Hay là vì quá yêu ?

Nếu vậy mình phải thông cảm cho anh thôi.

– Anh à ! Hỏi gì mà nhiều vậy ? Em nhớ mấy năm trước anh đâu có để ý kỹ từng câu nói của em đến thế.

– Tú Uyên ! Vì lúc đó em chưa có ai hết, chỉ có mình anh thôi, anh cần gì phải lo lắng.

Bây giờ em đã có thêm một mối tình, anh cần phải cảnh giác chứ !

– Xì ! Anh làm như em đáng nghi ngờ lắm vậy. Nếu mà không tin nhau thì thôi đi. Em giận anh luôn.

Tú Uyên nói đùa, còn Hải thì nghiêm giọng :

– Anh cũng giận em nữa. Anh buồn đó.

Tú Uyên nhìn mặt người yêu, biết anh nói thật. Nghi đến lúc Nguyễn Hải thương yêu sẵn sóc mình, hy sinh vì mình, Uyên không đành lòng để anh buồn:

– Giận em thật hả ? Anh Hải !

– ...

Hồi mãi, anh cứ làm thinh, Uyên tức muốn khóc :

– Anh ghét em như vậy, em về nha !

Tú Uyên dợm quay đi, tức thì Nguyễn Hải kéo cô vào lòng. Nét mặt tươi tỉnh, anh nói :

– Đứng lại ! Ai cho em đi ? Ai ghét em hỏi nào ? Ai biểu chọc tức người ta.

Lần sau em còn như vậy, anh sẽ ...

– Sẽ làm gì ?

Nguyễn Hải đưa tay bóp nhẹ cánh mũi dọc dừa của cô, buông giọng dọa dẫm:

– Sẽ giết chết em.

Tú Uyên cười :

- Dữ quá ! Không thêm làm vợ anh đâu.
- Không được phép nói vậy nghe chưa ? Uyên nè !
- Gì anh ?
- Anh với Gia Bảo, em thương ai nhiều hơn ?

Tú Uyên nhăn mặt :

- Anh đã bảo là không nhắc tên người đó nữa mà.
- Một lần này thôi. Trả lời đi !
- Người nào là chồng em., dĩ nhiên em phải thương nhiều hơn.

Nguyễn Hải giận dữ :

- Không được trả lời nước đôi kiểu đó !
- Vậy mà anh không hiểu em sao ?
- Em nói vậy không chính xác. Lỡ mai kia chồng không phải là anh mà là người đó thì em thương nhiều lắm hay sao ?

Câu nói vô tình của Nguyễn Hải nhắc Tú Uyên nhớ đến lá thư của Nguyễn Hà. Cô bỗng nhiên thay đổi nét mặt :

- À, phải rồi ! Về chuyện kết hôn, anh tính sao ?

Hải hiểu lầm ý cô nên hỏi :

- Em muốn thay đổi à ?
- Không phải ! Về phía gia đình anh kia !
- Anh đã giải thích với em rồi, anh vẫn cưới em. Khi về lại bên đó, anh sẽ lo hoàn tất thủ tục để bảo lãnh em sang trong thời gian ngắn nhất. Bất kể gia đình anh can thiệp thế nào, anh vẫn không đổi ý đâu.
- Nếu đó là áp lực, gây bất lợi cho hạnh phúc chúng ta ?

Nguyễn Hải nghĩ ngợi. Tú Uyên có phần đúng. Cha anh là một người có thế lực, phe phái ở nơi đất khách. Ông có thể không hại con mình, nhưng sẽ hại Tú Uyên. Nguyễn Hải nghĩ đến Diệu Thủy và ghét cô ta kinh khủng. Anh lựa lời trấn an Tú Uyên :

- Em đừng lo:

Nếu cần, anh sẽ làm thủ tục ngược lại, tức là xin trở lại Việt Nam, mình sẽ ở bên nhau mãi mãi.

Tú Uyên. cười vẻ hài lòng :

- Tốt lắm ! Biện pháp này em thấy vui hơn ...

Anh là ai ? Nhắn gặp tôi có chuyện gì ?

Tuấn Nghĩa nói như quát vào máy điện thoại.

Bên kia đầu dây, một giọng nói lạnh lùng vang lên :

- Giới thiệu với anh, tôi là Nguyễn Hải. Còn tôi là ai, anh hỏi vợ anh sẽ rõ.

Chuyện tôi muốn nói với anh, đó là tư cách của vợ anh. Diệu Thủy đã nhúng tay vào chuyện đời tư của tôi, một việc mà người đàn bà có chồng không được làm như thế. Anh Nghĩa à ! Nếu tôi là anh, tôi sẽ biết cách dạy vợ bỏ cái thói đam mê bị thóc, thọc bị gạo như Diệu Thủy. Vợ anh đẹp lắm, chỉ tiếc là không được đăng hoàng. Nếu cô ta đăng hoàng thì đã không bị chồng sắp cưới từ hôn.

- Anh là ... - Tuấn Nghĩa vẫn cầm ống nghe mà mặt tái đi vì giận.
- Đừng hỏi tôi. Anh thắc mắc chuyện gì cứ hỏi thẳng Diệu Thủy đi. Tạm biệt nhé !.

Nguyễn Hải gác máy ngay.

Tuấn Nghĩa tay vẫn còn cầm máy mà mặt tái đi vì giận. Nghĩa biết Nguyễn Hải là người mà Diệu Thủy đã từng say đắm yêu thương.

Vừa bước vào nhà chưa kịp thay áo, Tuấn Nghĩa đã đánh thức vợ với vẻ mặt bức dọc vô kể :

– Dậy đi ! Mới. giờ này mà đã ngủ như gà vậy !

Đang ngon giấc, Diệu Thủy choàng tỉnh. Ngạc nhiên về cử chỉ của chồng mình, cô nhún nhủ nói :

– Bữa nay anh làm cái quái gì lạ vậy ?

Tuấn Nghĩa quắc mắt :

– Tôi hỏi em làm cái quái gì thì đúng hơn ! Em đã làm gì không đành lòng để người ta mắng vào mặt tôi vậy ?

Diệu Thủy ngạc nhiên :

– Em làm gì không đành lòng ? Ai dám mắng anh ?

– Ai dám mắng tôi ư ? Nguyên Hải đó ! hử là ai chắc em biết rõ hơn tôi, phải không ? Anh ta đã mắng vào tôi như một thàng ngực cũng vì em không đành lòng.

Diệu Thủy gào lên.

– Em làm gì mà không đành lòng chứ ? Anh nói đi ! Nói đi !

– Em đừng hét tướng lên như vậy. Một người đàn bà đã có chồng thì tốt nhất là hãy làm đúng phận của một người vợ đi, đừng nhúng tay vào chuyện tình cảm của người khác. Nếu em không yêu anh ta, không thích anh ta thì em nhúng tay vào đời tư của anh ta làm gì ? Tôi nói cho em biết, nếu tôi còn nghe chuyện này một lần nữa, tôi sẽ bỏ em ngay, lúc đó đừng có mà ân hận. Nhớ kỹ đấy nhé!

Dứt lời, Tuấn Nghĩa hăm hăm bước vào phòng.

Diệu Thủy giận run. Cô chỉ biết ôm mặt khóc. Tuấn Nghĩa xưa nay dám nói dám làm.

Không ngờ Nguyên Hải lại đối xử với cô như vậy Diệu Thủy gào lên trong tâm tư :

– Nguyên Hải ! Tôi thù anh ! Tôi hận anh ! Tôi cầu mong cho anh bị đau khổ suốt đời vì con điếm Tú Uyên !

Diệu Thủy khóc một hồi rồi thiếp đi. Cô không dám làm dữ với Tuấn Nghĩa, vì sợ anh sẽ tự ái mà rời xa mình. Lúc đó, cô sẽ ăn nói làm sao với bạn bè đây ?

Hơn nửa, Tuấn Nghĩa sắp được thăng chức, cô cần hư danh nên cần cái địa vị của anh.

Diệu Thủy đành ôm mối hận vào lòng, cô chỉ còn biết nguyên rửa Tú Uyên thôi.

Gia Bảo bước vào quán cà phê Hương Thắm" gọi một tách cà phê nóng rồi nhìn mông lung ra ngoài đường.

Tú Uyên ! Giữa dòng đời xuôi ngược này, anh biết tìm em nơi đâu ? Tình yêu không phải là một cuộc đuổi bắt, sao cứ như kẻ trốn người tìm.

Từ hai tuần nay, Gia Bảo đã tất tưởi tìm kiếm bóng người đi, anh liên hệ với các cơ sở quen thuộc với hy vọng Tú Uyên vì có tay nghề sẽ đến chạy máy ở những nơi đó, nhưng hy vọng đã tan thành mây khói. Gia Bảo nhắn tin trên báo, trên đài mà Uyên vẫn biệt tăm.

Hay là Uyên đã đi lấy chồng ? Ý nghĩ đó làm Gia Bảo buốt tim. Chưa bao giờ anh thấy một mối đến như vậy.

Trong cuộc đời một giáo viên nhiều năng lực như anh chưa hề biết rung động bởi một bóng hồng nào. Vậy mà từ khi biết đến Tú Uyên, cuộc đời Gia Bảo như khác đi. Anh yêu Tú Uyên mặn nồng nhưng sâu lắng. Bảo chưa từng yêu cô gái nào với mức độ đó cả.

Định mệnh đã đùa giỡn với anh, cô đến rồi đi, biết bao giờ còn gặp lại ? Biết đến bao giờ

...

Gia Bảo mơ màng nhìn những đám mây trắng bâng bặc trôi về cuối chân trời, lòng vọng tưởng một hình bóng của loài chim cô đơn. Tú Uyên ! Nếu như có đám mây nào trôi về

nơi em ở, anh sẽ gọi nhớ thương và yêu dấu đến cùng em. Em phải hiểu cho rằng chốn này mãi mãi có một người sẽ vì em mà sống đời cô độc Uyên ơi !

– Cà phê đây anh !

Cô chủ quán vừa nói vừa đặt tách cà phê xuống bên cạnh Gia Bảo. Anh quay lại. Một tiếng kêu thảng thốt phát ra từ bờ môi thắm đỏ màu son :

– Ủa ! Gia Bảo !

Gia Bảo nhìn chủ quán ngỡ ngàng :

– Trời Mỹ Trang ! Là ... chị ư ?

Mỹ Trang ngồi đối diện Gia Bảo, cô nhìn anh với vẻ ngạc nhiên :

– Gia Bảo đi đâu mà ghé đây vậy ? Quán cà phê này là của Trang đó.

Bảo đưa mắt nhìn quanh. Phía trong quầy, một thanh niên luôn tay pha chế.

Anh nói :

– Chị Trang ! Người chủ quán kia là ...

– Là chồng của Trang, anh tên Nam Phong.

– Hèn gì mà chị bỏ anh Hai tôi ...

Mỹ Trang nhìn sâu vào đáy mắt Gia Bảo :

– Không phải vậy đâu. Trang rời xa anh Long không phải vì Nam Phong, mà là vì Gia Bảo đó.

Bảo đỏ mặt :

– Vì tôi ?

Mỹ Trang gật đầu :

– Phải, vì Bảo không hiểu Trang. Bảo biết không, trước khi làm vợ anh Long, tôi đã yêu thầm nhớ trộm Gia Bảo rồi. Không ngờ hoàn cảnh đã đưa tôi vào nghịch cảnh, cho nên ...

– Thôi, bỏ qua đi, đừng khơi lại dĩ vãng nữa chị ạ, không tốt đẹp gì đâu ! Chị không muốn sống chung với anh tôi nữa thì thôi, tại sao trước khi đi, chị còn hại Tú Uyên chi vậy ?

Mỹ Trang bối rối một chút rồi đáp :

– Lúc đó, tại Trang ghét anh.

– Ghét tôi thì chị hại chính tôi đi, chị làm Tú Uyên bị ảnh hưởng đến giờ này không biết cô ấy đã trôi giạt đến phương trời nào. Thân con gái một mình làm sao chống đỡ nổi với cuộc đời đầy giông tố.

Nghe Gia Bảo nhắc tới Tú Uyên, Trang mới sực nhớ. Tối hôm đó, khi vợ chồng cô ghé nhà ông Lợi để đón con thì thấy quà cáp đầy bàn, mẹ chồng cô vui vẻ khoe chuyện Tú Uyên. Vậy mà bây giờ lại có người lo sợ cô ấy đau khổ, buồn cười thật ?

Mỹ Trang nói ngay :

– Gia Bảo à ! Đừng lo cho Tú Uyên nữa. Cổ bây giờ giàu lắm, không bơ vơ lưu lạc như Bảo tưởng đâu.

Gia Bảo nhìn sững cô :

– Làm sao chị biết ?

– Ba chồng tôi là ông Lợi đó, chú của Tú Uyên mà. Tú Uyên vừa rồi có ghé thăm, cho quà, cho tiền ba mẹ tôi nhiều lắm. Nghe nói Uyên có dẫn theo một Việt kiều, giới thiệu là chồng sắp cưới.

Gia Bảo lịm người. Không lẽ nào ... Trời ơi ! Nếu như vậy anh làm sao chịu đựng nổi sự tuyệt vọng chứ ?

Bảo ngơ vờ nhìn Mỹ Trang :

– Chị nói thật không ? Hay là muốn phá tôi ?

Mỹ Trang lắc đầu :

– Bảo à !. Trang bây giờ đã yên nơi yên chỗ rồi, còn phá Bảo làm gì. Chẳng lẽ Trang không biết là vợ Bảo đã chết ? và trong lòng Bảo đang tơ tưởng đến Tú Uyên. Vì không muốn thấy Bảo nuối hy vọng trong đau khổ nên Trang mới nói.

Nếu Bảo không tin thì đi gặp Minh Huyền đi. Cô bé đó biết rõ câu chuyện của Tú Uyên, cô ấy sẽ nói với Bảo nhiều hơn.

Gia Bảo vội đứng lên trả tiền cà phê và ra đi. Mỹ Trang không lấy tiền của.

anh, cô nói :

– Một ly cà phê không đáng là bao, Trang mời Bảo đó. Hãy quên chuyện xưa đi và đừng trách Trang nhé. Bảo đi tìm sự thật đi ! Trang chúc Bảo gặp may !

Đêm nay trời đẹp, ánh trăng mười bốn rực rỡ tỏa sáng. Khắp bầu trời đầy những ánh sao. Minh Huyền định đến nhà người bạn để xem phim, nhưng cô vừa ra đến đầu ngõ thì gặp Gia Bảo.

Không nói không rằng, Gia Bảo kéo tay Minh Huyền đến một quán nước ven lộ, ấn cô ngồi xuống. chiếc bàn tròn gần khung cửa sổ.

Gia Bảo cũng ngồi xuống gọi hai ly đá chanh.

Minh Huyền ngơ ngác :

– Chuyện gì vậy anh Bảo ? sao khi không lại lôi em tới chỗ này ?

Gia Bảo nắm chặt cổ tay cô, run giọng :

– Minh Huyền ! Cho anh biết Tú Uyên đang ở đâu ?

– Ui da ! Tay em đau đó, anh buông ra đi ! Sao trông anh xanh xao như vậy ?

Anh làm em sợ quá.

Bảo buông tay cô rồi lặp lại câu hỏi :

– Xin lỗi em. Tú Uyên ở đâu ?

Minh Huyền bối rối :

– Sao khi không lại hỏi em như vậy ? Em đâu có biết cái gì.

– Minh Huyền ! Đừng ở ác như vậy, đừng hành hạ anh nữa ! Anh biết Tú Uyên vừa rồi có ghé lại nhà em. Nói đi Huyền ! Uyên ra sao rồi ?

Minh Huyền nhìn thấy vẻ đau khổ trên gương mặt đẹp của Gia Bảo, lòng cô bỗng thấy xúc động. Rõ ràng là anh ấy yêu chị Tú Uyên ...

Minh Huyền cũng biết Khánh Hà chết đã trọn tang, nhưng ... Tú Uyên sắp theo chồng.

Vậy thì nói ra làm gì nữa ?

Nhưng ánh mắt van nài của Gia Bảo đã buộc Minh Huyền nói sự thật :

– Anh Bảo ! Em xin lỗi vì đã giấu tung tích của chị Uyên. Chị ấy vì không muốn anh bận lòng nên đã dặn em như thế.

Gia Bảo thở dài. Tú Uyên thật không rõ lòng anh nên mới nghĩ như vậy.

Minh Huyền nói tiếp :

– Chuyện là như vậy ...khi vừa nghỉ việc ở chỗ anh, chị Uyên về nhà lại bị mẹ em đuổi đi.

Vì thương chị ấy không nơi nương tựa, nên em đưa chị ấy đến nhà một người bạn học của em nghỉ tạm. Sau đó bạn học của em đưa chị Uyên đi làm chung tại nhà hàng nào thì em không biết.

– Trời ơi ! Vậy mà từ đó đến nay em lại giấu kỹ như vậy. Em ác lắm, Huyền ạ !.

– Em chỉ làm theo lời chị Uyên mà thôi.

– Vậy bây giờ em làm ơn cho anh biết địa chỉ của bạn em đi.

Minh Huyền ngơ ngác :

– Để làm gì ?

– Trời ơi ! Thì để rước Tú Uyên về. Có vậy mà em cũng không hiểu nữa !

– Chị Uyên đâu còn ở nhà bạn em nữa mà anh rước ?

– Hả ! Vậy thì ... Uyên ở đâu ?

Minh Huyền lặng thinh. Đây là câu trả lời khó khăn nhất của cô. Cô không nhớ thấy Gia Bảo đau lòng.

– Anh Bảo ... Chị Uyên đang ở khách sạn.

Gia Bảo lộ vẻ mừng :

– Vậy à ! Khách sạn nào vậy ?

Sự thật nào rồi cũng phơi bày, cái gì cần nói thì nên nói lúc này ... Nghĩ vậy, Minh Huyền nói :

– Anh Bảo à ! Anh bình tĩnh nghe em nói đây ! Chị Uyên đã gặp lại Nguyên Hải, anh ấy hiện đang bảo bọc cuộc đời của chị Tú Uyên.

Gia Bảo tái mặt :

– Thật vậy sao, Minh Huyền ?

– Thật đó ! Anh Bảo này ! Anh đừng buồn, hãy quên chị Uyên đi !

– Tại sao em nói như vậy ? Tại sao anh phải quên Tú Uyên ?

Minh Huyền nhẹ giọng :

– Anh Bảo ! Em biết anh thích chị Uyên. Anh chờ đợi chị ấy. Nhưng hai người luôn đến muộn trong đời nhau. Lúc anh lấy vợ, chị Uyên ra đi trong cô độc muộn phiền. Vợ anh chết rồi, anh muốn tìm lại chị ấy thì chị ấy đã có Nguyên Hải. Anh Hải là tình đầu của chị Uyên, chị ấy chắc chưa quên tình cũ.

– Không ! Không thể nào như vậy được ! Anh muốn gặp Tú Uyên xem có ấy quyết định ra sao.

– Muộn rồi anh Bảo ạ ! Chị Uyên và anh Hải đã chuẩn bị kết hôn.

– Hả !

Trái tim Gia Bảo đau nhói Vũ trụ bỗng chốc như quay cuồng sụp đổ dưới chân anh.

Chương 10

Bà Năm Thành ngồi yên lặng bên cạnh Gia Bảo, nhìn đứa con trai mà bà yêu quý nhất đang nằm mê man trên giường bệnh, lòng người mẹ không khỏi xót xa niềm thương cảm. Gia Bảo là một thành niên tốt, thông minh giàu nghị lực và nhân ái. Anh đi vào ngành sư phạm bằng tất cả tâm hồn thánh thiện. Trong nghề nghiệp, Gia Bảo là thầy giáo giỏi được bạn bè yêu mến và học trò kính trọng. Trong gia đình, anh là một đứa con ngoan, nhưng trong tình yêu, Bảo lại quá lụy ái tình, không đủ nghị lực để vượt lên đau khổ.

Bà Năm đã phát hiện điều đó khi con trai bà đặt tình cảm sâu nặng với Tú Uyên. Nỗi tuyệt vọng vì chuyện yêu đương dang dở đã đánh gục Gia Bảo.

Nghe tin Tú Uyên sắp lấy chồng, Gia Bảo tự hành hạ thân mình bằng những đêm say đến là người trong men rượu. Xưa nay, Bảo chưa hề uống thứ độc tố này, vậy mà anh phải uống thật nhiều trong một đêm tuyệt vọng để rồi sau đó thì ngã bệnh, sốt mê man. Trong cơn mê sảng, Gia Bảo không ngớt gọi hai tiếng Tú Uyên” đôi khi lại kèm theo những giọt nước mắt tuyệt tình. Bà Năm buồn lắm, bà đâu có muốn thấy con mình đau khổ vì tình. Ngày chưa biết đến tình yêu, Gia Bảo là niềm tự hào duy nhất của bà. Bà hãnh diện với tài năng của con. Gia Bảo lúc trước, một buổi đi dạy, một buổi soạn giáo án. Đêm đêm, anh ngồi bên bàn viết để dịch tiểu thuyết nước ngoài.

Ngày còn là sinh viên, Gia Bảo vừa giỏi văn, vừa giỏi ngoại ngữ:

Anh tốt nghiệp loại ưu trường Đại học Ngoại thương. Lẽ ra Bảo có thể tìm một việc làm thích hợp với trình độ của anh ở mức lương cao và dễ dàng tiến thân ... nhưng không hiểu sao, anh lại thích dạy học. Mãnh bằng ưu tú giúp Gia Bảo dễ dàng xin dạy ngoại ngữ tại trường trung học phổ thông. Ngoài công việc giảng dạy Gia Bảo còn kiêm nhiệm cả việc dịch các sách từ nguyên bản tiếng Anh sang tiếng Việt, nhuận bút của anh trong việc này khá cao. Vậy mà từ bấy lâu nay, Bảo không, còn tâm trí đâu để dịch thuật gì nữa. Để tìm kiếm Tú Uyên Bảo đã viết đơn xin tạm ngưng việc giảng dạy trong năm này. Và bây giờ thì kết quả của việc tìm kiếm đã làm tiêu tan hết nghị lực của anh. Bà Năm đau lòng nhìn sức khỏe giảm sút của Gia Bảo mà thầm trách ông trời sao bắt công với con bà như vậy.

– Tú Uyên ! Tú Uyên !

Gia Bảo bỗng trở mình hét lớn. Bà Năm lo lắng lay nhẹ vai con :

– Bảo à! Bảo ! Thức dậy đi con đừng có nằm mơ nữa ! Sao cứ gọi Tú Uyên hoài vậy con ?

Gia Bảo từ từ mở mắt. Nhìn thấy mẹ, anh nở nụ cười héo hắt :

– Mẹ !

Bà Năm ứa lệ cầm tay con, âu yếm như con mình lúc còn thơ ấu :

– Gia Bảo ! Con đã khỏe chưa ? Nghe lời mẹ đi, đừng tự làm khổ mình nữa !

– Mẹ ! Con có lỗi với mẹ nhiều quá, con đã làm mẹ buồn. Mẹ tha thứ cho con đi.

– Bảo à ! Mẹ tuy buồn nhưng không có giận con đâu. Mẹ chỉ muốn khuyên con một điều là con trai thì phải có nghị lực để vượt lên những nỗi buồn riêng.

– Mẹ à ! Tại sao con lại chịu số phận như vậy, con đâu có lỗi gì ?

– Trong cuộc sống đôi khi nỗi buồn đau không phải là do lỗi lầm của mình tạo nên. Đời người, ai không phải trải qua những buồn vui sướng khổ, mình phải biết kiềm chế bản thân vượt qua những bất hạnh nếu có:

Như vậy mới tránh khỏi phiền lụy cuộc đời:

Gia Bảo bóp nhẹ bàn tay mẹ hiền, anh khẽ nói :

– Con hiểu rồi mẹ. Con sẽ cố gắng gượng dậy, mẹ ạ.

– Bữa nay con đỡ chưa ? Còn nhức đầu nữa không ?

– Dạ, con thấy bớt được một chút, nhưng còn mệt trong người lắm. Có lẽ phải vài hôm nữa mới khỏe được.

– Không biết uống rượu thì uống làm gì nhiều quá như vậy. Có phải mượn rượu mà giải sầu được đâu, còn nhiều cách khác nữa mà.

Gia Bảo gật đầu :

– Con biết lỗi rồi mẹ ạ.

Một tuần sau ...

– Cậu suy nghĩ kỹ chưa Gia Bảo ? Công việc ở rừng không thích hợp với cậu đâu? Coi chừng khi hồi hận thì đã bỏ ra một năm học đó.

Thanh Bình vừa nói vừa vỗ vai Gia Bảo, anh khuyên Bảo rút lại ý định.

Gia Bảo thở dài :

– Mình nghĩ kỹ rồi, Bình ạ ! Mình không hối hận đâu. Vùng cao nguyên yên tĩnh đó biết đâu thích hợp với nội tâm bình lặng của mình. Và lại được ở gần một người bạn tốt như cậu, mình thấy yên tâm lắm.

Thanh Bình nói với niềm thông cảm sâu sắc :

– Bảo à ! Tôi có cảm tưởng như cậu đang chạy trốn nỗi buồn, lánh xa vùng kỷ niệm, làm như thế đâu có ích lợi gì. Cậu nên bình tĩnh lại, sống và làm việc phải có lòng yêu nghề.

Cậu là giáo viên, chẳng lẽ lên rừng làm củn khuôn vác ?

Nghề nghiệp chuyên môn không có, cậu đâu cô ngồi ở trạm kiểm lâm được.

– Làm gì cũng được mà, cậu cứ mặc kệ mình đi. Mình không ngại gian khổ đâu, chỉ cần rời xa chốn này là mình sẽ làm được tất cả.

– Nhưng chỉ một thời gian thôi rồi cậu sẽ trở về với nghề thật của mình chứ ?

– Chuyện đó không nói trước được đâu. Trước mắt là mình cần rời khỏi nơi đây. Còn về thời gian thì không ổn định bây giờ được.

– Bà Năm chịu để cậu đi sao ?

– Chỉ cần mình có lại niềm tin trong cuộc sống, mẹ mình cho phép đi bất cứ nơi đâu mà mình thích.

Thanh Bình gật đầu :

– Vậy được rồi ! Cậu thu xếp hành trang đi. Hai ngày nữa, mình sẽ lên đường. Bây giờ mình về nhé, còn phải ghé từ già Lan Anh nữa.

– Hai ngày sau nhớ ghé đón mình nghen !

Thanh Bình đi rồi, Gia Bảo mới buông tiếng thở dài nhè nhẹ:

Muốn chôn kín chuyện lòng, từ đây anh sẽ sống phiêu lãng giữa chốn rừng xanh, tìm quên hẳn tình.

Gia Bảo thấp ba nén hương trước bàn thờ của vợ. Anh nói như tâm sự bên di ảnh Khánh Hà :

– Khánh Hà ! Anh tạm xa em nghe, đừng giận anh. Anh không thể ở lại với cõi lòng tan nát. Anh phải đi xa một thời gian em à. Nhưng mà em đừng lo, mỗi năm vào ngày giỗ của em, anh nhất định trở về chăm sóc mộ phần cho em.

Sau làn hương khói, đôi mắt Khánh Hà lung linh mờ ảo, cái nhìn của cô như cảm thông với tâm sự của Gia Bảo.

Nguyên Hải về gấp - Lệnh của ba.

Phan Nguyên Phong Đó là nội dung bức điện tín mà Nguyên Hải vừa nhận được sáng nay. Anh đọc lại lần nữa rồi bật quẹt, ngọn lửa lóe lên đốt cháy bức điện thành tro bụi:

Lòng Nguyên Hải bỗng chùng không yên.

Ba anh đánh điện khẩn như vậy chứng tỏ ông đã bắt đầu can thiệp vào tâm sự của anh, Nguyên Hải đã tính xong mọi chuyện. Hộ chiếu của anh còn mười ngày nữa là hết hạn ở Việt Nam.

Cuối tuần này Hải sẽ làm lễ cưới với Tú Uyên tại nhà hàng Lodge do chú thím của Uyên làm chủ hôn. Phía bên anh sẽ có mặt của người cô ruột và bạn bè của hai người trước kia

...

Sau đó, Nguyên Hải sang Mỹ lo thủ tục để bảo lãnh Tú Uyên sang đoàn tụ.

Bằng mọi cách, anh phải thực hiện được ý định của mình. Nếu gia đình anh can thiệp thô bạo vào đời tư của anh, thì Nguyên Hải sẽ trở về quê hương, sống chung với Tú Uyên.

Cuộc tình của hai người đã quá nhiều sóng gió, lần này Nguyên Hải không muốn làm khổ Tú Uyên nữa. Cô đã tin tưởng và giao phó vận mệnh cuộc đời cho anh, thì anh phải xứng đáng với lòng tin đó. Nếu để Tú Uyên thất vọng lần này, cô sẽ không chịu đựng nổi nữa. Nguyên Hải tự nguyện với lòng sẽ ở mãi bên Tú Uyên cho đến suốt đời ...

– Hù !

Tú Uyên ở phía sau anh, hù một tiếng bất ngờ làm Nguyên Hải giật mình.

Anh cười nói :

– Hù lén như vậy hoài có ngày anh cho đo đất đó nghe !

Tú Uyên chu môi nũng nịu :

– Thách anh đó, thử đi !

– Được lắm !

Nguyễn Hải xoay người thật nhanh, anh ôm ngang eo Tú Uyên và nhấc bổng cô lên cao :

– Nè, chuẩn bị nhé ! Anh liệng xuống đất đó !

Tú Uyên sợ hãi nhắm mắt lại cô tưởng tượng đến sự đau đớn ê ẩm khi rơi xuống nền gạch. Nhưng không, cô có cảm giác, như hơi thở của anh thật gần trên má của mình.

Chưa kịp mở mắt, Uyên đã bị một trận mưa hôn của Nguyễn Hải phủ kín mặt mũi cô. Tú Uyên mắc cỡ quá, bèn vùng vẫy trong tay người thương.

– Ấy không thêm đâu ! Anh xí gạt người ta.

Nguyễn Hải đặt Tú Uyên xuống rồi đưa tay vén tóc cô :

– Thà như vậy còn hơn là bị té đau, đúng không ?

Tú Uyên lườm anh, trách yêu :

– Anh thật là ... dễ ghét.

– Còn em thì quá ... dễ thương !

– Thôi đi, ông tướng ! Lúc nào cũng nịnh đầm được hết ! Chắc ở bên đó quậy dữ lắm phải không ?

Nguyễn Hải rùng mình :

– Không dám đâu ! Thân xác anh tuy ở xứ người, nhưng linh hồn luôn hướng về đất Việt.

Còn tâm trí nào mà tưởng tới ai nữa.

– Xạo ! Bộ tưởng nói vậy là em tin hay sao ?

– Không tin thì anh xin thề. Anh mà nói xạo thì cho ... cá chết đuối, than chết cháy đi !

Tú Uyên bật cười khanh khách. Cô đánh mạnh vào vai người yêu :

– Thôi anh đi ! Nói vậy mà cũng nói được.

– Bây giờ có đi chợ với em không ? Trưa rồi đó !

Nguyễn Hải cúi đầu :

– Xin tuân lệnh !

Hai người lại nhìn nhau cười vang.

Lan Anh ơi ! Có ở nhà không ?

Đang ngồi mơ tưởng về hình bóng người yêu nơi xa, nghe tiếng gọi quen quen, Lan Anh vội rời bàn đi ra cửa. Lan Anh vô cùng kinh ngạc khi nhận ra Nguyễn Hải và Tú Uyên đang đứng trước sân nhà.

– Ô trời đất ! Tôi có nằm mơ hay không đây ?

Tú Uyên trợn mắt :

– Ủa ! Bộ tội mình giống người hành tinh lắm sao mà Lan Anh ngỡ ngác vậy ? Bạn bè ghé thăm nhau là "chuyện lạ bốn phương à ?

Nguyễn Hải cười :

– Không mời chúng tôi vào nhà sao cô nương ?

Lan Anh như người sực tỉnh vội kéo tay Tú Uyên và vẫy Nguyễn Hải đi theo chân mình.

– Hai người vào đây đi. Xin lỗi các bạn nhé. Quả thật, mình bất ngờ quá, không ngờ rằng sẽ gặp hai người đây. Tú Uyên làm gì mà biệt dạng lâu như vậy ? Còn anh Hải nữa, anh về hồi nào mà không ghé cho em hay ? Hai người gặp nhau bao giờ thế ? Đi đâu mà tay xách nách mang lung tung vậy hả ?

Tú Uyên che miệng cười :

– Mi hỏi đủ chưa hả ? Sao giọng hệt mấy nội vậy ? Bộ xài pin điện tử sao mà phát âm liên tục thế hả ? Chuyện gì thì cũng từ từ người ta giải thích chứ ... Hồi ào ào như súng liên thanh vậy, ai mà trả lời cho kịp.

Lan Anh cười, kéo ghế mời bạn ngồi rồi rót nước. Tú Uyên nhìn về phía Nguyễn Hải ngầm bảo anh nói trước. Hải mở đầu bằng giọng thật êm :

– Lan Anh nè ! Anh về nước lâu rồi, nhưng vì bận rộn đủ chuyện nên chưa có dịp cho em hay đó.

Lan Anh nhìn Tú Uyên :

– Còn mi thì sao ?

– Ta hả ? Từ trước đến giờ ta đâu có rời Nha Trang. Ta làm bồi bàn cho nhà hàng Thùy Dương đó. Anh Hải về thăm cô anh, khi đến nhà hàng thì gặp ta và tiếp theo thì "gương vỡ lại lành". Hôm nay, hai ta ghé đây, trước là thăm bạn, sau đó long trọng báo tin vui như có lần ta hứa hẹn với mi. Như vậy mi đoán ra rồi chứ ?

~Lan Anh hồi hộp lạ thường. Trông Tú Uyên bây giờ đẹp và đầy sức sống, vui vẻ hơn xưa nhiều ... có lẽ đã hoàn toàn thay đổi. Nhớ đến hình ảnh đau buồn của Gia Bảo lúc cùng Thanh Bình ra đi, Lan Anh thấy xót xa:

Không ai nói với cô về việc Gia Bảo đã biết tin Tú Uyên, nên cô tưởng Bảo chỉ buồn vì không tìm gặp được người yêu nên theo Bình đi du lịch một chuyến, chớ không hề ngờ rằng Gia Bảo đã biết tin này. Nguyễn Hải thấy Lan Anh có vẻ nghĩ ngợi thì lên tiếng hỏi :

– Lan Anh ! Em đang nghĩ gì vậy ?

Lan Anh cố tỏ ra thản nhiên, cô đáp :

– Ồ không ? Em đang nghĩ xem Uyên sẽ báo tin vui gì đây ?

– Vậy thì không cần nghĩ ngợi gì nữa, để anh cho biết câu trả lời. anh và Tú Uyên sắp thành hôn đây ?

– Vậy à !

Nét mặt Lan Anh vẫn thản nhiên, không vui mà cũng không buồn. Điều này làm Tú Uyên chú ý, cô cảm thấy bất khoan. Sao lạ vậy ? Từ trước đến giờ, Lan Anh vẫn nể Nguyễn Hải lắm mà? Cô thường mong cho Tú Uyên cùng Nguyễn Hải được kết thành đôi uyên ương hạnh phúc.

Ngày Nguyễn Hải ra đi, Lan Anh đã trách Tú Uyên làm Hải phải u buồn ...

Sao bây giờ, cô ấy lại đứng đưng trước tin mừng của bạn ?

Nguyễn Hải cũng nhận ra điều này. Anh hỏi thẳng Lan Anh :

– Lan Anh à ! Em không chúc mừng chúng tôi sao ? Thái độ em lạ quá ...

Lan Anh bối rối :

– Ồ không ! Có gì lạ đâu anh ! Vậy ... hai người đã chuẩn bị gì cho hôn nhân chưa ?

Tú Uyên lục giỏ lấy ra một chồng thiệp cưới đưa cho Lan Anh thấy. Lan Anh cười nói :

– Thiệp mời hả ? Đâu, cái nào của mình, đưa đây ?

Tú Uyên cười lớn :

– Đừng gấp ! Chưa có ghi gì trong đây hết, nhỏ ạ. Mình chỉ đặt thiệp rồi đem về định tự tay viết lấy hay hơn. Bây giờ mình nhờ Lan Anh ghi phụ một tay, vì nét chữ bạn đẹp có tiếng mà. Chút nữa điền tên tuổi, ngày giờ, địa điểm hộ ta nhé !

Lan Anh ngạc nhiên, nói nửa đùa nửa thật :

– Ủa ! Sao không đặt loại thiệp in sẵn luôn cho nó tiện. Lấy chồng Việt kiều phải xộp một chút chớ.

Nguyễn Hải giải thích :

– Anh định đặt thiệp đó, nhưng Tú Uyên không chịu, đành phải theo ý cô ấy.

Lan Anh nhìn bạn :

– Mi thích tự tay viết thiệp ? Thế thì hai người đủ rồi, cần gì phải có ta nữa.

Tú Uyên nhìn bạn rồi mím môi :

– Ăn nói nghe bạc bẽo dễ sợ. Xun kia ba chúng ta thân nhau, giờ ta muốn niềm vui này ba người cùng viết thiệp. Như vậy mới có tình nghĩa chứ, phải không anh Hải ?

Nguyễn Hải gật đầu :

– Phu nhân nói gì, ta nghe cũng phải cả.

Tú Uyên liếc anh :

– Đồ ông vua ba phải !

Nhìn nét mặt rạng rỡ, hạnh phúc của Tú Uyên, Lan Anh nhủ thầm trong lòng Nó có vẻ bằng lòng với cuộc hôn nhân này lắm. Có lẽ nó đã quên anh ấy rồi.

Tội nghiệp anh ấy quá !”.

Chợt Lan Anh hỏi một câu bất ngờ :

– Đám cưới mi có mời Gia Bảo không hở Uyên ?

Hai tiếng Gia Bảo được thốt ra từ miệng Lan Anh làm Tú Uyên lặng người. Nét hân hoan trên gương mặt cô biến mất, nhường chỗ cho một nỗi ưu tư thâm kín. Hình ảnh của Gia Bảo hôm nào cúi hôn những bông hồng cô tặng những bông hoa này có ý nghĩa với anh biết bao .

Tú Uyên nhớ mãi lời tỏ tình thâm kín đó. Cô cúi nhìn vết sẹo mờ mờ trên ngón tay mình, bàn tay đã từng được Gia Bảo băng bó. Anh đã chăm sóc cô bằng tất cả yêu thương. Gia Bảo ! Anh bây giờ ra sao, còn nhớ em nữa không ?

Hay đã quên rồi khi em ra đi ? Riêng em thì mãi mãi không quên những ngày tháng đó, nhưng em buồn lắm, Bảo ơi !

– Lan Anh hỏi em kìa, sao em không trả lời ?

Nguyễn Hải có vẻ khó chịu, anh lay vai Tú Uyên.

Tú Uyên giật mình, vội nói :

– Ô em ... em không biết nữa ...

– Sao lại là không biết ! Em không thể nói như vậy được. Em quên là anh đã nói gì với em ư ?

Tú Uyên cố tránh ánh mắt của Nguyễn Hải, cô cúi đầu đáp nhỏ :

– Em nhớ chứ !

– Vậy thì trả lời câu hỏi của Lan Anh đi !

Tú Uyên chưa kịp trả lời thì bỗng có tiếng xe dừng lại ngoài cổng. Thanh Bình bước vào, nét mặt xúc động lạ thường. Linh tính báo trước có điều gì không may xảy đến. Lan Anh run giọng hỏi Thanh Bình :

– Sao anh về đây vậy ? Có chuyện gì hả anh Bình ?

Thanh Bình dường như không để ý đến sự có mặt của hai người khách, anh nắm bờ vai Lan Anh, giọng khàn đặc:

– Nguy rồi em ơi ! Vào bệnh viện với anh đi Gia Bảo bị tai nạn rồi, nặng lắm ...

Không hẹn mà cả Lan Anh và Tú Uyên cùng kêu lên :

– Cái gì ? Gia Bảo bị tai nạn à ?

Thanh Bình gật đầu :

– Phải ! Gia Bảo bị cây rừng ngã đè dập cột sống, vừa được đưa vào bệnh viện sáng nay, không biết có sống nổi hay không. Đi nào !

Thanh Bình nói rồi kéo tay Lan Anh đi như chạy ra khỏi nhà. Tú Uyên ,bàng hoàng chết lịm, chồng thiệp cưới trên tay cô rơi xuống đất tung tóe.

Rồi như sực tỉnh, Tú Uyên vội chạy theo hai người bạn, vừa khóc vừa gọi :

– Anh Bình ! Lan Anh ! Chờ Uyên đi theo với.

Chuyện xảy ra quá bất ngờ !

Còn lại một mình, Nguyên Hải đứng giữa căn phòng vắng lặng. Anh nhìn đồng thiếp nằm vương vãi trên nền gạch, lòng buồn tê tái. Anh ngồi xuống nhặt hết những cánh thiệp xếp lại ngay ngắn trên bàn. Sự thể đã như thế này còn biết sao hơn.

Nguyên Hải nhắm tịt, chỉ còn có ba hôm nữa là đến ngày cưới, giờ thì có thay đổi rồi. Anh nghe tim mình nhói lên niềm đau.

Mới đây, Tú Uyên đã chứng tỏ lòng mình, đó chính là câu trả lời chân thật nhất cho một chuyện tình. Tú Uyên ơi ! Nguyên Hải thầm gọi tên cô. Bất chợt cảm thấy mắt ướm lệ và anh nhận ra rằng mình đã quá yêu Tú Uyên. Hải tự nhủ :

– Tú Uyên ? Anh yêu em. Và vì tình yêu đó, anh có thể làm được tất cả để mang lại cho em niềm hạnh phúc cuối cùng .

– Tú Uyên ! Em biết không, Gia Bảo yêu em nhiều lắm. Bảo đã vì em mà bỏ phố lên rừng:

Anh chưa từng thấy tình yêu nào cuồng nhiệt và say đắm đến quên đời như tình của Bảo với em. Tuy theo anh lên tận chốn Cao nguyên mà lòng Gia Bảo vẫn hoài tưởng về kỷ niệm. Hình bóng em luôn đeo đuổi và ám ảnh tâm tư của cậu ấy ...Chính vì vậy mà Gia Bảo đã gặp tai nạn trong lao động.

Trong lúc ngất lịm, anh vẫn còn nghe Bảo gọi hai tiếng ... Tú Uyên .

Thanh Bình cất giọng đều đều kể lại cho Tú Uyên nghe những gì xảy đến cho người bạn thân nhất của mình.

Nước mắt bỗng chốc đã ràn rụa trên khuôn mặt người con gái, những giọt lệ sâu thẳm, Uyên khóc cho nỗi buồn của người mình yêu.

Tú Uyên nói qua màng nước mắt :

– Gia Bảo đã yêu em đến như vậy, tại sao khi trước lại tự ý cầu hôn Khánh Hà ? Đâu có ai ép anh làm chuyện đó.

Thanh Bình đưa tay sửa lại gọng kính thở dài :

– Em không hiểu gì cả. Về chuyện này, Gia Bảo còn đáng yêu hơn. Uyên à !

Gia Bảo hỏi cưới Khánh Hà vì cậu ấy phát hiện ra Hà bị ung thư máu, thời gian sống còn lại quá ngắn ngủi. Theo dòng nhật ký của Khánh Hà mà cậu ấy tình cờ đọc được, thì Hà chỉ có một nguyện vọng duy nhất là được làm vợ Gia Bảo. Vì vậy mà Bảo quyết định cho Khánh Hà được mãn nguyện trước khi lìa bỏ cõi đời. Theo em nghĩ, Bảo làm như vậy đáng trọng hay đáng trách ?

Tú Uyên bàng hoàng. Sự thật là vậy ư ? Lòng cô trào dâng một niềm yêu thương vô bờ với người năm cũ.

Thanh Bình vẫn tiếp tục câu chuyện :

– Sau đám cưới vài tháng thì Khánh Hà chết. Gia Bảo có nói với anh là đợi mãn tang Khánh Hà, cậu ấy sẽ đi tìm lại em. Không ngờ sau này, khi gặp Minh Huyền, biết được em sắp lấy chồng và sẽ theo chồng xa xứ, Gia Bảo đã không chịu đựng nỗi đau khổ, cậu ấy uống rượu thật say rồi lâm bệnh ... Những lúc nói mê vẫn gọi hoài tên em. Khi vừa gượng dậy được, Gia Bảo đã nhất định theo anh lìa bỏ thị thành, mang nỗi tuyệt tình về chốn rừng hoang ...

– Trời ơi !

Tú Uyên kêu lên ghen ngào, nước mắt cứ thi nhau tuôn ướm đầm trên má, trên môi. Cô nói trong tiếng nức :

– Thanh Bình ! Em hiểu rồi. Em không ngờ anh ấy lại nặng tình với em như thế. Em có lỗi em có lỗi với anh ấy quá nhiều ...

Thanh Bình nhìn ánh mắt ướm lệ của Tú Uyên, cất tiếng hỏi :

– Uyên à ! Anh muốn biết em có yêu Gia Bảo hay không ? Câu trả lời lúc này rất là quan trọng. Em suy nghĩ kỹ đi !

Tú Uyên đáp ngay :

– Không cần phải nghĩ ngợi gì cả, anh ạ. Em tự hiểu mình mà. Thật ra, từ lâu rồi, trong lòng của em đã có tình yêu với Gia Bảo, nhưng em không dám nhìn nhận điều đó. Vì sự khác biệt về gia cảnh, vì chênh lệch trình độ, vì không tương xứng ngoại hình, vì thân phận của em, vì hình ảnh dễ mến của chị Khánh Hà.. em buộc phải dối lòng. Em phải giết chết tình cảm đó ngay từ khi mới tượng thành. Nếu không vì đau khổ khi Gia Bảo cưới vợ, em đã không rời xa anh ấy ... Em khổ lắm anh ơi !

– Còn bây giờ thì sao ? - Bình hỏi.

– Thanh Bình ! Anh còn hỏi em làm gì. Anh không tin là em yêu Gia Bảo cũng giống như là anh ấy yêu em sao ?

Thanh Bình chưa trả lời thì cửa phòng cấp cứu xịch mở, Lan Anh bước ra với vẻ mặt mệt mỏi. Tú Uyên nhào tới bên bạn :

– Anh ấy sao rồi, Lan Anh ?

Lan Anh lắc đầu :

– Gia Bảo vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói ...

– Hà ! Sao, bác sĩ nói gì vậy ?

Nét mặt Tú Uyên tái xanh vì lo sợ. Lan Anh thấy thương bạn quá. Cô nắm bàn tay giá lạnh của Tú Uyên :

– Không đến nỗi nào đâu Uyên. Anh ấy sẽ sống được, chỉ sợ sẽ trở thành tàn phế ...

Tú Uyên khóc ngất trên vai bạn :

– Nếu Gia Bảo có bề gì, mình ân hận suốt đời Lan Anh ơi ! Tất cả đều do mình, tại mình hết.

Thanh Bình khuyên :

– Đó chỉ là chuyện rủi ro không tránh được Tú Uyên cũng đừng tự trách mình. Chuyện trước mắt là phải lo cho Gia Bảo sớm hồi phục sức khỏe.

Lan Anh rung rung lệ :

Lúc này em nghe bác sĩ nói với bác Năm rằng anh ấy bị giập cột sống, không thể đi đứng được trong một thời gian dài ...mà cũng có thể là vĩnh viễn tàn phế.

– Không ! Không thể như vậy được ! tôi cần phải đi gặp bác sĩ ! Tôi muốn vào với Gia Bảo !

Tú Uyên kêu lên, đẩy Lan Anh sang một bên rồi lao vào phòng hồi sức.

Bà Năm Thành cứ ngồi yên bên giường, lặng lẽ vuốt ve khuôn mặt con mà nước mắt tuôn trào. Nghe tin Gia Bảo bị tai nạn, bà đã ngất xỉu mấy lần. Bây giờ bà nhất định không đi đâu rời xa con. Mấy ngày đêm rồi bà cứ ngồi như vậy, không thiết đến việc ăn uống, người bà héo rũ vì đau buồn. Có tiếng chân ai độ bước vào phòng, bà ngẩng lên :

– Tú Uyên !

Bà chỉ kêu được hai tiếng như thế rồi khóc nức nở. Tú Uyên quỳ xuống dưới chân bà, nghẹn ngào :

– Mẹ !

– Tú Uyên ! Con gặp bác sĩ chưa ?

Bà Năm vừa khóc vừa nói :

– Tú Uyên ơi ! Con hãy thương mẹ, hãy cứu lấy Gia Bảo nghe con. Không có tình yêu của con chắc nó không thể vượt qua nỗi cơn đau này ... Nó yêu con nhiều lắm, Uyên ơi !

Tú Uyên khóc thật nhiều bên chân người mẹ :

– Con biết rồi, thưa mẹ. Mẹ đừng buồn, đừng khóc. Anh ấy sẽ không sao đâu. Con sẽ suốt đời ở bên cạnh anh, giúp anh có đủ nghị lực để chiến thắng bệnh tật ... Mẹ tin con đi !

Bà Năm vuốt tóc Uyên, nói :

– Mẹ không tin con thì tin ai bây giờ. Có con ở đây, mẹ cảm thấy được an ủi nhiều, Uyên ạ !

Gia Bảo tỉnh lại lúc trời vừa tờ mờ sáng.

Thấy anh mở mắt, Tú Uyên mừng rỡ kêu lên:

– Gia Bảo ! Anh tỉnh rồi hả ? Có nhận ra ai đây không ?

Gia Bảo cự mình nhưng không được, anh cảm thấy toàn thân cứng đờ như khúc gỗ, cảm giác đau nhức lan tràn ... song anh vẫn nhận ra được khuôn mặt thân yêu, một mái tóc dài tha thướt. Gia Bảo mấp máy đôi môi :

– Tú Uyên ...

Tiếng gọi đó làm Tú Uyên xúc động không tả. Cô cúi xuống bên cạnh anh, đôi mắt long lanh ngán lệ :

– Anh đã nhận ra em rồi phải không ? Tú Uyên về với anh nè, mình sẽ mãi mãi không rời xa nhau nữa.

Gia Bảo ngỡ ngàng. Tú Uyên nói gì vậy ?

Mình có nghe lầm không Làm sao có thể còn gần nhau được nữa ?

Gia Bảo nói thật nhỏ, giọng yếu ớt :

– Tú Uyên ! Em nói lại cho anh nghe đi !

– Anh Bảo ! Em đã trở về bên anh rồi, đang ở cạnh anh nè ... Anh ráng mau hồi phục, mình sẽ làm lễ cưới ... Em không bao giờ rời xa anh nữa !

– Lễ cưới ?

Hai tiếng đó làm Gia Bảo bàng hoàng. Anh nhắm mắt lại. Từ trong tâm tưởng anh bỗng vang lên tiếng nói của Minh Huyền :

Muộn rồi anh Bảo ơi ! Chị Uyên đã nhận lời kết hôn cùng anh Hải. Họ đang chuẩn bị làm lễ cưới”.

Bất chợt, Gia Bảo mở bừng mắt, anh giận dữ nhìn Tú Uyên :

– Đi đi ! Tôi không muốn thấy cô nữa ! Đừng để tôi gặp lại cô nữa ! Hãy đi khỏi đây đi !

Tú Uyên hoảng hốt ôm vai anh :

– Anh nói gì vậy hả ? Anh bảo em đi đâu ?

Gia Bảo dùng tay cố xô Tú Uyên, nhưng anh yếu quá không thực hiện được ý định. Tú Uyên cầm tay anh :

– Anh làm sao vậy anh Bảo ?

– Đừng hời ! Cô đi ngay giùm tôi ! Hãy trở về với hôn phu của cô đi ! Hãy làm lễ cưới với người đó, mặc kệ tôi ! Mặc kệ tôi ! Tôi không cần sự thương hại đáng cay này.

– Không ! Gia Bảo ! Hãy nghe em giải thích nè !

– Tôi không cần nghe ! Không muốn nghe ! Trời ơi ! Tại sao cứ hành hạ tôi như vậy. Ra khỏi đây ! Đi ! Đi hết !

Gia Bảo gắng sức hét lên, rồi sau đó anh lại rơi vào hôn mê.

...

Gia Bảo tỉnh lại lần thứ hai vào lúc giữa trưa. Bên cạnh anh vẫn là Tú Uyên.

Lần này Gia Bảo có vẻ tỉnh táo hơn. Anh nhìn sững vào gương mặt nhòe lệ của cô :

– Tú Uyên ! Là em hả ?

Tú Uyên quỳ bên giường người yêu, cô đưa tay gạt lệ :

– Là em đây. Lúc sáng anh làm em sợ quá, cũng may bác sĩ đến kịp.

Gia Bảo tỏ vẻ không hiểu :

– Anh có làm gì em đâu ?

– Có chứ ! Anh hét đuổi em ra ngoài đó. Nhưng em sẽ không đi, không bao giờ đi đâu hết. Em phải ở lại đây với tình yêu đẹp nhất của đời mình. Nơi anh mới chính là bến đỗ bình yên của em.

Gia Bảo lần tìm bàn tay của Tú Uyên. Anh nhẹ giọng :

– Tú Uyên ! Em không kết hôn với ...

Tú Uyên đưa ngón tay lên môi anh ngăn lại cô nói khẽ :

– Suyt ! Em chỉ kết hôn với anh thôi. Biết chưa ?

Gia Bảo ngỡ ngàng :

– Hả ! Anh có nghe lầm không đây ?

– Lầm sao được ! Em nói ngay bên tai anh đây mà.

Gia Bảo siết nhẹ tay cô :

– Còn Nguyên Hải, người tình đầu tiên của em ?

Tú Uyên lắc đầu :

– Em không có người tình nào ngoài anh hết, anh yêu ă. Về chuyện giữa em và Nguyên Hải, em sẽ giải thích với anh ấy sau. Nguyên Hải là một chàng trai thông minh, anh ấy sẽ thông cảm cho em thôi.

– Không được đâu, Tú Uyên !

– Sao lại không ?

Gia Bảo thở dài :

Em nghĩ lại đi, Tú Uyên ! Làm vợ Nguyên Hải, em sẽ có một tương lai bảo đảm. Còn anh ... anh đã bị tai nạn như vậy ... biết đâu anh sẽ tàn phế. Tú Uyên !

Anh yêu em, nhưng anh không muốn em hy sinh như vậy.

Tú Uyên cầm bàn tay người yêu đưa lên môi hôn :

– Em không phải hy sinh, mà là sống thật với lòng mình. Gia Bảo ! Tình yêu của anh không ai sánh bằng được. Em chọn ... em đã quyết định rồi, anh đừng cản em vô ích.

– Nhưng anh ...

– Anh muốn nói đến tai nạn chớ gì ? Chỉ trừ khi anh không yêu em thì anh mới buông xuôi tất cả. Còn nếu yêu em và muốn có em mãi mãi, thì anh phải tự.

minh đấu tranh với số mệnh chứ. Sau khi anh ra viện rồi, em sẽ giúp anh luyện tập, vận động thân thể từng bước một. Khi anh đã ngồi dậy được, thì anh sẽ đi chuyển bằng xe lăn, kể đó là tập đứng dần dần, lỗi em sẽ dìu anh đi ...

Tú Uyên nói một thôi một hồi y như là hướng dẫn viên trị liệu thực thụ ... Gia Bảo xúc động nhìn người yêu :

– Tú Uyên ! Em tốt với anh quá !

– Có tốt mấy cũng không xứng với tình yêu của anh dành cho em đâu.

Giữa lúc đó, cánh cửa phòng bật mở. Minh Huyền bước vào trước sự ngạc nhiên của Tú Uyên :

– Ủa Minh Huyền ! Sao em biết chị ở đây ?

Minh Huyền trả lời :

– Em đâu có biết. Anh Hải chỉ em đến.

Nghe nhắc đến Nguyên Hải, Tú Uyên hơi mất tự nhiên, cô cũng chưa biết.

minh sẽ nói gì với anh. Nguyên Hải là người tốt, anh không có gì thua kém Gia Bảo.

Tú Uyên nhớ lại ... lúc cô vừa nghe tin Gia Bảo bị nạn, Uyên đã bỏ Nguyên Hải để chạy

theo Thanh Bình vào bệnh viện ...

Tú Uyên bỗng thấy ân hận. ĐÓ là lỗi của Uyên. Nhưng nếu xét về tình cảm thì Tú Uyên thấy mình gắn bó với Gia Bảo nhiều hơn.

– Anh Hải đâu em ?

Tú Uyên bất chợt hỏi. Minh Huyền lắc đầu :

– Anh ấy đã đi rồi. Ảnh đến nhà nhờ em chuyển hộ món đồ cho chị và nói với chị rằng đừng bận tâm cho ảnh, ảnh biết phải làm sao rồi. Nè, đây là đồ ảnh gửi, chị cầm lấy đi, chị Uyên ?

Vừa nói, Minh Huyền vừa dúm vào tay Tú Uyên một gói giấy bọc kín. Tú Uyên đón nhận, băng khuâng không biết những gì trong đó. Cô vội mở gói giấy ra và ngạc nhiên nhìn thấy những lễ vật chuẩn bị cho ngày cưới, phía trên đó là một phong thư. Tú Uyên xé phong bì, rút lá thư ra. Những dòng chữ nghiêng nghiêng hiện rõ trước mắt cô.

Tú Uyên !

Khi em đọc những dòng chữ này thì anh đã đi xa rồi, không còn dịp nào mình có thể gặp lại nhau nữa. Anh rất muốn gặp em trước lúc ra đi, nhưng rồi anh đã không làm như vậy. Anh không muốn gieo vào lòng Tú Uyên một chút gì bất khoan ray rút khi mà em đã chọn cho mình một "bến đỗ bình yên".

Tú Uyên ! Em như con chim xanh tươi trẻ diệu hiền đã đem lại cho người ta niềm vui ấm nồng hạnh phúc. Khi em nói với anh rằng trong khoảng thời gian dài xa nhau, em đã được chăm sóc, thương yêu bởi một chàng trai đầy lòng nhân ái, tự dưng anh có linh cảm rằng tình cảm của em không trọn vẹn cho anh, em sẽ đứng ở giữa ngã ba đường hạnh phúc. Để có sự công bằng, anh đã để cho em tự mình chọn lựa như anh đã từng nói với em. Anh không thích ràng buộc đời mình với một người mà trong tâm tư có đến hai hình bóng khác nhau.

Sống bên cạnh một người mà lòng nhớ một người, như vậy là giả dối.

Tú Uyên. ! Trước kia em yêu anh, anh biết rõ điều đó. Nhưng bây giờ thì mọi chuyện đã khác xưa, em đã có một tình yêu khác và chính người đến sau này mới là kẻ nắm giữ trọn linh hồn em. Anh hiểu được điều này khi anh đến bệnh viện, hỏi thăm tình trạng sức khỏe của bệnh nhân và biết cả sự quan tâm lo lắng của em đối với Gia Bảo. Sở dĩ anh không vào gặp em vì anh không muốn em phải khó xử.

Em biết không ? Anh yêu em và vì em, anh sẵn sàng vượt mọi trở ngại, san bằng mọi khó khăn. Nhưng có một thứ anh không bao giờ vượt qua nổi, đó chính là lý lẽ của trái tim em.

Tú Uyên ! Anh không một chút giả dối nào khi nói với em rằng anh yêu em, lúc nào cũng vậy, một tình yêu không đòi đổi. nhưng khi đã tìm được câu trả lời cho đoạn kết một chuyện tình, anh quyết định trở về với gia đình.

Gia đình anh cũng đang mong tin anh. Anh phải đi thôi, Tú Uyên ạ ! Tuy xa em, anh rất đau lòng, nhưng anh muốn em được hoàn toàn hạnh phúc. Có niềm hạnh phúc nào bằng khi được sống cạnh người bạn thủy chung ngay trên mảnh đất quê hương chất chứa đầy kỷ niệm. Em ở lại với người tình, còn anh tiếp tục bước chân của chàng trai viễn xứ.

Tú Uyên ! Chúc em được hạnh phúc. Toàn bộ những thứ chuẩn bị cho một lễ cưới, anh xin làm quà tặng cho em.

Hôn em lần sau cuối. Chúc em hạnh phúc trọn đời.

Nguyễn Hải.

Đọc xong lá thư, Tú Uyên không cầm được nước mắt. Nguyễn Hải cao thượng biết bao.

Tú Uyên thầm cảm ơn anh. Đời cô có hai tình yêu, cả hai người yêu đều tốt, Tú Uyên thì

thầm :

– Em mang ơn anh nhiều lắm, Nguyên Hải ơi !

Tú Uyên trao lá thư cho Gia Bảo, anh đọc qua một lần rồi ngược nhìn Uyên, hỏi .

– Em có hối tiếc gì không hở Tú Uyên ?

Tú Uyên lắc đầu. Bàn tay cô vuốt nhẹ lênh cánh mũi của người thương :

– Không ! Em sẽ không bao giờ hối tiếc. Em đã giữ được rồi những gì em mơ tưởng bấy lâu.

– Tú Uyên ! Em yêu của anh !

– Anh ...

Tú Uyên gục đầu trên ngực Gia Bảo. Bỗng một tiếng tăng hắng vang lên từ phía cửa phòng. Tú Uyên ngẩng lên, cô thấy Thanh Bình và Lan Anh cùng bước vào.

Lan Anh nheo mắt với bạn :

– Tâm sự đủ chưa, nhường cho người ta thăm bệnh một chút xíu chứ. Hai người cứ tâm sự loài chim biển hoài làm người ta đợi chờ từ nãy giờ muốn chết luôn ...

Tú Uyên đỏ mặt vì thẹn :

– Sao nãy giờ hai người không chịu vào ?

Thanh Bình nhún vai :

– Vào phá đám đặng mấy- người rửa cho chết sớm hả ? Chà ! Quà chi mà nhiều thế? Chia cho tụi này bớt phần nữa đi, rồi liệu coi ngày nào tốt tốt, bốn đứa mình đám cưới một lượt cho vui.

Lan Anh nhéo mạnh vào hông Thanh Bình, nói :

– Cái anh này, lúc nào cũng giỡn được ! Lặng quạng em gỡ mắt kính là không thấy đường bị giờ à !

Chợt Lan Anh quay lại hỏi Uyên :

– Ủa, Uyên này ? Lúc nãy mình thấy hình như Minh Huyền vừa đi ra phải không ?

Tú Uyên nhướn mày :

– Ờ Nãy giờ mình quên mất con bé.

Nói rồi, Tú Uyên tóm tắt sự việc kể cho bạn nghe. Lan Anh buột miệng :

– Tội nghiệp anh Hải quá !

Gia Bảo nhìn cô, hỏi :

– Lan Anh à ? Cô chỉ tội nghiệp anh Hải chứ không tội nghiệp anh hay sao ?

Lan Anh cười:

Thanh Bình vội chen vào :

– Nói cho đúng thì cả bốn đứa chúng ta đều "bị" tội nghiệp ! Ôi ! Tội nghiệp cho những kẻ yêu nhau !

Cả bốn người cùng cười trước lời than vãn thật tếu của anh chàng kỹ sư. Một bầu không khí hạnh phúc êm đềm lan tỏa khắp căn phòng.

Hết